Η Κόρη της Ιέρειας και του Λύκου

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ISBN: 978-618-5031-37-4

ΚΩΣΤΑΣ
ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η Κόρη της Ιέρειας και του Λύκου

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Η ΜΙΚΡΗ ΛΥΚΑΙΝΑ

Έμοιαζε στον πατέρα της· ήταν πασιφανές. Και όσο μεγάλωνε, του έμοιαζε ολοένα και περισσότερο.

Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, όπως εκείνος, και πλούσια μαύρα μαλλιά. Τα μάτια της ήταν άγρια, και ήταν ατίθαση σαν κόρη της Λόρκης. Ορισμένοι, μάλιστα, είχαν αρχίσει από νωρίς να την αποκαλούν Κόρη της Λόρκης, όπως μερικές φορές αποκαλούσαν τον πατέρα της Γιο της Λόρκης.

Αυτό η μητέρα της, η Αριστέα, το θεωρούσε, το λιγότερο, προσβλητικό και είχε κατσαδιάσει συχνά ανθρώπους που είχε ακούσει να το λένε. Μια ιέρεια της Αρτάλης σαν εκείνη δεν ανεχόταν κάποιοι να φωνάζουν την κόρη της «Κόρη της Λόρκης» – της Ακατονόμαστης. Η Αριστέα προόριζε την κόρη της για να γίνει κι αυτή ιέρεια της Αρτάλης, στον ναό που η ίδια είχε φτιάξει στο Άπλωμα.

Αλλά η Βατράνια δεν δεχόταν εύκολα την κατήχηση του ιερατείου. Δεν ήταν μόνο παιδί της Αριστέας· ήταν και παιδί του Βασνάρου, του Τρελού Λύκου της Μέλβερηθ: πράγμα που όλοι έβλεπαν ξεκάθαρα. Και η Αριστέα το έβλεπε. Αλλά δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι δεν μπορούσε να τη μυήσει σωστά στα μυστήρια της Μεγάλης Μητέρας του Ήλιου.

Η Βατράνια, από μικρή κιόλας, το έσκαγε από τον Ναό και τριγύριζε στο Άπλωμα και στις συνοικίες γύρω του – στη Σκιστή, στη Μαρμαρωτή· ακόμα και πέρα από τις σιδηροδρομικές γραμμές, στο Σιδεράδικο, στους Συλλέκτες· ακόμα και προς τα νότια, στις παρυφές της Μέλβερηθ, όπου η πόλη τελείωνε. Η μητέρα της γινόταν έξω φρενών· φοβόταν για εκείνη· κι επιπλέον, δεν ήταν αυτός τρόπος για να συμπεριφέρεται μια δόκιμη της Αρτάλης!

«Εσύ φταις,» είπε στον Βασνάρο. «Εσύ φταις που πάει και τριγυρίζει!»

«Δεν της είπα εγώ να τριγυρίζει, Αριστέα. Της λέω να μη στεναχωρεί τη μητέρα της – μ'έχεις ακούσει.»

«Ναι αλλά ξέρει ποιος είσαι. Της λένε τις ιστορίες για σένα – για τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ, για τον Αγωνιστή των Δρόμων, για τον – τον... *Γιο της Λόρκης*, μα το Φως της Αρτάλης!»

«Δε μπορώ ν'αλλάξω το παρελθόν μου. Και κάποτε δεν είχες πρόβλημα που ήμουν ο Γιος της Λόρκης, όταν έπρεπε να κρυβόμαστε από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας και–»

«Ξέρεις *πόσα χρόνια* έχουν περάσει από τότε;»

«Δεν ξεχνάω τόσο εύκολα.»

Βρίσκονταν στα προσωπικά δωμάτια της Αριστέας, στην πίσω μεριά του Ναού της Αρτάλης, καθώς μιλούσαν, και κανείς απ'τους δυο τους δεν καθόταν.

Η Αριστέα αναστέναξε. Τον αγκάλιασε σφιχτά. «Ορισμένες φορές,» είπε, με το πρόσωπό της πιεσμένο στον ώμο του, «τα θυμάμαι σαν να ήταν χτες. Ορισμένες φορές... με πιάνει ακόμα και μια *νοσταλγία* γι'αυτά.» Γέλασε.

«Ναι, κι εμένα,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, γελώντας κι αυτός, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, που τα περισσότερα πλέον ήταν άσπρα. Ήταν πενήντα-εννιά χρονών, δυο χρόνια μεγαλύτερη από εκείνον. «Αλλά μην είσαι τόσο σκληρή με τη μικρή. Είναι μόνο δώδεκα ακόμα.»

Η Αριστέα τον άφησε από την αγκαλιά της. «Δώδεκα χρονών και τριγυρίζει σαν αλήτισσα,» είπε δυσαρεστημένα. «Δε θέλει να μείνει στον ναό.»

«Μου είχες πει πως δεν *εξαναγκάζετε* τις κόρες σας να γίνουν ιέρειες, αν δεν το επιθυμούν οι ίδιες.»

«Δεν την 'εξαναγκάζω', μα την Αρτάλη! Αλλά είναι, ούτως ή άλλως, πολύ μικρή για να ξέρει ακόμα τι πραγματικά θέλει!»

«Άσ' τη, λοιπόν, να το βρει μόνη της.»

«Τα θηλυκά παιδιά ανήκουν στον ναό· σ'το είπα· το ξέρεις. Μην προσπαθείς να τη στρέψεις αλλού–»

«Δεν προσπαθώ να κάνω τίποτα.»

«Αλλά εξαιτίας σου τριγυρίζει και φέρεται σαν αλήτισσα. Δεν της λένε ιστορίες για σένα μόνο οι άλλοι που συναντά· κι εσύ τής λες ιστορίες από το παρελθόν σου!»

«Πατέρας της είμαι· τι να κάνω; να μην της πω ιστορίες, όταν μου το ζητά;»

«Πες της... πες της τα λιγάκι αλλαγμένα.»

«Δε θα της πω ψέματα, Αριστέα.»

Η Αριστέα χτύπησε, οργισμένα, το πόδι της στο πάτωμα. «Την εντυπωσιάζεις, δεν το καταλαβαίνεις;»

«Δεν το κάνω επίτηδες.»

Η Αριστέα ήταν θυμωμένη μαζί του, και θύμωσε ακόμα περισσότερο όταν, μετά από τρία χρόνια, η Βατράνια έμπλεξε σ'έναν πολύ άσχημο καβγά με συμμορίες στα νότια άκρα του Απλώματος. Την έφεραν μελανιασμένη και ματωμένη στον ναό. Το αριστερό της μάτι ήταν πρησμένο και κλειστό, τα χείλη της σπασμένα· ο αριστερός της ώμος ήταν τραυματισμένος από μαχαιριά· κούτσαινε από τα δεξιά, έχοντας δεχτεί ροπαλιά στο γόνατο.

Η Αριστέα τρομοκρατήθηκε όταν τους είδε να τη φέρνουν έτσι στα σκαλοπάτια μπροστά στην είσοδο του ναού, μες στη νύχτα. Κάλεσε τηλεπικοινωνιακά μια γιατρό την οποία ειδοποιούσαν οι ιέρειες όταν είχαν προβλήματα.

Προτού έρθει η γιατρός, ο Βασνάρος ήταν εκεί, κατεβαίνοντας από το διαμέρισμα του δεύτερου ορόφου όπου έμενε, απέναντι απ'τον ναό (γιατί δεν επιτρεπόταν, σύμφωνα με τον νομοκάνονα της Αρτάλης, να κατοικούν άντρες στον ναό μαζί με τις ιέρειες, παρά μόνο σε μεγάλη ανάγκη). «Είσαι καλά, μικρή;» ρώτησε τη Βατράνια, γονατίζοντας δίπλα της καθώς εκείνη ήταν καθισμένη στα σκαλοπάτια του ναού.

«Ναι,» αποκρίθηκε η κόρη του. «Έπρεπε να δεις τους άλλους τι έπαθαν, μπαμπά.»

Ο Βασνάρος σκούπισε, μ'ένα μαντήλι, το αίμα από τα χείλη της· και τα πίεσε προς τα πάνω ελαφρώς, για να δει τα δόντια της: δεν έμοιαζαν σπασμένα.

Η Αριστέα τον αγριοκοίταζε, στεκόμενη παραδίπλα με τα χέρια της στη μέση.

Ο Βασνάρος στράφηκε στους τρεις που είχαν φέρει την κόρη του εδώ: δυο νεαρούς κι έναν μεγαλύτερο άντρα τον οποίο γνώριζε· ονομαζόταν Μωρίλλος κι ανήκε σε μια μικρή συμμορία του Απλώματος – τα Ελατήρια. «Ποιοι το έκαναν αυτό;»

«Ήταν μπλεγμένοι πολλοί στη φασαρία, Βασνάρε,» αποκρίθηκε ο Μωρίλλος. «Μέλη των Σιγοκούδουνων ήταν που τη χτύπησαν, νομίζω.»

«Ναι, αυτοί ήταν,» είπε ο ένας απ'τους δυο νεαρούς – γεροδεμένος και γαλανόδερμος. «Τους κάναμε να φτύσουν αίμα,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Βασνάρο όπως κανείς θα κοίταζε έναν ζωντανό μύθο.

«Αλλά ήταν κι άλλες συμμορίες εκεί,» είπε ο δεύτερος νεαρός.

«Γιατί έγινε η φασαρία;» ρώτησε ο Βασνάρος.

Αργότερα, όταν η γιατρός είχε έρθει, είχε κοιτάξει τη Βατράνια (λέγοντας πως δεν είχε πάθει τίποτα το σοβαρό), και η Βατράνια πλέον κοιμόταν μέσα στον Ναό της Αρτάλης, η Αριστέα τσακώθηκε άγρια με τον Βασνάρο στο διαμέρισμά του στον δεύτερο όροφο της αντικρινής πολυκατοικίας.

«Βλέπεις τι έχεις κάνει; *Παραλίγο να τη σκοτώσουν!*» φώναξε, χτυπώντας το χέρι της πάνω στο τραπέζι.

«Είναι πιο δυνατή απ'ό,τι νομίζεις, Αριστέα–»

«*Τι μαλακίες είν' αυτές που μου λες;*» Σπάνια μιλούσε έτσι· σήμαινε ότι ήταν εκτός εαυτού. «Σκοπεύεις να την κάνεις σαν εσένα; Δεν είμαστε στην εποχή της Συμπαντικής Παντοκρατορίας! Δε θα την αφήσω να σκοτωθεί! Ούτε να γίνει αλήτισσα!»

«Μιλάς σαν εγώ να την έστειλα σ'αυτό τον καβγά!» Ο Βασνάρος είχε αρχίσει να τσαντίζεται.

«Της λες αυτές τις κωλοϊστορίες σου!»

«Οι ιστορίες μου δεν είναι αρκετές για να καθορίσουν την προσωπικότητά κάποιου, Αριστέα!»

«Δε θα τριγύριζε από δω κι από κει αν δεν ήταν κόρη σου! Θα έμενε στο ναό, όπως οφείλει μια δόκιμη–»

«Δεν είναι δικό μου φταίξιμο που είναι κόρη μου· είναι και δικό σου επίσης.»

Τα μάτια της Αριστέας ήταν γεμάτα οργή καθώς τον αντίκριζε, με το τραπέζι ανάμεσά τους. Στην αρχή ήταν σιωπηλή· μετά είπε: «Μίλησέ της, τότε. Πες της να *μην* τριγυρίζει· να *μην* κάνει παρέα με αλήτες· να *μην* φεύγει σαν κλέφτρα μέσα απ'τον ναό!»

Ο Βασνάρος δεν αποκρίθηκε.

«Δε θα της μιλήσεις;»

«Εντάξει,» είπε, «θα της μιλήσω.»

«Το υπόσχεσαι; Θα της πεις να–;»

«Σου είπα: θα της μιλήσω. Αρκετά, τώρα!»

Η Αριστέα αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε και, γυρίζοντας, έφυγε από το διαμέρισμα.

Ο Βασνάρος, πηγαίνοντας στο μπαλκόνι, την είδε να βγαίνει από την είσοδο της πολυκατοικίας και να βαδίζει προς τον Ναό της Αρτάλης απέναντι. Ούτε εκείνου τού άρεσε που η Βατράνια είχε χτυπηθεί έτσι. Φοβόταν γι'αυτήν, φυσικά. Και, επανειλημμένως, της είχε τονίσει να προσέχει με ποιους έμπλεκε και πάντα να σκέφτεται δυο φορές προτού κάνει κάτι. *Μόνο έτσι μένεις ζωντανός,* της είχε πει. *Νομίζεις ότι εγώ θα ήμουν τώρα εδώ αν πάντα δεν σκεφτόμουν κάτι δυο φορές προτού το κάνω;* Αν και ήξερε πως δεν ήταν ακριβώς αλήθεια αυτό: συχνά είχε δράσει παρορμητικά στη ζωή του. Το γεγονός ότι ήταν ακόμα ζωντανός ίσως να σήμαινε απλά πως ήταν τυχερός. Ή Γιος της Λόρκης. Ωστόσο, ήθελε να κάνει τη μικρή να προσέχει, γιατί, παρότι οι καιροί δεν ήταν τώρα τόσο επικίνδυνοι όσο όταν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας αλώνιζαν τη Σεργήλη, εξακολουθούσαν να είναι αρκετά επικίνδυνοι.

Αλλά δεν θα την κρατούσε και μαντρωμένη, τη Βατράνια· δεν θα την κρατούσε κλεισμένη σ'ένα κλουβί, όταν εκείνη ήθελε να βγει και να εξερευνήσει την πόλη. Τι είδους γονιός θα ήταν αν το έκανε αυτό;

Τώρα, όμως, θα της μιλούσε αφού το είχε υποσχεθεί στην Αριστέα. Δεν ήταν παράλογο που η Αριστέα ανησυχούσε. Η Βατράνια θα μπορούσε νάχε πάθει και χειρότερα – πολύ χειρότερα – σ'έναν καβγά α-

νάμεσα σε τόσες συμμορίες. Δεν θάπρεπε να είχε μπλέξει ποτέ σε κάτι τέτοιο.

«Η γιατρός είπε ότι δεν είναι τίποτα σοβαρό,» του είπε η κόρη του, την άλλη μέρα, ενώ συζητούσαν καθισμένοι σ'ένα παγκάκι στο Κέντρο της Μέλβερηθ, μακριά από τα Απλώματα. Της είχε αγοράσει ένα μεγάλο παγωτό, το οποίο η Βατράνια κρατούσε με τα δύο χέρια και κάθε τόσο έγλειφε. Ήταν οι πρώτες ημέρες του καλοκαιριού, έκανε ζέστη, και στο Κέντρο είχε κίνηση: κόσμος βάδιζε, οχήματα περνούσαν βουίζοντας και μουγκρίζοντας, γρυποκαβαλάρηδες πετούσαν ανάμεσα και πάνω από τις ψηλές πολυκατοικίες φτεροκοπώντας.

«Θα *μπορούσε*, όμως, να ήταν σοβαρό,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Πρέπει να προσέχεις, Βατράνια. Δεν είχες καμια δουλειά να μπλέξεις μ'αυτούς. Το θέμα ήταν μεταξύ τους· άσχετο μ'εσένα.»

«Ο Ρίβης ήταν εκεί.»

Ο Βασνάρος ήξερε σε ποιον Ρίβη αναφερόταν. Έναν τύπο της συμμορίας των Τρεχάμενων. Ήταν δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερος από τη Βατράνια. Της άρεσε, δεν υπήρχε αμφιβολία. Αλλά ο ίδιος, παρότι ευγενικός μαζί της, δεν την προσέγγιζε για τίποτα περισσότερο· ήξερε ότι ήταν κόρη του Γιου της Λόρκης, και δεν ήθελε προβλήματα μαζί του. Και πολύ καλά έκανε· αν ο Βασνάρος καταλάβαινε πως εκμεταλλευόταν την κόρη του, θα τον κρεμούσε.

«Και λοιπόν;» ρώτησε τη Βατράνια.

«Απλά...» ανασήκωσε τους ώμους της, «ήθελα να βοηθήσω.»

«Ο Ρίβης είναι τριάντα χρονών. Μπορεί να βοηθήσει τον εαυτό του, μικρή.»

Η Βατράνια έγλειφε το παγωτό της χωρίς να μιλά.

Ο Βασνάρος αναστέναξε κι αγκάλιασε τους ώμους της με προσοχή, γιατί ο αριστερός ήταν τραυματισμένος και επιδεμένος. «Μην το ξανακάνεις, εντάξει; Και να είσαι περισσότερο στον ναό με τη μητέρα σου. Σε θέλει εκεί. Να την ακούς.»

Η Βατράνια τον λοξοκοίταξε. «Εκείνη σ'έβαλε να μου το πεις αυτό;» Τα χείλη της ήταν όλο παγωτό.

Ο Βασνάρος δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. *Είναι πολύ έξυπνη, γαμώ τα πόδια της Λόρκης!* σκέφτηκε. *Δε μπορείς να την ξεγελάσεις.*

«Μη γελάς, μπαμπά· μιλάω σοβαρά.»

«Κι εγώ. Να την ακούς τη μαμά σου. Σε αγαπά, και θέλει μόνο το καλό σου.»

Ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής, η Βατράνια είπε: «Δε θέλω να γίνω ιέρεια της Αρτάλης.»

«Αυτή η απόφαση είναι δική σου. Δες, σκέψου, και πράξε. Αλλά μη φεύγεις κρυφά από τον ναό και μην μπλέκεις σε καβγάδες ανάμεσα σε συμμορίες. Σύμφωνοι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Βατράνια, αποφεύγοντας όμως το βλέμμα του.

«Πάρε κι αυτό το βιβλίο να διαβάζεις όταν βαριέσαι.» Έβγαλε ένα βιβλίο από τον σάκο του. Ο τίτλος έγραφε *Ένα Ταξίδι στο Πορφυρό Κενό*· και από πάνω, στην κορυφή του εξωφύλλου: *Νιρμόδος Καλοφυσίτης*.

«Τα βαριέμαι τα βιβλία, μπαμπά.»

«Αυτό είναι το μεγαλύτερό σου ελάττωμα,» είπε ο Βασνάρος, που λάτρευε τα βιβλία· πάντα κουβαλούσε κάποιο μαζί του. «Αλλά το συγκεκριμένο αμφιβάλλω ότι θα το βαρεθείς. Επιπλέον, είναι συλλεκτικό. Το θέλω πίσω: να το προσέχεις.» Το άφησε στα γόνατά της.

Η Βατράνια τού έδωσε το παγωτό της, σκούπισε τα χέρια της σ’ένα μαντήλι, και άνοιξε το βιβλίο, ξεφυλλίζοντάς το. Κοίταξε τις εικόνες με ενδιαφέρον.

«Φωτογραφίες από το Πορφυρό Κενό,» της είπε ο Βασνάρος, «στα νότια, μακριά από εδώ, όπου η Σεργήλη τελειώνει.»

«Και το πιστεύεις ότι καράβια πετάνε εκεί;» Η Βατράνια κοίταζε μια φωτογραφία που έδειχνε μια κατακόκκινη απεραντοσύνη μέσα στην οποία αιωρείτο ένα πλοίο με πανιά και από πάνω και από κάτω.

«Είναι αλήθεια.»

«Είναι όπως τα αεροπλάνα;»

«Δε νομίζω ότι αεροπλάνα πετάνε στο Πορφυρό Κενό. Οι φυσικοί νόμοι του είναι διαφορετικοί. Διάβασε το βιβλίο και θα μάθεις κι άλλα.»

Ένας γρυποκαβαλάρης αερομεταφορέας, που τυχαίνει να περνά χωρίς πελάτη στη σέλα του γρύπα του, πέταξε λιγάκι πιο χαμηλά και ύψωσε το χέρι προς τον Βασνάρο. Εκείνος αντιχαιρέτησε, και ο αερομεταφορέας έφυγε.

«Ποιος ήταν αυτός;» ρώτησε η Βατράνια.

«Ένας γνωστός.»

Η Βατράνια χαμογέλασε. «Τους ξέρεις όλους στη Μέλβερηθ;»

«Ξέρω πολλούς. Αλλά οι περισσότεροι μού είναι, ομολογουμένως, άγνωστοι.»

Η κόρη του γέλασε.

Το βιβλίο δεν την κράτησε μακριά από τις περιπλανήσεις της στην πόλη. Όταν τα τραύματά της θεραπεύτηκαν, άρχισε πάλι να ξεγλιστρά από τον Ναό της Αρτάλης και να περιφέρεται, αγνοώντας τα καθήκοντα που της ανέθετε η μητέρα της. Και τώρα απομακρυνόταν περισσότερο από πριν. Έφτανε ώς το Κέντρο της Μέλβερηθ. Της άρεσε να βλέπει τα μεγάλα τρένα να πηγαινόρχονται στον Σταθμό από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Είχε ακούσει πως ήταν ο μεγαλύτερος σιδηροδρομικός σταθμός σ’ολάκερη τη Σεργήλη!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΑΟ

Τρία χρόνια αργότερα.

Η μητέρα της ήταν θυμωμένη μαζί της ξανά, επειδή παραμελούσε τα καθήκοντά της, επειδή έφευγε όποτε της κατέβαινε από τον ναό. «Μην περιμένεις ότι θα γίνεις ποτέ ιέρεια της Αρτάλης έτσι!» της είπε, ενώ οι δυο τους βρίσκονταν στον κοιτώνα της Βατράνιας, στην πίσω μεριά του ναού. «Αν δεν ήσουν κόρη μου, θα είχες από καιρό διωχτεί. Κάποια από τις άλλες ιέρειες, μάλιστα, μου το έχει προτείνει να σε διώξω.»

Η Βατράνια καθόταν στην άκρη του κρεβατιού της. «Ποια;» ρώτησε, αν και υποπτευόταν ότι ήταν αυτή η στριμμένη η Ισμήνη, που ποτέ δεν τη συμπαθούσε.

«Δεν έχει σημασία *ποια!*» αντιγύρισε αυστηρά η Αριστέα, που στεκόταν αντίκρυ της. «Σημασία έχει ότι, ουσιαστικά, είχε δίκιο. Παραβιάζεις συνεχώς το τυπικό που πρέπει ν'ακολουθεί μια δόκιμη, δεν κάνεις τίποτα όπως πρέπει να το κάνεις. Κανονικά, θα ήσουν *ήδη* ιέρεια, Βατράνια – είσαι πια δεκαοχτώ χρονών, και εκπαιδεύεσαι από τα οκτώ! – αλλά δεν μπορώ να σε χρίσω ιέρεια, έτσι όπως φέρεσαι. Αυτά πρέπει να σταματήσουν. Μέσα στα επόμενα δύο χρόνια, πρέπει να–»

«Δε θέλω να γίνω ιέρεια, μαμά,» τη διέκοψε η Βατράνια. «Το έχω αποφασίσει. Δεν είναι για μένα.»

Τα μάτια της Αριστέας στένεψαν. «Δεν ξέρεις τι λες!»

«Ξέρω πολύ καλά τι λέω. Δε μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου ιέρεια της Αρτάλης – και ούτε εσύ μπορείς. Δε μου ταιριάζει.» Σηκώθηκε όρθια, αντίκρυ στη μητέρα της.

«Εκπαιδεύεσαι από *οκτώ χρονών,*» της θύμισε η Αριστέα.

«Δε με ρώτησες ποτέ.»

«*Τι να σε ρωτήσω;*» φώναξε η Αριστέα. «Είσαι κόρη μου! Ανήκεις στον ναό. Όλα τα θηλυκά παιδιά των ιερειών της Αρτάλης εκπαιδεύονται ως ιέρειες. Ούτε αυτό δεν έχεις μάθει;»

Η Βατράνια κούνησε το κεφάλι, νιώθοντας αμήχανα. Πάντα ένιωθε αμήχανα μπροστά στον θυμό της μητέρας της. Πάντα η μητέρα της της έδινε την εντύπωση ότι ήταν κάτι το πολύ ιερό: από τότε που η Βατράνια ήταν μικρή και την έβλεπε να κάνει αυτές τις τελετές ντυμένη στα άσπρα, περιτριγυρισμένη από άλλες ιέρειες και δόκιμες μέσα στον σηκό του ναού. Η μητέρα της ήταν σαν κάποια σταλμένη από αλλού, από ένα πολύ πιο αγνό μέρος, μακριά από την πόλη της Μέλβερηθ. Και όταν θύμωνε, αυτό σόκαρε τη Βατράνια· νόμιζε πως, για να θυμώνει η Αριστέα μαζί της, έπρεπε να είχε κάνει κάτι το πολύ άσχημο.

Ακόμα και σήμερα, που ήταν πλέον αρκετά μεγάλη, δεν μπορούσε να μην αισθάνεται έτσι εν μέρει. Αν και καταλάβαινε ότι ήταν λάθος που αισθανόταν έτσι.

«Δε θέλω να γίνω ιέρεια. Σταμάτα πια. Το έχω αποφασίσει.»

Η Αριστέα την ατένιζε σαν να μη μπορούσε να πιστέψει αυτό που άκουγε. «Και η εκπαίδευσή σου; Όλα–»

«Εσύ η ίδια το λες, μαμά: ποτέ δεν εκπαιδεύτηκα σωστά. Δεν ξέρω ούτε τα μισά απ'ό,τι θα έπρεπε να ξέρω. Και... και δεν μπορώ να είμαι στον ναό–»

«Σου έχουν κλέψει το μυαλό αυτές οι ιστορίες που ακούς για τον πατέρα σου–»

«Μην ανακατεύεις τον μπαμπά! Γιατί πάντα ανακατεύεις τον μπαμπά; Η απόφαση είναι *δική μου.* Εκείνος ποτέ δεν θα μου έλεγε να φύγω από τον ναό, το ξέρεις αυτό.

»Το έχω αποφασίσει. Δεν θα γίνω ιέρεια της Αρτάλης.»

Η Αριστέα αναστέναξε καθώς έκλεινε τα βλέφαρά της και, προς στιγμή, φάνηκε πολύ γριά στη Βατράνια. Τα μαλλιά της ήταν κατάλευκα πλέον, στα εξήντα-πέντε της χρόνια, όπως και το δέρμα της. Και ο χιτώνας της ήταν επίσης λευκός. Πολλές φορές, η Αρχιέρεια του ναού έμοιαζε με μια ολόλευκη σκιά: κάτι πέρα από τούτο τον κόσμο: κάτι το πολύ αρχαίο.

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, άνοιξε πάλι τα βλέφαρά της, και τα μάτια της ήταν οργισμένα και σκληρά. «Τότε φύγε,» είπε. «Φύγε από τον ναό. Απόψε.»

Η Βατράνια ξαφνιάστηκε. Κόμπιασε, μην ξέροντας τι ν'αποκριθεί. Τελικά είπε: «Πού να πάω;» Όλη της τη ζωή στον Ναό της Αρτάλης έμενε. Εδώ κοιμόταν, εδώ έτρωγε· δεν είχε ποτέ της δουλέψει παρά μόνο μέσα στον ναό, όπως όλες οι δόκιμες. (Ο νομοκάνονας απαγόρευε στις ιέρειες της Αρτάλης να κάνουν χειρονακτικές εργασίες, οπότε τις αναλάμβαναν εξολοκλήρου οι δόκιμες.)

«Δεν ξέρω,» της απάντησε η Αριστέα. «Αφού παίρνεις όλο *αποφάσεις* σήμερα, θα έπρεπε να το έχεις *αποφασίσει* κι αυτό. Μέχρι τη δύση του ήλιου, ο κοιτώνας σου θέλω να είναι άδειος.» Και, στρεφόμενη, έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Η Βατράνια ήταν μουδιασμένη για μερικές στιγμές, ακίνητη. Ύστερα κάθισε πάνω στο κρεβάτι, οκλαδόν. Η μητέρα της σίγουρα αστειευόταν. Ήθελε να την τρομάξει. Δε μπορεί να μιλούσε σοβαρά. Δε μπορεί να την έδιωχνε από τον ναό έτσι. Ο ναός ήταν το *σπίτι της*.

Η Βατράνια έβγαλε κάτω από το στρώμα της μια μικρή συσκευή αναπαραγωγής ήχου και έβαλε τα ακουστικά στ'αφτιά της. Πάτησε το κουμπί κι άρχισε ν'ακούει το *Στης Ερήμου τα Μονοπάτια*, των Ελασσόνων Ανεμοβούβαλων. Κλασικό.

Τη συσκευή την είχε κρυμμένη κάτω από το κρεβάτι της γιατί ήταν απαγορευμένη, φυσικά, στο στάδιο της ιερατικής εκπαίδευσης που υποτίθεται πως η Βατράνια βρισκόταν. Στον κοιτώνα της δεν έπρεπε ν'ακούει μουσική· έπρεπε να προσεύχεται σύμφωνα με συγκεκριμένες οδηγίες.

Κανονικά, η Βατράνια όφειλε να το έχει περάσει τούτο το στάδιο, όμως την είχαν ήδη πιάσει μία φορά να ακούει μουσική και αυτό σήμαινε ότι ή έπρεπε να τη διώξουν ή έπρεπε να αρχίσει το στάδιο από την αρχή αλλά *επαυξημένο* – δηλαδή, διαρκώντας περισσότερο καιρό.

Το *Στης Ερήμου τα Μονοπάτια* τελείωσε· ακολούθησε το *Κάτω από των Θεών τα Μάτια* – Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι, επίσης.

«Τι κάνεις εδώ;»

Η Αριστέα είχε έρθει στον κοιτώνα της με τη δύση του ήλιου και την είχε βρει μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι, να διαβάζει ένα βιβλίο που της είχε δώσει ο πατέρας της: *Μηχανορραφίες στις Σκιές της Άντχορκ*, της παλιάς σειράς *Σκοτεινά Μυστήρια σε Φωτεινές Πόλεις*, όπου πάντα έλυνε τα μυστήρια μια ηρωίδα με το όνομα Πανούργα Βερενίκη. Η Βατράνια δεν είχε διάθεση να βγει· είχε την απορία να δει τι θα γινόταν ώς το βράδυ.

Έστρεψε το βλέμμα στη μητέρα της. «Διαβάζω.»

Η Αριστέα έβαλε το ένα της χέρι στη μέση. «Η απόφασή σου άλλαξε; Θα καθίσεις να εκπαιδευτείς σωστά;»

«Δε θέλω να γίνω ιέρεια, μαμά· σ'το είπα.»

«Τότε πρέπει να φύγεις, τώρα.»

Η Βατράνια τινάχτηκε παίρνοντας καθιστή θέση στο κρεβάτι. «Και πού να πάω;»

«Βρες κάπου και πήγαινε!» απάντησε απότομα η Αριστέα. «Δε μπορείς να μένεις στον ναό αν δεν είσαι ιέρεια ή δόκιμη! Μάζεψε όλα αυτά» – έδειξε τα πράγματα που ήταν απλωμένα τριγύρω – «και φύγε. Αν δεν τα πάρεις μαζί σου, θα τα βάλουμε στην αποθήκη.»

«Δε θέλω να φύγω απ'το δωμάτιό μου!»

«Θα φέρω τους φύλακες να σε πετάξουν έξω αν δεν φύγεις με το καλό,» την προειδοποίησε η Αριστέα.

Η Βατράνια ποτέ ξανά δεν την είχε ακούσει τόσο απόλυτη, ούτε τόσο θυμωμένη μαζί της. Αλλά είπε, προκλητικά: «Δε θα τους φέρεις.»

«Μη με βάζεις σε πειρασμό, Βατράνια. Μάζεψε τα πράγματά σου και φύγε.» Σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της. «Θα περιμένω.»

Σοβαρολογούσε. Η Βατράνια δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι σοβαρολογούσε. Αλλά σοβαρολογούσε. Η μαλακισμένη! «Σε μισώ,» της είπε, αγριοκοιτάζοντάς την, νιώθοντας δάκρυα να έρχονται στα μάτια της.

Η Αριστέα δεν αποκρίθηκε, ούτε η όψη της άλλαξε στο ελάχιστο.

Η Βατράνια σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φόρεσε τις μπότες της, έδεσε τη ζώνη της γύρω από τη μέση της, πήρε την κοντή κάπα της από την κρεμάστρα, και βγήκε από το δωμάτιο.

Διασχίζοντας τους διαδρόμους του ναού δεν μίλησε σε καμια από τις ιέρειες ή τις δόκιμες, αλλά είδε αρκετές να την κοιτάζουν και να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους. Κάποιες θα χαίρονταν που έφευγε, ήταν σίγουρη η Βατράνια. Ειδικά κάποιες από τις δόκιμες. Η Βατράνια είχε κρυφακούσει να λένε ότι ήταν άχρηστη στον ναό, ότι την κρατούσαν απλά και μόνο επειδή η Αρχιέρεια ήταν μάνα της.

Υπήρχαν δόκιμες που είχαν ξεκινήσει τη μαθητεία τους μετά από τη Βατράνια και την είχαν πλέον τελειώσει, είχαν γίνει ιέρειες. Μία ήταν εδώ, στον ναό στο Άπλωμα· μια άλλη είχε φύγει για να πάει στον Ναό της Αρτάλης στην Ομοιότυπη, στα δυτικά της Μέλβερηθ, επειδή εκεί είχαν έλλειψη.

Η Βατράνια δεν χαιρέτησε καμια τους ούτε με το ύψωμα του χεριού. Βγήκε από τη μεγάλη είσοδο του ναού περνώντας ανάμεσα από τα βλέμματα των φυλάκων, νιώθοντας τα μάτια τους σαν μαχαίρια επάνω της.

«Φυσικά και μπορείς να μείνεις εδώ,» της είπε ο πατέρας της, όταν της άνοιξε την πόρτα και την άφησε να μπει στο διαμέρισμά του.

«Όσο θέλω;»

«Όσο θέλεις. Αλλά πες μου γιατί έφυγες από τον ναό–»

«Μ'έδιωξε η μαλακισμένη!»

«Ε!» φώναξε ο Βασνάρος και η όψη του ξαφνικά αγρίεψε. «Μη μιλάς έτσι για τη μητέρα σου!» Γιατί δεν είχε αμφιβολία ότι στην Αριστέα αναφερόταν· ποια άλλη μπορεί να την είχε διώξει; «Πες μου τι έγινε. Τσακωθήκατε;»

Η Βατράνια μόρφασε. «Και ναι και όχι.» Κάθισε στον καναπέ. «Δεν ξέρω τι την έπιασε.»

Ο Βασνάρος κάθισε δίπλα της. «Δε μπορεί να σ'έδιωξε μες στα καλά καθούμενα. Τι της έκανες;»

«Τίποτα δεν της έκανα!» αποκρίθηκε αμέσως η Βατράνια, αμυντικά.

Ο Βασνάρος την περίμενε να συνεχίσει. Ήταν βέβαιος ότι *αποκλείεται* η Αριστέα να την είχε διώξει απ'τον ναό χωρίς καλό λόγο.

«Της είπα ότι δεν θέλω να γίνω ιέρεια,» εξήγησε η Βατράνια. «Της είπα ότι είμαι μεγάλη πια, και ότι το έχω αποφασίσει. Και με πέταξε στον δρόμο, η μαλακισμένη!»

«Μη μιλάς έτσι για τη μητέρα σου,» την προειδοποίησε πάλι ο Βασνάρος. «Αν σε ξανακούσω, θα φύγεις κι από δω!»

«Μα, με πέταξε στο δρόμο!»

«Δε σε πέταξε στο δρόμο· το ήξερε ότι θα ερχόσουν σε μένα–»

«Δε μου είπε 'Πήγαινε στον πατέρα σου'· μου είπε 'Φύγε απ'τον ναό μου'!»

Ο Βατράνος γέλασε. «Και πού θα πήγαινες, μικρή; Εδώ θα ερχόσουν, φυσικά. Το ήξερε.»

Η Βατράνια ήταν μουτρωμένη, και πολύ θυμωμένη με τη μητέρα της. «Εμένα δεν μου φάνηκε να το ήξερε.»

«Σ'αγαπάει, Βατράνια–»

«Μαλακίες!»

«Σ'*αγαπάει*,» επέμεινε ο Βασνάρος· «μην το αμφιβάλλεις. Αλλά σκέψου τη θέση της. Δε φέρεσαι σαν δόκιμη μέσα στον ναό· οι πάντες το γνωρίζουν. Τι θα λένε οι άλλες ιέρειες για την Αρχιέρεια, αν συνεχίζει να σε κρατά εκεί χωρίς ούτε να εκπαιδεύεσαι ούτε να είσαι ιέρεια;»

Η Βατράνια κοίταζε το σαλόνι γύρω-γύρω. «Δε μου το είπε έτσι. Μου είπε να φύγω.»

«Την είχες θυμώσει.»

«Κι εγώ έχω θυμώσει.»

«Μείνε εδώ μέχρι να ξεθυμώσεις.»

«Δεν πρόκειται να με ξαναδεχτεί στον ναό της.»

«Μείνε εδώ όσο νομίζεις πως θέλεις να μείνεις. Δεν έχω πρόβλημα.» Σηκώθηκε, πήγε στην κουζίνα, πήρε απ'το ψυγείο ένα μπουκαλάκι Κρύο Ουρανό, και, ανοίγοντάς το, επέστρεψε στο σαλόνι και το άφησε στο τραπεζάκι μπροστά στον καναπέ όπου καθόταν η κόρη του. «Τα πράγματά σου δεν τα πήρες απ'τον ναό;»

«Τα ξέχασα,» αποκρίθηκε η Βατράνια δίχως να τον ατενίζει ευθέως. Έπιασε το μπουκαλάκι και ήπιε μια μεγάλη γουλιά.

Ο Βασνάρος αναστέναξε κουνώντας το κεφάλι. Φόρεσε τα παπούτσια του και έφυγε απ'το διαμέρισμα.

Η Βατράνια τον περίμενε να επιστρέψει. Είχε μια υποψία πού πήγαινε.

Σηκώθηκε απ'τον καναπέ, έπιασε τα τσιγάρα του από το τραπέζι, και άναψε ένα. Πλάι στο πακέτο ήταν αφημένο ένα μυθιστόρημα με τίτλο *Οι Χαμένοι Δρόμοι των Φέρνιλγκαν*. Πρέπει να ήταν καινούργιο. Το εξώφυλλο γυάλιζε.

Όταν ο Βασνάρος επέστρεψε είχε μαζί του δύο σάκους. «Τα πράγματά σου,» είπε, και τ'άφησε πλάι στον καναπέ. Της φαινόταν θυμωμένος.

«Μαλώσατε;»

«Όχι.»

«Μαλακίες.» Η Βατράνια ήταν καθισμένη σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, έχοντας σβήσει το τσιγάρο στο τασάκι.

Ο Βασνάρος την αγριοκοίταξε. «Μη με τσαντίζεις κι εσύ, μικρή Γλώσσα της Λόρκης! Κανονικά θάπρεπε να ήσουν ιέρεια τώρα, όχι νάρχεσαι εδώ!»

«Δε με ρώτησε ποτέ αν ήθελα να γίνω ιέρεια.»

Ο Βασνάρος κάθισε στον καναπέ. «Αυτό είναι το τυπικό του ιερατείου της Αρτάλης. Είσαι κόρη της.»

«Δε με νοιάζει για το τυπικό τους. Θέλω να ζήσω όπως θέλω.»

Ο Βασνάρος ήταν για λίγο σιωπηλός. Ύστερα ρώτησε: «Τι σκέφτεσαι να κάνεις;»

Η Βατράνια αρχικά δεν τον κατάλαβε. «Θα μείνω εδώ. Μου είπες ότι–»

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ, τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα που δεν θα γίνεις ιέρεια. Τι θα κάνεις με τη ζωή σου.»

«Α...»

Ο Βασνάρος περίμενε απάντηση.

Της Βατράνιας δεν της άρεσε αυτό. Ήταν περίεργο. Τράβηξε ακόμα ένα τσιγάρο απ'το πακέτο και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του πατέρα της. Ρούφηξε καπνό, τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια. «Ό,τι κάνεις κι εσύ,» είπε τελικά.

«Δε μπορείς να συγκρίνεις τη ζωή μου με τη δική σου.»

«Γιατί όχι;»

«Γιατί ζεις σ’άλλη εποχή, Βατράνια. Εγώ... Σου είπα τι έγινε με τους γονείς μου, δεν σου είπα;»

Η Βατράνια ένευσε σιωπηλά. Της είχε πει. Και το ήξερε πως ήταν κάτι το οποίο δεν έλεγε στον καθένα· προτιμούσε να το κρατά κρυφό. Την οικογένειά του την είχαν σκοτώσει οι Παντοκρατορικοί. Κι εκείνος είχε βγει στους δρόμους της Μέλβερηθ, πολεμώντας τους με ό,τι μέσα μπορούσε, πάντοτε μόνος. Συνεργαζόταν κάπου-κάπου με την Επανάσταση, αλλά ποτέ δεν ήταν μέλος της Επανάστασης ουσιαστικά.

«Καταλαβαίνεις;» είπε ο Βασνάρος. «*Άλλη* εποχή, μικρή. Εμείς είχαμε πράκτορες της Παντοκράτειρας να αντιμετωπίσουμε – να τους διώξουμε από τη Σεργήλη ώστε τώρα εσείς να είστε ελεύθεροι και να κάνετε ό,τι γουστάρετε, χωρίς εξωδιαστασιακούς ελεγκτές πάνω απ’τα κεφάλια σας. Δε μπορείς να ζήσεις ‘σαν εμένα’, γιατί δεν είναι ίδιες οι συνθήκες. Καταλαβαίνεις;»

Η Βατράνια ένευσε ξανά. «Ναι,» είπε. «Αλλά και πάλι... μπορώ να... Μ’αρέσουν οι δρόμοι της Μέλβερηθ.»

«Όμως δεν θέλεις να ζεις στους δρόμους. Και ούτε είσαι παιδί της πέτρας.»

«Δεν εννοώ να *μένω* εκεί! Αλλά...» Κόμπιασε.

«Καταλαβαίνω τι εννοείς. Όμως πρέπει να βρεις κάτι *συγκεκριμένο* να κάνεις. Αν είχες μεγαλώσει αλλιώς, όχι μέσα στον Ναό της Αρτάλης, θα το είχες ήδη βρει. Τώρα... τώρα είναι σαν να είσαι δέκα χρονών, βασικά, αλλά έχοντας το ανάστημα, τις δυνάμεις, και την ομορφιά δεκαοκτάχρονης.»

Η Βατράνια μειδίασε. Της άρεσε όπως το είχε πει αυτό ο πατέρας της. Ήταν γαμάτος, πολύ συχνά.

«Νομίζεις ότι σου κάνω πλάκα;» τη ρώτησε.

Η Βατράνια κούνησε το κεφάλι αρνητικά, καπνίζοντας.

«Ωραία,» είπε ο Βασνάρος, «γιατί δεν κάνω πλάκα.»

«Και τώρα;» τον ρώτησε ύστερα από λίγο.

«Θα μένεις εδώ μέχρι που να ανακαλύψεις τι θέλεις να κάνεις με τη ζωή σου.»

Την προβλημάτιζαν τα λόγια του. Της άρεσε, βασικά, να τριγυρίζει στους δρόμους της Μέλβερηθ και να γνωρίζει κόσμο, και να... μπλέκεται σε *υποθέσεις*. Αλλά, μάλλον, αυτό ο πατέρας της δεν το θεωρούσε κάτι το σοβαρό.

Έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι, μισοτελειωμένο. «Αν δεν ήμουν ιέρεια, τι νομίζεις ότι θα έκανα;»

«Δεν είμαι μάντης, μικρή. Μπορώ να σου βρω μια οποιαδήποτε δουλειά, αν θέλεις μια οποιαδήποτε δουλειά. Σ'ενδιαφέρει να δουλέψεις ως σερβιτόρα;»

«Όχι.»

«Να μάθεις να οδηγείς επιβατηγό όχημα;»

«Όχι.»

«Θες να γίνεις μισθοφόρος;»

«Τους μισώ τους μισθοφόρους. Κυνηγάνε κόσμο.»

«Θες να εκπαιδευτείς ως γρυποκαβαλάρισσα; Να γίνεις αερομεταφορέας;»

«Για λίγο, ίσως νάχε πλάκα. Αλλά για συνέχεια θα το βαρεθώ, είμαι σίγουρη.»

«Εντάξει,» είπε ο Βασνάρος, «άσ' το. Θα βρεις τον δρόμο σου. Σκέψου το.»

ΦΙΛΕΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Εκείνη τη νύχτα την πέρασε στο σπίτι του πατέρα της (όπως και πολλές ακόμα που θα ακολουθούσαν). Το πρωί ξύπνησε νωρίς και σκέφτηκε ότι όφειλε, τουλάχιστον, να ευχαριστήσει τον μπαμπά της που ήταν τόσο καλός μαζί της. Όταν ο Βασνάρος σηκώθηκε, τη βρήκε να φτιάχνει πρωινό. Είχε σχεδόν τελειώσει.

«Τι κάνεις εδώ, μικρή; Λεηλατείς την κουζίνα μου;»

Η Βατράνια χαμογέλασε. «Φτιάχνω το πρωινό που μου είχες δείξει όταν είχαμε πάει βόλτα προς τα νότια, με το τρένο – προς τις ερήμους. Θυμάσαι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, καθίζοντας στο τραπέζι.

Η Βατράνια σύντομα έφερε εκεί καφέ, παξιμάδια με βούτυρο και μέλι, και δύο κομμένα μήλα.

Αφού έφαγαν, ρώτησε τον πατέρα της αν είχε καμια δουλειά γι'αυτήν. Αν ήθελε να του κάνει τίποτα. Είχε συνηθίσει από τη ζωή στον ναό· πάντα υπήρχαν δουλειές για μια δόκιμη.

Αλλά ο Βασνάρος απλά σήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Δεν έχω κάτι συγκεκριμένο. Κάνε ό,τι θέλεις. Εγώ θα πάω να συναντήσω κάποιους ανθρώπους τώρα σε λίγο.»

«Τι ανθρώπους;»

«Με εμπόριο ασχολούνται. Φέρνουν πράγματα από την Αγκένροβ· τα παίρνουν από άλλους που τα φέρνουν από τα Φέρνιλγκαν.»

«Νάρθω μαζί;»

Ο Βασνάρος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Βρες κάτι άλλο ν'απασχοληθείς εδώ.» Σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε να ετοιμαστεί.

Μετά από λίγη ώρα, έφυγε από το σπίτι λέγοντάς της να είναι φρόνιμη.

Η Βατράνια αναστέναξε, βηματίζοντας ξυπόλυτη πέρα-δώθε μες στο διαμέρισμα. Βγήκε στο μπαλκόνι και ατένισε απέναντι τον Ναό της Αρτάλης. Είδε μια δόκιμη, την οποία γνώριζε, να σκουπίζει τα σκαλοπάτια, και νόμιζε πως κι εκείνη την είδε· αλλά δεν τη χαιρέτησε. Ούτε η Βατράνια τη χαιρέτησε. Μπήκε πάλι στο εσωτερικό του διαμερίσματος και άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη, συντονισμένο στον *Ιδιόκλητο*. Μια έντονα βαμμένη γυναίκα έλεγε τις ειδήσεις. Κάτι για προβλήματα με τους αχθοφόρους στον μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό στο Κέντρο. Η Βατράνια βαρέθηκε σύντομα και έκλεισε την οθόνη.

Φόρεσε τις μπότες της, έριξε την κοντή κάπα της στους ώμους, έκρυψε μες στα ρούχα της ένα στιλέτο κι ένα μικρό πιστόλι, και έφυγε από το διαμέρισμα του πατέρα της. Προτού βγει από την είσοδο της πολυκατοικίας, είχε σηκώσει και την κουκούλα της στο κεφάλι· καλύτερα να μην τη μπάνιζε καμια απ'τον ναό, ή κανένας απ'τους φρουρούς. Δεν ήθελε να σφυρίξουν στη μητέρα της ότι είχε φύγει απ'το σπίτι του μπαμπά.

Η Βατράνια πήγε να βρει κάτι φίλες της που σύχναζαν σε μια γειτονιά στα δυτικά άκρα του Απλώματος, κοντά στην Ειρηνόβιου, τη λεωφόρο που χώριζε το Άπλωμα από τη Σκιστή. Τις συνάντησε εκεί όπου περίμενε. Η Καρνάση κρατούσε στα χέρια της ένα μαύρο σκυλάκι, και η Τζίνα τού έδενε το δεξί μπροστινό πόδι μ'ένα πανί. Το ζώο έμοιαζε τραυματισμένο.

«Τι γίνετ' εδώ;» είπε η Βατράνια πλησιάζοντας.

Χαμογέλασαν που την είδαν. «Βρήκαμε αυτό τον τύπο χτυπημένο από ένα φορτηγό που περνούσε,» απάντησε η Καρνάση. Ήταν κι οι δυο τους παιδιά της πέτρας· είχαν μεγαλώσει στους δρόμους της Μέλβερηθ, χωρίς οικογένειες. Η Τζίνα ήξερε ότι οι γονείς της την είχαν παρατήσει έξω από ένα πανδοχείο στο Άπλωμα, όταν ήταν πολύ μικρή, και είχαν φύγει από την πόλη. Η Καρνάση δεν είχε ιδέα πώς ακριβώς είχε βρεθεί στους δρόμους· κάτι ζητιάνοι του Απλώματος την είχαν μεγαλώσει. Ήταν δυο χρόνια μικρότερη από τη Βατράνια, ενώ η Τζίνα ήταν ένα χρόνο μικρότερή της (αν δεν είχαν μπερδέψει την ηλικία τους – πράγμα όχι απίθανο). Κυρίως έκλεβαν και έκαναν διάφορα

θελήματα για να ζουν. Η Βατράνια τις είχε γνωρίσει μέσω κάτι ατόμων που έκαναν επίσης θελήματα, μερικές φορές, για τον πατέρα της και για άλλους.

«Τον πάτησε;» ρώτησε τώρα, κοιτάζοντας το σκυλάκι.

«Ευτυχώς όχι,» είπε η Τζίνα τελειώνοντας με το δέσιμο του μικρού ποδιού· «θα τον είχε διαλύσει. Απλά τον κοπάνησε με το πλάι.»

«Εδώ, στην Ειρηνόβιου;»

«Στη Σκιστού,» είπε η Καρνάση. «Κάποιος μέθυσος του Κάρτωλακ που ερχόταν έξω απ'την πόλη, μάλλον.»

«Πού είν' η άλλη;» ρώτησε η Βατράνια, αναφερόμενη στην Ανθίνη, που δεν ήταν παιδί της πέτρας, είχε οικογένεια εδώ, στη Μέλβερηθ, αλλά έκανε παρέα μαζί τους. Ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερη από τη Βατράνια.

«Με τον γκόμενο, μάλλον,» μειδίασε η Τζίνα, κλείνοντας το μάτι.

«Έχει δουλειές στο Σιδεράδικο σήμερα, μου είπε,» απάντησε η Καρνάση. Οι γονείς της Ανθίνης έμεναν στην Παραγκούπολη, στα βορειοανατολικά άκρα της Μέλβερηθ. Ήταν μια περιοχή που είχε δημιουργηθεί την περίοδο που οι Παντοκρατορικοί πρωτοήρθαν στη Σεργήλη, είχε πει στη Βατράνια ο πατέρας της, από τους πρόσφυγες που μαζεύονταν εκεί εξαιτίας των καταστροφών σε μικρότερες πόλεις και χωριά. Στην αρχή ήταν όλο σκηνές και παραπήγματα. Ύστερα είχε βελτιωθεί κάπως – δεν είχε μόνο σκηνές και παραπήγματα – και τώρα πια ήταν αρκετά καλύτερη. Αλλά εξακολουθούσαν να τη λένε Παραγκούπολη, και εξακολουθούσε να είναι μια από τις συνοικίες όπου έμεναν όσοι δεν μπορούσαν να μείνουν σε πλουσιότερο μέρος της Μέλβερηθ. Ακόμα και το Σιδεράδικο ήταν, για τους περισσότερους, προτιμότερο από την Παραγκούπολη.

«Τι κάνεις εσύ;» ρώτησε η Καρνάση τη Βατράνια. «Τέτοιες πρωινές ώρες δεν είσαι στο ναό συνήθως;»

«Η μάνα μου μ'έδιωξε.» Η Βατράνια κλότσησε μια πέτρα, στέλνοντάς τη σε μια γωνία του σοκακιού όπου στέκονταν οι τρεις τους.

«Γιατί;»

«Της είπα ότι δεν θέλω να γίνω ιέρεια της Αρτάλης.»

Η Τζίνα σχολίασε: «Εδώ που τα λέμε δεν σου πάει»· και της έκλεισε πάλι το μάτι – το συνήθιζε.

«Πού μένεις τώρα;» ρώτησε η Καρνάση.

«Με τον πατέρα μου.»

Τα δυο παιδιά της πέτρας έβγαλαν μακρόσυρτα σφυρίγματα. «Πώς είναι να μένεις με τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ;» ρώτησε η Τζίνα. «Γίνεται χαμός στο σπίτι του;»

Η Βατράνια γέλασε. «Ήσυχα είναι.»

«Πόσο χρονών είναι ο πατέρας σου, Βατράνια;» ρώτησε η Καρνάση. «Είναι πολύ μεγάλος πια, όπως λένε;»

«Πόσο μεγάλος λένε ότι είναι;»

«Μεγάλος...» μόρφασε η Καρνάση.

«Εξήντα χρονών είναι. Τα έχει περάσει, βασικά. Αλλά δεν του φαίνεται.»

«Ο Τρελός Λύκος ακόμα κυνηγά κρυμμένους πράκτορες της Παντοκράτειρας,» είπε η Τζίνα.

«Μη λες βλακείες,» της είπε η Καρνάση· «δεν υπάρχουν πια πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Υπάρχουν. Τι ήταν εκείνοι οι τύποι που μας παρακολουθούσαν αντιπροχθές τη νύχτα, ε;»

Η Βατράνια ρώτησε: «Ποιοι σας παρακολουθούσαν;»

«Κάτι αλήτες ήταν,» της είπε η Καρνάση. «Η Τζίνα φαντάζεται–»

«Δε φαντάζομαι! Και δεν ήταν αλήτες. Κοστούμια φορούσαν· τους είδα καλά εγώ, εσύ δεν τους είδες καλά.»

«Επειδή φορούσαν κοστούμια δεν πάει να πει πως δεν ήταν αλήτες.»

«Πράκτορες ήταν,» επέμεινε η Τζίνα.

Η Καρνάση κοίταξε τη Βατράνια, αναποδογυρίζοντας τα μάτια, μορφάζοντας.

«Μη με κοροϊδεύεις εμένα!» Η Τζίνα έκανε να την αρπάξει απ’τη μύτη, δυνατά, με δύο δάχτυλα, αλλά η Καρνάση τινάχτηκε πίσω εγκαίρως. Στην αγκαλιά της ακόμα κρατούσε το τραυματισμένο σκυλάκι, το οποίο έβγαλε ένα ξαφνιασμένο γάβγισμα.

«Εντάξει,» είπε η Βατράνια. «Αφήστε το. Πάμε καμια βόλτα ώς το Κέντρο;»

«Πάμε,» συμφώνησε η Τζίνα. «Άκουσα ότι σήμερα θα γίνει χαμός εκεί.»

«Γιατί;»

«Οι αχθοφόροι του Σταθμού διαμαρτύρονται για τους μισθούς.»

«Ο καινούργιος Πολιτειάρχης λένε πως έκανε κάτι περίεργες συμφωνίες με επιχειρηματίες,» πρόσθεσε η Καρνάση.

«Πώς νομίζεις ότι γίνονται οι Πολιτειάρχες;» της είπε η Τζίνα. «Έτσι γίνονται. Κάνουν *περίεργες συμφωνίες*, και μετά ο κόσμος που έχει ταυτότητες πάει και τους ψηφίζει.» Οι δυο τους δεν είχαν ταυτότητες· ήταν παιδιά της πέτρας.

Ύστερα, η Βατράνια, η Τζίνα, και η Καρνάση έφυγαν από το Άπλωμα· πέρασαν κάθετα την Ειρηνόβιου (προσέχοντας μην τις χτυπήσει κανένα ερχόμενο όχημα) και άρχισαν να διασχίζουν τη Σκιστή προς τα δυτικά, κατευθυνόμενες στο Κέντρο.

Αλλά προτού φτάσουν εκεί η Βατράνια είπε στις δύο φίλες της: «Έρχεται τρένο και είμαστε κοντά στο άνοιγμα! Ελάτε! Ελάτε!» κι έτρεξε προς τις σιδηροδρομικές γραμμές, στο σημείο όπου είχε βρει, πριν από δυο μήνες, ένα σπάσιμο στο κιγκλίδωμα.

Η Καρνάση και η Τζίνα την ακολούθησαν. «Ε, στάσου!» φώναξε η πρώτη.

«Θέλει να πηδήσει στο τρένο η τρελή,» είπε η δεύτερη.

«Κόρη του Λύκου είναι· τι περιμένεις;»

Η Βατράνια έφτασε εγκαίρως στο άνοιγμα. Το τρένο ερχόταν από τα ανατολικά, βροντώντας επάνω στις ράγες, πελώριο και επιβλητικό, με τη βαφή του ξεθωριασμένη από δω κι από κει. Η Βατράνια πέρασε από το κιγκλίδωμα και στάθηκε κοντά στις γραμμές. «Ελάτε!» φώναξε στις φίλες της. «Θα πηδήσετε κι εσείς, εντάξει;»

Η Καρνάση και η Τζίνα την κοίταζαν πέρα από το κιγκλίδωμα, φανερά κωλώνοντας.

«Μην κωλώνετε!» τους φώναξε η Βατράνια, γελώντας. «Ελάτε! Ελάτε! Έρχεται!»

Το τρένο πλησίαζε.

Η Βατράνια συσπειρώθηκε, περιμένοντας, έχοντας τώρα μάτια μόνο για την αμαξοστοιχία, ψάχνοντας για χειρολαβές.

Το τρένο έφτασε, φέρνοντας μαζί του σκόνες, θόρυβο, άσχημες μυρωδιές, τραντάζοντας τη γη ολόγυρά του. Η Βατράνια είδε αυτό που έψαχνε· τινάχτηκε, πηδώντας–

–και τα χέρια της αρπάχτηκαν από μια εξωτερική σκάλα της αμαξοστοιχία. Τα είχε καταφέρει, γι'ακόμα μια φορά!

Κοίταξε προς τα πίσω, για να δει αν είχαν έρθει κι οι φίλες της.

Οι ανόητες είχαν μείνει πίσω. Είχαν κωλώσει.

Η Βατράνια γέλασε, και συνέχισε να κρατιέται πάνω στο τρένο.

Σε λίγο ήταν στον Σταθμό. Καθώς η αμαξοστοιχία σταματούσε, η Βατράνια πήδησε κάτω, πέρα από τις γραμμές, τρέχοντας να φύγει από τους φρουρούς που την είχαν δει και πλησίαζαν για να την κυνηγήσουν.

Η Βατράνια μισούσε τους μισθοφόρους. Όλο κόσμο κυνηγούσαν. Δεν είχαν τίποτ' άλλο να κάνουν, οι μπάσταρδοι;

Στο Κέντρο γινόταν φασαρία, όπως είχε πει η Τζίνα. Ένα μεγάλο πλήθος ήταν συγκεντρωμένο, κι ένας άντρας μιλούσε με μεγάφωνο, ανεβασμένος πάνω σε δύο ψηλά κιβώτια. Κάτι έλεγε εναντίον του Πολιτειάρχη.

Η Βατράνια περίμενε την Καρνάση και την Τζίνα να έρθουν, και δεν άργησε να τις συναντήσει μπροστά από μια καφετέρια που άρεσε σε όλες τους και πήγαιναν εκεί μερικές φορές.

«Κωλώσατε!» τις πείραξε.

«Είσαι τρελή,» της είπε η Τζίνα.

«Σας το είχα πει ότι είχα πιαστεί δυο φορές στο τρένο και είχα φτάσει στον Σταθμό, αλλά δε με πιστεύατε.»

«Κόρη του Τρελού Λύκου είναι· τι περιμένεις;» είπε η Καρνάση στη Τζίνα.

Για κάποιες μέρες η Βατράνια έμενε στο διαμέρισμα του πατέρα της και τριγύριζε στους δρόμους της Μέλβερηθ. Τον Ναό της Αρτάλης δεν τον πλησίαζε, και μια φορά που η μητέρα της ήρθε στο σπίτι του Βασνάρου για να τη δει, εκείνη κλείστηκε στην τουαλέτα αρνούμενη

να της μιλήσει. Τελικά η Αριστέα έφυγε· αλλά, προτού φύγει, η Βατράνια την άκουσε να κατηγορεί τον Βασνάρο για τη συμπεριφορά της κόρης τους. Γιατί πάντα έμπλεκε τον μπαμπά; *Εκείνη* δεν την είχε πετάξει στο δρόμο; Τι έφταιγε ο μπαμπάς; *Θέλει και να της μιλάω αφού μ'έδιωξε απ'το δωμάτιό μου;* αναρωτιόταν η Βατράνια, τσαντισμένη μαζί της.

Ένα απόγευμα, ενώ καθόταν με τον πατέρα της κι έβλεπε μια παλιά ταινία – *Τα Άγρια Λουλούδια της Θακέρκοβ* – ο Βασνάρος τής είπε: «Ξέρεις τι μου σφύριξε ένα γατί το πρωί;»

Η Βατράνια τον λοξοκοίταξε, έχοντας μια κακή αίσθηση. «Τι;»

«Ότι σε μπάνισαν να κρατιέσαι πάνω στο τρένο και να πηδάς κάτω όταν αυτό έφτασε στον Σταθμό. Αληθεύει;» Πατώντας ένα κουμπί στο τηλεχειριστήριο έβαλε την ταινία στην παύση.

Η Βατράνια μόρφασε. «Ίσως...»

«Θα σε σκοτώσω, μικρή, προτού πέσεις από το τρένο και σκοτωθείς από μόνη σου! Μην το ξανακάνεις αυτό, συνεννοηθήκαμε;»

«Εντάξει.»

«Αν το ξανακάνεις, βρες να μείνεις αλλού.» Πάτησε το ίδιο κουμπί στο τηλεχειριστήριο, αφήνοντας την ταινία να συνεχίσει.

Η Βατράνια αναστέναξε κι έβαλε λίγο ακόμα σκαστό καλαμπόκι στο στόμα της. Ορισμένες φορές ο πατέρας της ήταν σαν τη μητέρα της! συλλογίστηκε θυμωμένα.

Όταν τελείωσε η ταινία, ο Βασνάρος τη ρώτησε αν είχε αρχίσει να σκέφτεται τι ήθελε να κάνει στη ζωή της, εκτός απ'το να περιφέρεται στους δρόμους και να πηδά πάνω σε τρένα. Η Βατράνια δεν είχε απάντηση να δώσει. Του είπε ότι ακόμα ήταν μπερδεμένη.

Μια βραδιά, η Βατράνια, η Καρνάση, η Τζίνα, και η Ανθίνη, έχοντας μαζέψει κάμποσα λεφτά, πήγαν στον *Γαργαλέμπορα*, όπως τον έλεγαν οι υποψιασμένες. Ήταν ένας πορνογραφικός κινηματογράφος για γυναίκες, στους Συλλέκτες, σ'έναν δρόμο παράλληλο της Κερκοφόρου. Κατέβαινες κάτι σκαλιά κι έφτανες στην πόρτα του. Παρακολουθούσες όσες παραστάσεις ήθελες – το εισιτήριο ήταν για όλη τη νύχτα – και μετά μπορούσες να πας σε κάποιο από τα παράπλευρα

ιδιωτικά δωμάτια και να χρησιμοποιήσεις τα περίεργα μπιχλιμπίδια που είχαν εκεί για προσωπική ικανοποίηση.

Η Βατράνια και οι φίλες της γελούσαν σαν τρελαμένες όσο παρακολουθούσαν τη μεγάλη οθόνη, μέχρι που ένας φύλακας ήρθε και τους έκανε παρατήρηση, ότι ενοχλούσαν τις άλλες κυρίες, οπότε και μετρίασαν τη φασαρία τους. Ύστερα, πήγαν στα παράπλευρα δωμάτια. Η Βατράνια κάθισε στο στρογγυλό, πολύ μαλακό κρεβάτι που ανεβοκατέβαινε σαν νάχε ζωντανούς οργανισμούς από κάτω του. Χασκογελώντας, κοίταξε τα εργαλεία που ήταν πάνω στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι. Μα τα κωλομέρια της Λόρκης, όλα τα είχαν σκεφτεί αυτοί οι απατεώνες!

Στους τοίχους του δωματίου και στο ταβάνι υπήρχαν προβολικές αφίσες που μπορούσες να τις αλλάξεις με το πάτημα των κουμπιών σε μια μικρή κονσόλα πλάι στο κομοδίνο. Η Βατράνια άλλαξε κάμποσες απ'αυτές, από περιέργεια. Ήταν όλες πολύ τολμηρές: όμορφοι, γυμνασμένοι άντρες που έκρυβαν μόνο το επίμαχο σημείο τους μ'ένα στενό πανί, ένα ξιφίδιο, ή ένα πιστόλι· άντρες που είχαν το κεφάλι τους σκυμμένο ανάμεσα στα πόδια γυναικών· άντρες που, καθιστοί, ξαπλωτοί, ή όρθιοι, άγγιζαν το ορθωμένο μόριό τους· δύο άντρες που «περιποιούνταν» μία γυναίκα· ένας άντρας που έγλειφε τα πέλματα μιας γυναίκας. Αλλά υπήρχαν και κάποιες εικόνες που ήταν ουδέτερες: ένα λιβάδι· ψηλά βουνά· μια έρημος· σιδηροδρομικές γραμμές που διέσχιζαν μια πεδιάδα με βουνά στο βάθος. Η Βατράνια αναρωτήθηκε αν κάποιες την έβρισκαν με τέτοιες εικόνες.

Ύστερα έβγαλε τα ρούχα της και, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, χρησιμοποίησε τα μπιχλιμπίδια που είχαν στο κομοδίνο, ενώ από το ηχοσύστημα του δωματίου άκουγε, κατά σειρά, *Με τις Ουρές στον Αέρα και τα Μάτια στη Γη* (Κραυγαλέες Αλεπούδες), *Στις Όχθες Ξένων Ποταμών* (Άκακοι Γρύπες), *Ουρλιαχτά στο Λυκόφως* (Λυκοδαίμονες των Φέρνιλγκαν), *Κτηνωδία Τροχών* (Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι).

Όταν τελείωσε, έκλεισε τη μουσική και κάθισε λίγο να ξεκουραστεί. Μετά ντύθηκε και βγήκε απ'το δωμάτιο. Δεν θα διανυκτέρευε στον *Γαργαλέμπορα*· ο πατέρας της της είχε πει να είναι πάντα στο σπίτι τα βράδια. Περίμενε κανένα δεκάλεπτο στον διάδρομο μέχρι που και η

Ανθίνη βγήκε απ’το δωμάτιό της και την κοίταξε μειδιώντας, με τα γαλανόδερμα μάγουλά της να έχουν σκουρύνει.

«Οι φήμες είναι αληθινές,» είπε.

Η Βατράνια ένευσε. «Σ’το λέγαμε, δεν σ’το λέγαμε;» Είχε ξανάρθει εδώ, σ’αντίθεση με την Ανθίνη.

Οι δυο τους έφυγαν από τον *Γαργαλέμπορα*, αφήνοντας την Καρνάση και τη Τζίνα στα δωμάτιά τους. Αυτές θα έμεναν ώς το πρωί. *Εγώ δεν φεύγω μέχρι να με διώξουν,* είχε πει η Τζίνα. *Πλήρωσα, δεν πλήρωσα;*

Η Βατράνια και η Ανθίνη βγήκαν στους νυχτερινούς δρόμους των Συλλεκτών, έχοντας το νου τους για κλέφτες και άλλους παλιανθρώπους, αν και ετούτη η συνοικία της Μέλβερηθ δεν ήταν και τόσο άγρια. Η Βατράνια είχε, φυσικά, το μικρό της πιστόλι μαζί, για καλό και κακό, καθώς και το στιλέτο της. Δεν είχε ρωτήσει την Ανθίνη αν κι εκείνη κουβαλούσε κανένα όπλο.

Αφήνοντας πίσω τους τους μικρότερους δρόμους, έπιασαν την Κερκοφόρου κι άρχισαν να την ακολουθούν προς τα νότια. Στη διασταύρωσε με την Ακριανή, η Ανθίνη είπε: «Εδώ σε χαιρετάω, Βατράνια.»

«Θάρθω μαζί σου ώς το σπίτι σου.» Η Παραγκούπολη ήταν πιο επικίνδυνη από τους Συλλέκτες.

«Δε χρειάζεται.»

«Δεν πειράζει. Μετά θα πάρω κάποιο επιβατηγό για να φτάσω στο Άπλωμα.» Η Βατράνια είχε λεφτά για επιβατηγό· η Ανθίνη μάλλον δεν είχε: έπρεπε να διανύσει πάνω από πέντε χιλιόμετρα από εδώ ώς το σπίτι της στην Παραγκούπολη.

«Εντάξει. Αν δεν σε κουράζω.»

Βάδισαν πάνω στην Ακριανή, προς τα ανατολικά. Η κίνηση ήταν ελάχιστη, και όσοι γύριζαν για να τις κοιτάξουν έμοιαζαν, το λιγότερο, ύποπτοι. Ένας καβαλάρης επάνω σε καφετί άλογο πέρασε σφυρίζοντάς τους προκλητικά. Εκείνες τον αγνόησαν και σύντομα εξαφανίστηκε μέσα σ’έναν παράπλευρο δρόμο.

Περπατώντας γρήγορα – είχαν μάθει να διασχίζουν με τα πόδια μεγάλες αποστάσεις μέσα στη Μέλβερηθ – έφτασαν σε λιγότερο από

μια ώρα έξω από την πολυκατοικία της Ανθίνης, στην Παραγκούπολη, όπου η ρυμοτομία ήταν μια ιδέα φανταστική.

«Καληνύχτα, Βατράνια.»

«Καληνύχτα.»

Φιλήθηκαν στα μάγουλα, και η Ανθίνη πέρασε την είσοδο της πολυκατοικίας για ν'ανεβεί στο διαμέρισμα της οικογένειάς της.

Η Βατράνια έφυγε, αρχίζοντας να επιστρέφει προς τα εκεί απ'όπου είχαν έρθει.

Ήταν βαθιά νύχτα πλέον.

Και δεν είχε καταλάβει ακόμα ότι την παρακολουθούσαν...

ΟΙ ΕΚΔΙΚΗΤΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

«Σας το είπα, δε σας το είπα; Αυτή είναι!» είπε ένας απ’αυτούς που την παρακολουθούσαν από τις σκιές των δρόμων που ήταν κάθετοι στην Ακριανή. «Η κόρη του Λύκου!»

«Είσαι σίγουρος;» ρώτησε μια άλλη.

«Αυτή είναι,» είπε ένας τρίτος. «Η κόρη του Λύκου· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Τι λέτε, ήρθε η ώρα να κάνουμε τον Τρελό Λύκο να μετανιώσει πικρά;» ρώτησε ο άντρας που είχε μιλήσει πρώτος.

Οι άλλοι ένευσαν μέσα από τις σκιές. «Ήρθε η ώρα,» μούγκρισε ένας ψηλός και φαρδύς άντρας, κατάμαυρος στο δέρμα, μοιάζοντας ένα με το σκοτάδι. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν πέτρες που ζητούσαν εκδίκηση.

Ο άντρας που είχε μιλήσει πρώτος γέλασε και πήδησε πάνω στο καφετί άλογό του. «Πάμε!»

Η Βατράνια τούς είδε να βγαίνουν από τα σκοτάδια δεξιά της Ακριανής και να έρχονται αμέσως για να την κυκλώσουν – εφτά τουλάχιστον – οχτώ! Και δύο ήταν πάνω σ’άλογα, τροχάζοντας. Ο ένας ήταν ο ίδιος μαλάκας που είχε σφυρίξει σ’εκείνη και την Ανθίνη πιο πριν – η Βατράνια ήταν σίγουρη. Το άλογό του ήταν καφετί. Η δεύτερη καβαλάρισσα ήταν μια γυναίκα χρυσόδερμη και πρασινομάλλα, και το δικό της άλογο ήταν μαύρο σαν τη νύχτα.

Το χέρι της Βατράνιας πήγε στο μικρό πιστόλι μέσα στα ρούχα της, το απασφάλισε. «Τι θέλετε;» τους φώναξε, ενώ εκείνοι απλώνονταν γύρω της κι άρχιζαν να πλησιάζουν. Το καφετί άλογο χρεμέτισε, ανασηκώθηκε στα δύο πισινά πόδια. Το μαύρο άλογο ήταν πιο ήρεμο, αλλά φάνταζε πιο άγριο.

«Τι θέλετε;» φώναξε ξανά η Βατράνια, σφίγγοντας τη λαβή του μικρού πιστολιού μες στα ρούχα της.

«Εσένα,» αποκρίθηκε ένας από τους πεζούς που κρατούσε ρόπαλο.

«Και ίσως να σε κάνουμε δώρο στον μπαμπά σου όταν τελειώσουμε μαζί σου,» πρόσθεσε ένας άλλος, ψηλός και πελώριος, κατάμαυρος στο δέρμα, με κεφάλι ξυρισμένο. Τρομαχτικός, και όχι μόνο επειδή βάδιζε περίεργα από τη δεξιά μεριά σαν κάτι να μην πήγαινε καλά με το πόδι του. Δεν κρατούσε όπλο, αλλά τα χέρια του έμοιαζαν τα ίδια με όπλα.

«Όταν ο πατέρας μου σας βρει, την έχετε *γαμήσει!*» τους απείλησε η Βατράνια, ελπίζοντας να τους τρομάξει.

Αλλά δεν έπιασε. Συνέχισαν να πλησιάζουν. Και ο κατάμαυρος γίγαντας είπε: «Το βλέπεις αυτό, πουτανάκι της Λόρκης;» δείχνοντας το δεξί του γόνατο. «Ο πατέρας σου φταίει γι’αυτό! Τώρα θα τον ξεπληρώσω.»

Η Βατράνια τράβηξε το πιστόλι μέσα από τα ρούχα της, σημαδεύοντάς τους. «Μείνετε μακριά!»

Ένας από τους κακοποιούς ξεθηκάρωσε ένα δικό του πιστόλι. «Χρησιμοποίησέ το αυτό και δε θα συνέλθεις ποτέ απ’ό,τι θα πάθεις,» την προειδοποίησε.

«Ρίξ’ το κάτω, τώρα!» την πρόσταξε η χρυσόδερμη καβαλάρισσα, η οποία είχε ξεδιπλώσει ένα μακρύ μαστίγιο από τη ζώνη της.

«Μείνετε μακριά μου!» φώναξε πάλι η Βατράνια, βλέποντάς τους να πλησιάζουν· και, τρομαγμένη, πυροβόλησε τον μαυρόδερμο γίγαντα στο αριστερό πόδι – από εκεί που δεν κούτσαινε. Ο άντρας έπεσε κραυγάζοντας σαν θηρίο.

«*Πάνω της!*» γκάριξε ο καβαλάρης τραβώντας σπαθί.

Και όλοι μαζί τής χίμησαν, ενώ κάποιος απειλούσε: «Μην τολμήσεις να ξαναρίξεις!»

Η Βατράνια ξαναπάτησε τη σκανδάλη, κι ακόμα ένας σωριάστηκε, ουρλιάζοντας.

Η καβαλάρισσα τίναξε το μαστίγιό της, κι αυτό τυλίχτηκε επώδυνα γύρω απ’τον καρπό της Βατράνιας που κρατούσε το πιστόλι· τον τράβηξε απότομα, προσπαθώντας να της πετάξει το όπλο, αλλά η

Βατράνια αισθάνθηκε σαν να προσπαθούσε να της ξεριζώσει τον αγκώνα. Το πυροβόλο τινάχτηκε απ’τα δάχτυλά της ενώ μια κραυγή έβγαινε απ’τα χείλη της.

«Την έχεις γαμήσει τώρα, μαλακισμένη!» είπε ένας από τους κακοποιούς και την κοπάνησε στην κοιλιά με το ρόπαλό του, κόβοντάς της την αναπνοή.

«Και τα σκυλιά μας θα σε γαμήσουν!» της γρύλισε ένας άλλος τραβώντας τα μαλλιά της προς τα πίσω.

«Αααα!» κραύγασε ο καβαλάρης, απρόσμενα, κι έπεσε απ’τη σέλα του αλόγου του μ’ένα ξιφίδιο καρφωμένο στη ράχη.

Άπαντες στράφηκαν να δουν από πού είχε έρθει η επίθεση, κι αντίκρισαν έναν νεαρό άντρα να στέκεται απέναντί τους, γαλανόδερμος, με μαύρα μαλλιά μακριά ώς τους ώμους, ντυμένος με γκρίζο πέτσινο πανωφόρι και καφετί παντελόνι. Στο ένα χέρι κρατούσε πιστόλι.

«Αφήστε την κοπέλα και πάρτε δρόμο!» είπε.

«Δεν είναι δική σου δουλειά, τσουτσέκι,» του απάντησε ένας από τους κακοποιούς, λευκόδερμος και ξανθός. «Και κανονικά θα σου λέγαμε να πας να γαμηθείς, κι εκεί θα τελείωνε το θέμα. Αλλά τώρα, γαμιόλη, που μας χτύπησες...» Ύψωσε το πιστόλι του, ενώ κι άλλοι δύο τραβούσαν τα δικά τους.

Η Βατράνια κλότσησε δυνατά, χτυπώντας τον ξανθό άντρα στην πλάτη και κάνοντάς τον να παραπατήσει. Ο σπασμωδικός πυροβολισμός του βρήκε μόνο τον αέρα.

Ο γαλανόδερμος νεαρός πυροβόλησε, πετυχαίνοντας τον έναν από τους άλλους δύο που είχαν κάνει να τραβήξουν πιστόλια και σωριάζοντάς τον.

Η καβαλάρισσα τίναξε το μαστίγιό της καταπάνω του, τροχάζοντας· το τύλιξε γύρω απ’το πόδι του και τον τράβηξε, ρίχνοντάς τον στο πλακόστρωτο.

Εκτός απ’αυτήν, τρεις ήταν μονάχα όρθιοι πλέον, κι ο ένας κρατούσε τη Βατράνια από το μπράτσο. Εκείνη τράβηξε το στιλέτο κάτω από την κοντή κάπα της και το κάρφωσε στα πλευρά του. Ο κακοποιός κραύγασε, παραπατώντας.

Ο ξανθός – κρατώντας τώρα έναν μπαλτά στο χέρι, υψωμένο – ορμούσε καταπάνω στον πεσμένο νεαρό. Εκείνος, μην έχοντας χάσει τη μαχητικότητά του παρά την πτώση του, τον κλότσησε στα πόδια, ρίχνοντάς τον κι αυτόν στο πλακόστρωτο.

Ο άντρας πλάι στη Βατράνια έπιασε με το ένα χέρι τα τραυματισμένα πλευρά του ενώ με το άλλο ύψωνε το πιστόλι του προς το μέρος της. Αλλά εκείνη δεν έμεινε ακίνητη· αρπάζοντας το όπλο του, έστρεψε την κάννη προς τα δίπλα, και ο πυροβολισμός χτύπησε έναν τοίχο. Το στιλέτο της καρφώθηκε στον πήχη του άντρα, η κλοτσιά της τον βρήκε στην κοιλιά. Ο κακοποιός οπισθοχώρησε, τρεκλίζοντας, αιμόφυρτος.

Ένας ακόμα πυροβολισμός. Η Βατράνια στράφηκε και είδε την καβαλάρισσα να φεύγει καθώς ο γαλανόδερμος νεαρός τής έριχνε με το πιστόλι του. Ο ξανθός άντρας, όμως, σηκωνόταν πάλι, κρατώντας τώρα πιστόλι, όχι μπαλτά.

«Φίλε, πρόσεχε πίσω σου!» φώναξε η Βατράνια καθώς απέφευγε το ρόπαλο του τελευταίου κακοποιού που ήταν κοντά της.

Ο γαλανόδερμος νεαρός στράφηκε, κλοτσώντας, χτυπώντας το πιστόλι του άντρα και πετώντας το απ'το χέρι του. Εκείνος τού χίμησε, γρυλίζοντας, κι άρχισαν να παλεύουν. Ο νεαρός ακόμα κρατούσε το δικό του πιστόλι, μα δεν μπορούσε να το χρησιμοποιήσει καθώς ο αντίπαλός του του είχε πιάσει τον καρπό.

«Έκανες το τελευταίο λάθος της ζωής σου που ήρθες εδώ, τσουτσέκι!» άκουσε η Βατράνια τον κακοποιό να μουγκρίζει, ενώ εκείνη απέφευγε ξανά το ρόπαλο του εχθρού της και τον κάρφωνε στον λαιμό με το στιλέτο της.

Αυτός που η Βατράνια είχε πυροβολήσει στην αρχή – όχι ο μαυρόδερμος γίγαντας, ο άλλος – σηκωνόταν τώρα, κρατώντας τον ώμο του. Η Βατράνια άρπαξε ένα πιστόλι από κάτω και τον πυροβόλησε ξανά, αφήνοντάς τον τελείως ακίνητο αυτή τη φορά.

Ο γαλανόδερμος νεαρός εξακολουθούσε να παλεύει με τον ξανθό άντρα, και η Βατράνια δεν τολμούσε να πυροβολήσει τον δεύτερο, φοβούμενη ότι ίσως να χτυπούσε τον πρώτο. Έτσι, όρμησε καταπάνω στον κακοποιό με το στιλέτο της στο χέρι. Τον κλότσησε από πί-

σω, στην κλείδωση του ποδιού, κι εκείνος κραύγασε κι έχασε την ισορροπία του: ο νεαρός εύκολα τον πέταξε κάτω. Ο κακοποιός έκανε να σηκωθεί, αλλά η Βατράνια τον κλότσησε στο πρόσωπο, σπάζοντας δόντια και τινάζοντας αίμα, αναισθητοποιώντας τον.

Μια θηριώδης κραυγή αντήχησε μες στον δρόμο. Ο μαυρόδερμος γίγαντας είχε ανασηκωθεί, και είχε ένα πιστόλι υψωμένο και στραμμένο προς τη Βατράνια και τον γαλανόδερμο νεαρό.

Έτρεξαν καθώς πυροβολισμοί αντηχούσαν πίσω τους και λάμψεις έσκιζαν τη νύχτα. Βγήκαν από την Ακριανή, προς τα νότια, μπαίνοντας στο Σιδεράδικο, και συνέχισαν να τρέχουν. Γύρω τους ήταν κλειστά εργαστήρια και μαγαζιά που πουλούσαν σιδερικά. Το πλακόστρωτο ήταν γεμάτο στάχτη και χώματα.

Μετά από λίγο, ακόμα μες στο Σιδεράδικο, πλάι σε μια μάντρα με παλιά κομμάτια οχημάτων που φάνταζαν εφιαλτικά στο σκοτάδι της νύχτας, σταμάτησαν να τρέχουν γιατί κανείς δεν τους κυνηγούσε ούτως ή άλλως. Οι κακοποιοί που είχαν αφήσει πίσω τους δεν ήταν σε κατάσταση να τους καταδιώξουν.

Η Βατράνια χαμογέλασε. «Μου θυμίζεις τον πατέρα μου. Αν και δεν μοιάζεις, ξέρεις, φατσικώς.»

«Ναι; Ποιος είν' ο πατέρας σου;» Ο νεαρός δεν μπορεί να ήταν πολύ πιο μεγάλος από εκείνη. Ίσως καμια πενταετία, υπέθετε η Βατράνια. Το πρόσωπό του ήταν μακρύ, τα μαύρα μάτια του σπιρτόζα, αξύριστος για τρεις-τέσσερις μέρες σίγουρα.

«Ο Βασνάρος.»

Ο γαλανόδερμος νεαρός ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν τον ξέρω.»

«Ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ;»

Ο νεαρός συνοφρυώθηκε. «*Τι;* Είσαι κόρη του Βασνάρου του Τρελού Λύκου της Μέλβερηθ;»

Χαμογέλασε ξανά. «Ναι.» Του έδωσε το χέρι της. «Βατράνια. Και σ'ευχαριστώ.»

Ο νεαρός έσφιξε το χέρι της μουδιασμένα. «Δε με δουλεύεις, έτσι;»

«Όχι. Πώς σε λένε;»

«Θόα.»

«Αν δε με είχες βοηθήσει... ήμουν σε πολύ δύσκολη κατάσταση...»

«Το κατάλαβα. Γι’αυτό μπήκα στη μέση. Τι ήθελαν από σένα; Σου επιτέθηκαν εξαιτίας του πατέρα σου;»

«Νομίζω πως ναι. Αλλά δεν έχει ξανασυμβεί ώς τώρα. Ποιοι ήταν αυτοί οι λεχρίτες; Τους ξέρεις;»

Ο Θόας ένευσε. «Τους έχω μπανίσει κι άλλες φορές σε τούτα τα μέρη. Μερικοί είναι παλιά μέλη των Ανατολικών Φρουρών. Και λένε πως ο πατέρας σου βοήθησε να χάσουν οι Ανατολικοί Φρουροί τη δύναμή τους.»

«Μου το έχει πει,» αποκρίθηκε η Βατράνια. «Τους έδιωξε από το Άπλωμα. Παλιά είχαν επιρροή στην Παραγκούπολη, στο Παζάρι της Παραγκούπολης, στο Σιδεράδικο, στο Άπλωμα· ζητούσαν λεφτά από τους μαγαζάτορες και τους εμπόρους, για προστασία δήθεν, αλλά ουσιαστικά για να μην τους κάνουν προβλήματα. Τώρα πια οι Ανατολικοί Φρουροί δεν έχουν επιρροή πουθενά, όμως· νόμιζα ότι είχαν εξαφανιστεί.»

«Η συμμορία, ναι, έχει εξαφανιστεί, αλλά όχι και τα μέλη της.»

«Τι κάνεις εσύ εδώ; Εδώ μένεις;»

Ο Θόας κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Σ’ένα μπαρ ήμουν και, έχοντας βγει για να βαδίσω προς το σπίτι μου, άκουσα τη φασαρία – τους πυροβολισμούς, βασικά – κι έτρεξα, κι αυτό που είδα δεν μου άρεσε.»

«Κάπου κοντά μένεις, δηλαδή...»

«Στους Συλλέκτες. Και καλύτερα να πηγαίνουμε τώρα.»

Άρχισαν να βαδίζουν, διασχίζοντας το Σιδεράδικο προς τα δυτικά, για να φτάσουν στην Κερκοφόρου.

«Εσύ τι έκανες μόνη σου εδώ πέρα;»

«Είχα συνοδέψει μια φίλη μου στο σπίτι της στην Παραγκούπολη. Γύριζα για να πάρω κάνα επιβατηγό. Στο Άπλωμα μένω, με τον μπαμπά μου.»

«Τον Τρελό Λύκο; Μα τα κέρατα του Κάρτωλακ...» Ο Θόας γέλασε. «Δεν το πιστεύω αυτό.»

Η Βατράνια μειδίασε. «Θες να τον γνωρίσεις;»

«Όχι, όχι...»

«Γιατί όχι; Θα χαρεί να σε συναντήσει. Μοιάζετε. Μόνο εκείνος θα έκανε κάτι τέτοιο – θα ορμούσε σε τόσους λεχρίτες για να ξεμπλέξει μια άγνωστη.»

«Ο καθένας θα το έκανε–»

Η Βατράνια γέλασε. «Δε μπορεί νάσαι τόσο άβγαλτος!»

«Εντάξει,» παραδέχτηκε ο Θόας, «λίγοι θα το έκαναν. Είμαι ριψοκίνδυνος κάπου-κάπου· η αδελφή μου πάντα μου το λέει.»

Βγήκαν στην Κερκοφόρου.

«Πάμε, τουλάχιστον, να σε κεράσω ένα ποτό,» είπε η Βατράνια. «Σ'το χρωστάω.»

«Πρέπει να γυρίσω σπίτι· η αδελφή μου θ'ανησυχήσει αλλιώς.»

«Με την αδελφή σου μένεις;»

«Ναι. Δεν είναι μακριά από δω.» Έδειξε την αντικρινή μεριά της Κερκοφόρου, όπου ξεκινούσαν οι Συλλέκτες. «Μπορούμε να συναντηθούμε αύριο, αν θέλεις.»

«Εντάξει,» είπε η Βατράνια, και συμφώνησαν να βρεθούν σ'ένα μέρος στο Κέντρο, το μεσημέρι.

Ύστερα, ο Θόας πέρασε στην άλλη μεριά της Κερκοφόρου και η Βατράνια έκανε νόημα σ'ένα επιβατηγό όχημα που διέσχιζε τη λεωφόρο.

Όταν επέστρεψε στο σπίτι του Βασνάρου, τον βρήκε ξύπνιο, καθισμένο σε μια πολυθρόνα, να διαβάζει ένα βιβλίο.

«Γιατί άργησες τόσο;» τη ρώτησε.

«Μου επιτέθηκαν.»

Το βιβλίο έκλεισε απότομα. «Πού; Ποιοι;»

Η Βατράνια έβγαλε την κάπα της και κάθισε στον καναπέ. «Κάποιοι που ήταν, παλιά, μέλη των Ανατολικών Φρουρών.»

«Μα τα πόδια της Λόρκης, μικρή! Πού τριγύριζες;»

Η Βατράνια τού είπε τι είχε συμβεί και πώς. Και ρώτησε: «Ποιος ήταν αυτός που κούτσαινε; Έλεγε αλήθεια για σένα;»

«Ο Σκυλοπνίχτης. Ναι, εγώ τον έκανα κουτσό. Είσαι τυχερή που βρέθηκε εκείνος ο νεαρός και σε βοήθησε.»

«Το ξέρω.»

Ο Βασνάρος άναψε τσιγάρο, φύσηξε καπνό προς τα κάτω. Αισθανόταν εν μέρει υπεύθυνος για ό,τι είχε συμβεί. *Ήθελαν να με εκδικηθούν αυτά τα καθάρματα, και η Βατράνια παραλίγο να το πληρώσει...*

«Σου μοιάζει,» είπε η κόρη του, μειδιώντας.

Την κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Ο Θόας. Σου μοιάζει. Όχι φατσικώς, δηλαδή· αλλά είναι σαν εσένα. Μόνο εσύ θα ορμούσες σ'αυτούς τους λεχρίτες με τέτοιο τρόπο.»

Ο Βασνάρος αναστέναξε. «Να προσέχεις τις περιοχές όπου πηγαίνεις. Ειδικά τη νύχτα.»

«Πρώτη φορά μού έχουν επιτεθεί επειδή είμαι κόρη σου.»

«Δε με συμπαθούν όλοι οι άνθρωποι των δρόμων σε τούτη την πόλη,» την προειδοποίησε ο Βασνάρος. «Να τόχεις υπόψη σου.»

Την άλλη μέρα συνάντησε τον Θόα σε μια καφετέρια στο Κέντρο, και τον κέρασε καφέ και κουλουράκια.

«Κανονικά εγώ θάπρεπε να σε κερνάω.»

«Τι λες, ρε! Εσύ ήρθες και με βοήθησες.»

«Ναι αλλά είσαι η κόρη του *Βασνάρου,* μα τους θεούς!»

«Και λοιπόν;»

Αυτή ήταν μια από τις λίγες φορές που η Βατράνια είχε ντυθεί με τα ρούχα που θεωρούσε «καλά» της και είχε βαφτεί. Ήταν ντυμένη μ'ένα κίτρινο φόρεμα με τιράντες το οποίο έπεφτε ώς τα γόνατα, γεμάτο πτυχώσεις προς το τέλος. Από μέσα φορούσε μια λευκή, βαμβακερή μπλούζα με ξεκούμπωτα τα τρία ξύλινα κουμπάκια στον λαιμό. Γύρω από τη μέση της ήταν τυλιγμένη μια φαρδιά, μαύρη ζώνη. Στους ώμους της, όταν ήρθε στην καφετέρια, ήταν μια κάπα γαλανή απέξω, μαύρη από μέσα, η οποία τώρα κρεμόταν στην πίσω μεριά της καρέκλας της. Στα πόδια της φορούσε ένα ζευγάρι καφετιά μποτάκια με σταυρωτά λουριά. Τα μάγουλα του λευκόδερμου προσώπου της ήταν διακριτικά βαμμένα με μια γαλανή σκιά, το ίδιο και τα βλέφαρά της. Τα χείλη της ήταν βαμμένα κόκκινα. Τα μελαχρινά μαλλιά της ήταν καλοχτενισμένα – πράγμα σπάνιο· τα χτένιζε ώρα για να τα ξεμπλέξει – και γυαλιστερά.

Ήθελε να είναι όμορφη όταν θα συναντούσε τον Θόα. Και το βλέμμα που της έριξε όταν την αντίκρισε, της μαρτυρούσε ότι, ναι, μάλλον την έβρισκε όμορφη.

Τώρα, της είπε: «Τι ‘και λοιπόν’; Ο άνθρωπος είναι μύθος στους δρόμους της Μέλβερηθ.»

«Σου είπα να έρθεις να τον γνωρίσεις, άμα θέλεις,» αποκρίθηκε η Βατράνια, ενώ αναρωτιόταν αν την έβρισκε τόσο όμορφη ώστε τώρα να είναι καυλωμένος μες στο παντελόνι του, όπως εκείνοι οι τύποι στις προβολικές αφίσες του *Γαργαλέμπορα*.

«Δεν κάνει, δεν είναι σωστό. Ποιος είμαι εγώ; Ένας αλήτης.»

Η Βατράνια χαμογελούσε. «Το ίδιο έλεγαν πάντα και για τον πατέρα μου.» Μετά ρώτησε: «Το μόνο που κάνεις κι εσύ είναι να τριγυρίζεις, όπως εγώ;»

«Για την ώρα, ναι. Μ’έχουν διώξει από τρεις δουλειές μέχρι τώρα. Συνέχεια με διώχνουν. Είμαι πολύ αντιδραστικός, λένε.»

«Τι ανοησίες...» Αλλά μετά, βέβαια, σκέφτηκε: ποιος *μη* αντιδραστικός άνθρωπος θα ορμούσε σε τόσους οπλισμένους κακοποιούς για να τη βοηθήσει;

«Και η αδελφή σου το ίδιο αντιδραστική είναι;» τον ρώτησε.

Ο Θόας τής εξήγησε πως η αδελφή του, η Χριστίνα, δούλευε ως μηχανικός τηλεπικοινωνιών, και μέχρι στιγμής δεν την είχαν διώξει από τη δουλειά της. Όχι, δεν ήταν «αντιδραστική».

«Οι γονείς σας; Δεν είναι στην πόλη;»

«Οι γονείς μας... κάνουν δουλειές έξω.»

«Έξω;» Η Βατράνια ήπιε μια γουλιά απ’τον καφέ της.

«Δεν το λέω σε όλους αυτό... αλλά, βασικά, κάνουν δουλειές που έχουν σχέση με παρακολουθήσεις και συλλογή πληροφοριών.»

«Κατάσκοποι;»

«Μπορείς να τους πεις κι έτσι. Ή ιδιωτικούς ερευνητές. Ή... εξειδικευμένους ανθρώπους. Η μητέρα μου είναι μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών.

»Η δική σου μητέρα, αλήθεια, ποια είναι, Βατράνια;» Φαινόταν να τον ενδιαφέρει πολύ με ποια την είχε κάνει ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ.

Η Βατράνια δεν ήθελε να μιλά για τη μητέρα της τώρα, αλλά ο Θόας τής είχε πει για τους δικούς του γονείς· άρα… «Μια ιέρεια της Αρτάλης είναι.»

«Ιέρεια της Αρτάλης;» απόρησε ο Θόας. «Μια ιέρεια της Αρτάλης και ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ…;»

Η Βατράνια χαμογέλασε, αν και λίγο βεβιασμένα. «Ναι· περίεργο, ε;»

«Όχι, δεν ήθελα να πω αυτό… Απλώς… ξέρεις… γενικά…» Γέλασε, ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ του.

«Ναι,» είπε η Βατράνια, «*είναι* περίεργο. Κι εγώ αναρωτιέμαι ώρες-ώρες τι της βρήκε.»

Ο Θόας την κοίταξε παραξενεμένος. Μάλλον δεν περίμενε ν'ακούσει κάτι τέτοιο. Η έκφρασή του είχε πλάκα! νόμιζε η Βατράνια.

Μειδίασε. «Ήθελε να με κάνει κι εμένα ιέρεια,» του είπε. «Με φαντάζεσαι ιέρεια;»

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΦΟΥΓΚΡΑΖΟΝΤΑΙ

Μετά από τέσσερις μέρες…

Από εκείνη την πρώτη νύχτα που του πρότεινε να τον κεράσει ένα ποτό, ο Θόας υποπτεύθηκε ότι τον ήθελε, αλλά δεν μπορούσε νάναι σίγουρος. Έγινε πιο σίγουρος, όμως, την άλλη μέρα όταν συναντήθηκαν στην καφετέρια στο Κέντρο. Και τις επόμενες η βεβαιότητα μεγάλωσε, γιατί ξανασυναντήθηκαν, και δεν μιλούσαν μόνο: αγγίζονταν κιόλας, και προτού το καταλάβει φιλιόνταν. Μα την ανωμαλία της Λόρκης! η κόρη του Βασνάρου, του Τρελού Λύκου της Μέλβερηθ, του Αγωνιστή των Δρόμων, τον γούσταρε! Ήταν απόλυτα σίγουρο πια, δεν υπήρχε αμφιβολία. Αλλά ο Θόας ψιλοκώλωνε κιόλας, έχοντας ακούσει τις ιστορίες για τον Βασνάρο (πολλές από τις οποίες η ίδια η Βατράνια τον είχε διαβεβαιώσει ότι ήταν αληθινές!)· μπορεί ο Τρελός Λύκος να τσαντιζόταν που αυτός, ένας αλητοδιαβάτης της Μέλβερηθ, χούφτωνε την κόρη του· μπορεί να τον καθάριζε. «Ο πατέρας σου μπορεί να με καθαρίσει τώρα, ε;» της είπε ύστερα από τα πρώτα τους φιλιά. Οπότε η Βατράνια γέλασε και του αποκρίθηκε: «Τι μαλακίες που λες! Πρέπει νάρθεις να τον συναντήσεις· πραγματικά πρέπει νάρθεις να τον συναντήσεις. Του έχω πει για σένα.» Αλλά ο Θόας δεν νόμιζε ότι ήταν έτοιμος να δει τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ από κοντά.

Όμως τη Βατράνια την κάλεσε σήμερα το πρωί στο σπίτι του στους Συλλέκτες. Η αδελφή του του είχε πει ότι θα έλειπε οπωσδήποτε, άρα όλος ο χώρος θα ήταν δικός τους. «Θα έρθεις;» Η Βατράνια δέχτηκε χωρίς δεύτερη σκέψη, με μια ενθουσιώδη γυαλάδα στα μάτια της που ήταν βέβαιος ότι ήταν παρόμοια με τη δική του. Και τώρα οι δυο τους ήταν εκεί, στο δωμάτιο του Θόα. Το είχαν ήδη κάνει μία φορά, και ήταν σαν όνειρο. Η λύκαινα είχε πολύ πεινασμένα δόντια. Είχαν τελειώσει καθισμένοι στην άκρη του κρεβατιού του, με τα ρούχα τους πεταμένα ολόγυρα.

Κάπνισαν δυο τσιγάρα μαζί, το ένα μετά το άλλο, αλλάζοντάς τα από το στόμα του στο στόμα της και πάλι στο στόμα του, αγκαλιασμένοι, με τα χέρια και τα πόδια τους ακόμα μπερδεμένα, χαμογελώντας σαν να είχαν πάρει τίποτα το παραισθησιογόνο.

«Έχεις πολύ ωραίο δωμάτιο,» σχολίασε η Βατράνια.

«Ναι; Σ'αρέσει;»

«Ναι.» Κοίταζε τις αφίσες των Ελασσόνων Ανεμοβούβαλων στον τοίχο. «Αυτά είναι από πολύ παλιές συναυλίες. Πού τα βρήκες;»

Ο Θόας γέλασε. «Στο Χαμηλό Παζάρι, φυσικά.»

«Στο Χαμηλό Παζάρι; Στις δυτικές άκρες;»

«Ναι.»

«Δεν πολυπηγαίνω από κει...»

«Βρίσκεις κάτι τελείως τρελά πράγματα στο Χαμηλό Παζάρι, κατά περιόδους. Είναι ένα υπόγειο κατάστημα στην Οδό Γυρισμένης που φέρνει ό,τι παλιά αφίσα από συγκροτήματα μπορείς να φανταστείς. Το κέρατο του Κάρτωλακ. Κυριολεκτικά.»

Η Βατράνια γελούσε.

Και μετά από λίγο, το έκαναν ξανά. Αυτή τη φορά πιο πονηρά. Εκείνη στα τέσσερα, πιασμένη στα κάγκελα του κρεβατιού του, εκείνος από πάνω της, πιέζοντας τον εαυτό του μέσα της, σκύβοντας και φιλώντας τους ώμους, την πλάτη, τα μαλλιά της – η οσμή της τον τρέλαινε – διατρέχοντας τα χέρια του επάνω της, από τα στήθη ώς τους γοφούς – το σώμα της του έμοιαζε να έχει φτιαχτεί γι'αυτόν, να έχει ακριβώς τα σημεία που ήθελε για να πιάσει.

Το αισθανόταν, πλησίαζε πάλι στην κορύφωσή του, ενώ άκουγε μικρές, πνιχτές φωνές να βγαίνουν απ'τον λαιμό της–

Άλλοι ήχοι, απρόσμενα – το γκαράζ του σπιτιού άνοιγε, μηχανή οχήματος, μεταλλικοί τροχοί που κινούνταν!

Ο Θόας τραβήχτηκε πίσω. «Γαμώτο...» έκανε ξέπνοα.

«Ωωω... τι;» είπε η Βατράνια, γυρίζοντας το κεφάλι για να τον κοιτάξει. «Τι;»

«Η αδελφή μου!» Ο Θόας σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φορώντας γρήγορα το εσώρουχό του. «Πρέπει να φύγεις, τώρα! Τώρα!»

Η Βατράνια, έχοντας αφήσει τα κάγκελα, στάθηκε στα γόνατα πάνω στο κρεβάτι, νιώθοντας σαν να την είχαν διακόψει στη μέση ενός καταπληκτικού ονείρου και να της χρωστούσαν να το συνεχίσουν. «Γιατί; Δε μπορώ να τη γνωρίσω;»

«Δεν της έχω πει τίποτα για σένα, Βατράνια» – έβαζε το παντελόνι του – «και θα τσαντιστεί. Είναι περίεργη. Άντε, πήγαινε – πήγαινε! Πρέπει να φύγεις! Δεν το ήξερε ότι θάφερνα παρέα τώρα. Πήγαινε, πήγαινε!» Έπιασε τα ρούχα της από κάτω και της τα έδωσε στα χέρια, σ’ένα κουβάρι. «Γρήγορα! Από δω!» Πετάχτηκε κοντά στο παράθυρο, άνοιξε το πατζούρι.

Η Βατράνια, κατεβαίνοντας απ’το κρεβάτι, φόρεσε την περισκελίδα της, έδεσε τον στηθόδεσμό της. «Δεν ξέρω τι σχέση είν’ αυτή που έχετε, αλλά δεν είναι καλό να φοβάσαι τόσο την αδελφή σου–»

«Έλα, γρήγορα τώρα! Δε θέλω να γίνει ιστορία μαζί της, σε παρακαλώ!» Πιάνοντας τη Βατράνια από τη μέση, την τράβηξε ώς το παράθυρο, ενώ εκείνη είχε ακόμα τα ρούχα της στα χέρια.

«Τι κάνεις, παιδάκι μου; Ήρεμα! Τα μποτάκια μου!»

«Συγνώμη.» Άρπαξε τα μποτάκια της από κάτω και της τα έδωσε κι αυτά. «Πήγαινε τώρα! Πήγαινε!» Τη φίλησε βιαστικά στα χείλη. Την ώθησε προς το παράθυρο.

Μα τα βυζιά της Λόρκης, σκέφτηκε η Βατράνια, δεν είχε ακόμα προλάβει να φορέσει ούτε το παντελόνι της! «Κανονικά θάπρεπε να τσαντιστώ μαζί σου,» του είπε, κι ύστερα πήδησε έξω απ’το παράθυρο και βρέθηκε στον μικρό κήπο του σπιτιού.

Το σπίτι όπου έμενε ο Θόας μαζί με την αδελφή του, τη Χριστίνα, ήταν μονοκατοικία. Όχι και τόσο σπουδαία, αλλά ήταν όλη δική τους. Ένα μικρό οικοδόμημα στριμωγμένο ανάμεσα στις πολυκατοικίες και σε μερικές άλλες μονοκατοικίες.

Η Βατράνια είδε κάποιον να βγαίνει από το γκαράζ, κι αμέσως κρύφτηκε πίσω από έναν θάμνο. Τον μοναδικό φουντωτό θάμνο εδώ, βασικά. Οι άλλοι ήταν πολύ μικροί για να την κρύψουν· και κατά τα άλλα η αυλή ήταν γεμάτη χόρτα και λουλούδια – όχι και τόσο καλά περιποιημένα όλ’ αυτά.

Το άτομο που είχε βγει από το γκαράζ, και πλησίαζε τώρα την εξώπορτα του σπιτιού, ήταν μια γυναίκα με δέρμα γαλανό όπως του Θόα και μαλλιά μαύρα, δεμένα χαλαρά πίσω απ'το κεφάλι της. Ντυμένη με γκρίζο ταγέρ κι έχοντας μια μεγάλη τσάντα περασμένη στον ώμο. Φορούσε μακρόστενα γυαλιά όρασης. Πίσω της ερχόταν ένας άντρας χρυσόδερμος, καστανομάλλης, μουσάτος, με πουκάμισο και γιλέκο. Ποιος ήταν αυτός; Φίλος της Χριστίνας; *Φέρνει γκόμενο στο σπίτι αλλά έχει πρόβλημα αν κάνει το ίδιο ο αδελφός της;* Ή μήπως αυτός ο τύπος ήταν εδώ για δουλειές;

Η Χριστίνα, πάντως, ήταν αναμφίβολα μεγαλύτερη απ'τον Θόα. Τουλάχιστον πέντε χρόνια, υπολόγιζε η Βατράνια έτσι όπως την έβλεπε τώρα. *Δηλαδή, δέκα χρόνια μεγαλύτερη από μένα. Τριαντάρα, σίγουρα.*

Μόλις η Χριστίνα κι ο άγνωστος μπήκαν στο σπίτι, κλείνοντας πίσω τους, η Βατράνια σηκώθηκε κι έκανε να τρέξει προς την αυλόπορτα– Χτύπησε κάπου το πόδι της – πόνος διαπέρασε τα δάχτυλά της – σκόνταψε, παραπάτησε, κατάφερε να μην πέσει. «*Γαμήσου!*» σύριξε, και είδε ότι είχε χτυπήσει πάνω σε μια χελώνα μισοκρυμμένη μες στα χόρτα. «Θα σε περιποιηθώ εσένα την άλλη φορά που θάμαι εδώ!» υποσχέθηκε στο βραδυκίνητο ερπετό που είχε, τρομαγμένο, χωθεί μες στο καβούκι του.

Η Βατράνια έφυγε απ'τη μονοκατοικία του Θόα με τα ρούχα της στα χέρια. Κρύφτηκε μέσα σ'ένα σοκάκι εκεί κοντά και, βιαστικά, ντύθηκε. Το μικρό δάχτυλο του ποδιού της ακόμα πονούσε. Αυτή η καταραμένη χελώνα θα το μετάνιωνε!

Γιατί φοβάται τόσο την αδελφή του; σκεφτόταν η Βατράνια καθώς απομακρυνόταν βαδίζοντας ήρεμα τώρα, καπνίζοντας ένα τσιγάρο. *Δεν είναι φυσιολογικό να φοβάται τόσο την αδελφή του! Τι θα του κάνει, θα τον δείρει;*

Προς στιγμή, πέρασε απ'το μυαλό της ότι ίσως να της είχε πει ψέματα ο Θόας. Ότι ίσως η Χριστίνα να *μην* ήταν αδελφή του, αλλά κάτι άλλο. Τι να ήταν, όμως; Γυναίκα του; Η Βατράνια δεν το νόμιζε. Και γιατί, άλλωστε, να της έλεγε ψέματα; Ήθελε τόσο πολύ να απατήσει τη γυναίκα του μαζί της;

Μαλακίες. Αποκλείεται.

Ύστερα σκέφτηκε: *Πού ν'ακούσουν γι'αυτό το περιστατικό η Καρνάση και η Τζίνα! Θα γελάνε οι ανώμαλες για καμια ώρα!* Χαμογελούσε κι η ίδια τώρα. Ήταν αστείο, όταν το έβλεπες από κάποια απόσταση.

Πέταξε το μισοτελειωμένο τσιγάρο της μες στη σχάρα ενός υπονόμου. Μετά απ'τα τσιγάρα που είχε μοιραστεί με τον Θόα, το έβρισκε βαρετό να καπνίζει μόνη.

Στο σπίτι, ο πατέρας της καθόταν και διάβαζε ένα βιβλίο. Όλο βιβλία διάβαζε. Πότε έκαναν έρωτα με τη μαμά, αλήθεια; Η Βατράνια είχε κάμποσες φορές αναρωτηθεί γι'αυτό. Δεν τους είχε πιάσει ποτέ να κάνουν έρωτα. Ή μήπως δεν έκαναν έρωτα πλέον;

Ο Βασνάρος γύρισε μια σελίδα. «Φοράς τη μπλούζα σου ανάποδα, μικρή.»

Η Βατράνια ξαφνιάστηκε. Κοίταξε τον εαυτό της. Πράγματι, μες στη φούρια της να ντυθεί στο σοκάκι, είχε βάλει το μέσα έξω. «Γαμώτο...» είπε.

«Πεινάς;» Έκλεισε το βιβλίο.

Η Βατράνια το εκτίμησε που δεν τη ρώτησε πού ήταν, ή γιατί φορούσε τη μπλούζα της ανάποδα. Ο μπαμπάς της ήταν πολύ εντάξει. «Ναι. Έχει φαγητό;»

«Έχει.» Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του και βάδισε προς την κουζίνα.

«Πάω ν'αλλάξω κι έρχομαι.»

Όταν έβγαλε τα ρούχα της για να φορέσει μια ρόμπα, τον συνάντησε στην κουζίνα και κάθισε στο τραπέζι. Ο Βασνάρος είχε ήδη απλώσει εκεί φαγητά και κάποια αναψυκτικά.

«Από ένα εστιατόριο μιας φίλης,» είπε. «Θα ήθελες να δουλέψεις γι'αυτήν;»

«Τι να κάνω;»

«Θα μπορούσες να βοηθάς στην αποθήκη. Ή να πλένεις πιάτα. Ή να σερβίρεις – αν μάθεις πώς να μην τρομάζεις τους πελάτες.»

Η Βατράνια χαμογέλασε. Ο μπαμπάς της τα έλεγε ωραία, πάντα. «Όχι,» είπε. «Ή... δεν ξέρω, θα το σκεφτώ.»

«Σκέφτεσαι πολύ. Πάρα πολύ.» Ο Βασνάρος άρχισε να τρώει, τυλίγοντας ζυμαρικά γύρω απ'το πιρούνι του.

Η Βατράνια τον μιμήθηκε. «Έχουν όντως ανάγκη από κάποιον στο εστιατόριο;»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Μπορεί ο Θόας να θέλει να δουλέψει εκεί.»

«Δεν ξέρω για τον Θόα, αλλά για σένα θα έβρισκαν μια θέση αν τους το ζητούσα· είμαι σίγουρος.»

«Και ο Θόας ψάχνει δουλειά.»

«Ο Θόας δεν είναι γιος μου.»

«Κωλώνει να σε γνωρίσει,» του είπε η Βατράνια ύστερα από μια στιγμή, μειδιώντας, με τα χείλη της λερωμένα από τη σάλτσα του κοκκινιστού κρέατος.

«Φοβάται ότι δαγκώνω;»

«Ίσως.»

«Πες του ότι δεν δαγκώνω–»

«Του το είπα.»

«–και θα ήθελα να γνωρίσω αυτόν που βοήθησε την κόρη μου σε μια πολύ δύσκολη στιγμή.»

Μετά από λίγο, ενώ είχαν μισοτελειώσει το φαγητό τους, τη ρώτησε: «Δε μου λες, μικρή, συμβαίνει και τίποτ' άλλο μ'εσένα και τον Θόα, εκτός απ'το ότι σε βοήθησε εκείνη τη νύχτα;»

«Ναι, λιγάκι, συμβαίνει,» αποκρίθηκε η Βατράνια, νιώθοντας κάπως αμήχανα. Ήπιε μια γουλιά απ'το αναψυκτικό της. «Πειράζει;»

«Όχι. Απλώς ρωτάω.»

Ναι, ο μπαμπάς της ήταν πάντα εντάξει. Τελικά, καλύτερα που την είχε διώξει αυτή η στριμμένη απ'τον ναό, σκέφτηκε η Βατράνια· και συνέχισε ανέμελα το φαγητό της.

Μετά το μεσημεριανό, ξάπλωσε να κοιμηθεί· και, ύστερα από κάποια ώρα, ένα έντονο κουδούνισμα την ξύπνησε.

Τι σκατά κάνει έτσι; αναρωτήθηκε καθώς γύριζε ανάσκελα. Την είχαν διακόψει ξανά πάνω στο καλύτερο σημείο του ονείρου: έβλεπε

στον ύπνο της ότι ήταν με τον Θόα κι ότι αυτή τη φορά δεν ερχόταν η αδελφή του.

Το κουδούνισμα συνεχιζόταν, και η Βατράνια κατάλαβε τι ήταν. Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του μπαμπά της. Τον είχε ξανακούσει όσο βρισκόταν εδώ. Μερικά άτομα τον καλούσαν στον πομπό και μόνο στον πομπό· απέφευγαν να τον καλέσουν στον επικοινωνιακό δίαυλο του διαμερίσματος σαν να φοβόνταν ότι ίσως να παρακολουθείτο από κάποιους που δεν έπρεπε να παρακολουθείται – ή, τουλάχιστον, αυτή η εντύπωση τής είχε δοθεί.

Η Βατράνια σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και βάδισε προς τη μισάνοιχτη πόρτα, για να ειδοποιήσει τον πατέρα της που μάλλον κι αυτός κοιμόταν. Αλλά, προτού περάσει το κατώφλι, προτού καν σπρώξει την πόρτα για να την ανοίξει τελείως, τον είδε να έρχεται στο καθιστικό του διαμερίσματος, να πιάνει τον πομπό από το τραπέζι, και να τον φέρνει στ'αφτί του.

«Μάλιστα;» τον άκουσε να λέει. Και μετά: «Ποια κλοτσιά της Λόρκης σε πέταξε εσένα εδώ;» γελώντας. Και μετά: «Ναι... Τι είναι; Τίποτα το επικίνδυνο;» (...) «Από πότε εσύ ανακατεύεσαι με 'πολιτικά θέματα', Σκαρλάτε;» (...) «Εντάξει, θα τα πούμε από κοντά. Απόψε θέλεις;» (...) «Εντάξει, στον Σοβαρό, στις οκτώ και μισή.» (...) «Τι λες, ρε; Θάναι κι άλλοι παλιοί επαναστάτες μαζί σου;» (...) «Μάλιστα. Ωραία· θα τα πούμε τότε.» (...) «Γεια.»

Παίρνοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί του, έφυγε απ'το καθιστικό κατευθυνόμενος προς το δωμάτιό του.

Η Βατράνια στεκόταν ακόμα πίσω από τη μισάνοιχτη πόρτα του δικού της δωματίου. *Παλιοί επαναστάτες;* σκεφτόταν. *Παλιοί επαναστάτες;* Ποιος ήταν αυτός που είχε καλέσει τον πατέρα της; Ο Βασνάρος δεν της είχε πει ποτέ για κανέναν Σκαρλάτο· αλλά πρέπει να ήταν παλιός επαναστάτης κι αυτός, έτσι όπως ακουγόταν το πράγμα, σωστά; Ένας από τους ήρωες που είχαν πολεμήσει εναντίον των πρακτόρων, των μαχητών, και των μάγων της Συμπαντικής Παντοκράτειρας! Και όχι μόνος του.

Και είχε έρθει για πολιτικά θέματα· έτσι δεν είχε πει ο πατέρας της; *Από πότε εσύ ανακατεύεσαι με 'πολιτικά θέματα', Σκαρλάτε;* Ναι, έτσι

είχε πει. Τι πολιτικό θέμα μπορεί να ήταν; Κάτι που αφορούσε ολάκερη τη Μέλβερηθ; Ή μήπως οι τρελές φήμες ότι υπήρχαν ακόμα πράκτορες της Παντοκράτειρας ήταν αληθινές;

Η Βατράνια ήθελε κι εκείνη να πάει σ'αυτή τη συνάντηση! Οπωσδήποτε.

Θα την έπαιρνε, άραγε, ο πατέρας της μαζί του;

Κοίταξε το ρολόι στο κομοδίνο της. Ήταν έξι και είκοσι-έξι. Σε δυο ώρες, ο Βασνάρος, ο Σκαρλάτος, και οι υπόλοιποι επαναστάτες θα συναντιόνταν στον *Σοβαρό.* Η Βατράνια ήξερε τι ήταν ο *Σοβαρός* – μια καφετέρια-μπαρ – καθώς και *πού* ήταν – στη βορειοανατολική μεριά του Κέντρου. Αρκετά ακριβό μαγαζί, ανοιχτό πρωί-βράδυ.

Η Βατράνια φοβόταν να πει στον πατέρα της ότι τον είχε κρυφακούσει. Δεν ήθελε να νομίζει ότι τον κατασκόπευε συστηματικά· γιατί δεν το έκανε, φυσικά: απλά τώρα είχε τύχει ν'ακούσει τη συνομιλία του.

Το σκέφτηκε για λίγο, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού της. Και κατέληξε. Θα ήταν έτοιμη και, μόλις ο Βασνάρος έκανε να φύγει απ'το σπίτι, θα τον ρωτούσε πού πήγαινε και... θα έβλεπε τι θα της απαντούσε.

Σηκώθηκε και ντύθηκε, αλλά δεν έβαλε τις μπότες της ούτε την κοντή κάπα της, για να μη φανεί ύποπτη στον πατέρα της όταν θα του μιλούσε.

Τον περίμενε να βγει από το δωμάτιό του. Μάλλον θα έπαιρνε το τετράκυκλο όχημά του για να πάει στο Κέντρο, άρα δεν θα έφευγε νωρίς. Παλιά ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ δεν χρησιμοποιούσε σταθερό όχημα, αλλά τώρα... τώρα ίσως να είχε γεράσει λιγάκι, όφειλε να παραδεχτεί η Βατράνια για τον πατέρα της. Του χρειαζόταν να έχει σταθερό όχημα. Και τώρα, επίσης, πρέπει να είχε περισσότερα λεφτά από ποτέ άλλοτε στη ζωή του.

Βγήκε απ'το δωμάτιό της κατά τις εφτά και μισή, κάθισε στον καναπέ, κι έκανε ότι διάβαζε ένα τεύχος του Σεργήλιο Φωτογράφου – ένα περιοδικό που εκδιδόταν στην Άντχορκ, τη μεγαλύτερη πόλη της Σεργήλης, αλλά κυκλοφορούσε και σε άλλες μεγάλες πόλεις, όπως τη Μέλβερηθ.

Η πόρτα του δωματίου του Βασνάρου άνοιξε στις οχτώ, και ο πατέρας της βγήκε ντυμένος, φανερά έτοιμος για αναχώρηση.

«Πού πας, μπαμπά;»

«Έχω μια δουλειά.» Ο Βασνάρος έπιασε την καπαρντίνα του απ'την κρεμάστρα και τη φόρεσε.

«Τι δουλειά;»

«Θα συναντήσω κάτι ανθρώπους. Γιατί τέτοιο ενδιαφέρον, μικρή;»

«Να μην ξέρω πού είναι ο μπαμπάς μου;»

Ο Βασνάρος γέλασε. «Θα προσέχω να μη χαθώ, μικρή, το υπόσχομαι.»

Η Βατράνια χαμογέλασε. «Να έρθω κι εγώ;»

«Δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις απόψε;» είπε μονάχα ο Βασνάρος, κι έφυγε από το διαμέρισμα.

Η Βατράνια αναστέναξε, ρίχνοντας το περιοδικό παραδίπλα. Γαμώτο· τώρα θα έπρεπε να τον ακολουθήσει. Κι εκείνη δεν είχε δικό της όχημα. Και ο *Σοβαρός* ήταν μακριά από εδώ: καμια δεκαριά χιλιόμετρα. Θα χρειαζόταν να πάρει επιβατηγό.

Σηκώθηκε απ'τον καναπέ, πήγε στο δωμάτιό της, φόρεσε τις μπότες και την κάπα της, έδεσε τη μικρή τσάντα της στη ζώνη της, έκρυψε ένα στιλέτο κι ένα μικρό πιστόλι επάνω της, και πλησίασε την εξώπορτα του διαμερίσματος. Την άνοιξε με επιφύλαξη, σαν να περίμενε ο πατέρας της να στεκόταν απέξω. Πράγμα που δεν θα απέκλειε· ήταν πολύ υποψιασμένος, και ίσως να την είχε καταλάβει. Αλλά ο διάδρομος ήταν άδειος.

Η Βατράνια βγήκε απ'το διαμέρισμα του δεύτερου ορόφου και κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες. Καθώς έφευγε από την πολυκατοικία είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη, για να μην τη μπανίσει καμια απ'αυτές τις παράξενες στο ναό απέναντι. Πολύ πιθανόν η μητέρα της – τέτοια που ήταν – να τους είχε ζητήσει να την κατασκοπεύουν όποτε μπορούσαν και να της αναφέρουν τις κινήσεις της.

Ενώ απομακρυνόταν από το σπίτι του πατέρα της, διασχίζοντας τους δρόμους του Απλώματος, είδε μια γνώριμη μορφή να έρχεται προς το μέρος της, κάτω από τα φώτα των δημόσιων λαμπών. Σταμάτησε, ξαφνιασμένη. Κατέβασε την κουκούλα της.

«Βατράνια!» είπε ο Θόας, χαμογελώντας. «Το κατάλαβα ότι μάλλον εσύ ήσουν.»

Τον πλησίασε, πιάνοντας τη μπροστινή μεριά του πουκαμίσου του μέσα από το πανωφόρι. «Τι κάνεις εδώ;»

«Ερχόμουν να σε βρω. Αισθανόμουν... άσχημα, έτσι όπως σ'έδιωξα το πρωί.»

«Έλα, βρε, μην είσαι χαζός,» είπε η Βατράνια και τον φίλησε βιαστικά· «δεν πειράζει. Αλλά γιατί δεν με καλούσες τηλεπικοινωνιακά στο σπίτι; Σ'τον έχω δώσει τον κώδικα.»

«Ε τώρα δεν καταλαβαίνεις; Μπορεί ν'απαντούσε ο πατέρας σου–»

Το γέλιο της τον διέκοψε. «Και λοιπόν;»

«Ε δεν μπορώ τώρα να καλέσω στο σπίτι του Τρελού Λύκου της Μελ–»

«Ξέρεις τι; Βιάζομαι.»

«Α.»

«Αλλά μπορείς νάρθεις μαζί μου. Ακολουθώ τον πατέρα μου,» του είπε ενθουσιωδώς, «σ'ένα μέρος που θα συναντήσει παλιούς επαναστάτες! Δε θες νάρθεις;»

«Παλιούς επαναστάτες;»

«Ναι.»

«Και τον *κατασκοπεύεις;*»

Η Βατράνια γέλασε. «Εντάξει, κόρη του είμαι! Δεν είναι 'κατασκοπία'. Και του ζήτησα να πάω μαζί του αλλά είπε όχι.» Άρχισε να βαδίζει και ο Θόας την ακολούθησε. «Τι να έκανα; Δεν είχα άλλη επιλογή. Τον είχα ακούσει να μιλά τηλεπικοινωνιακά μ'έναν τύπο που λέγεται Σκαρλάτος – δεν ξέρω ποιος είναι – και έλεγαν ότι θα συναντηθούν στον Σοβαρό για κάποιο πολιτικό θέμα. Ξέρεις πού είναι ο Σοβαρός;»

«Το μαγαζί στο Κέντρο;»

«Ναι. Εκεί πάω τώρα. Ο πατέρας μου θα τους συναντήσει στις οκτώ και μισή. Έχει ήδη φύγει, με το όχημά του.»

«Και προσπαθείς να τον προλάβεις με τα πόδια;» απόρησε ο Θόας, ενώ βάδιζαν βιαστικά.

«Όχι, ανόητε! Θα πάρω επιβατηγό, φυσικά. Θα έρθεις, λοιπόν, ή κωλώνεις;»

Ο Θόας γέλασε. «Θα έρθω. Και είμαι σίγουρος ότι θα μας δουν και θα φάω ξύλο–»

«Μα τι ανοησίες που λες, γαμώτο!»

«–αλλά θα αξίζει γιατί θα είμαι μαζί σου.» Τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της.

Η Βατράνια γύρισε απότομα και τον φίλησε βαθιά, σφίγγοντάς τον κοντά της. Ο Θόας ίσως τελικά να ήταν ακόμα πιο γαμάτος από τον πατέρα της!

Ο άντρας που καθόταν στη γωνία του μπαρ, σ'ένα τραπεζάκι, ανακάτεψε ξανά την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς μέσα στα χέρια του με αξιοσημείωτη επιδεξιότητα. Άπλωσε τα χαρτιά γι'ακόμα μια φορά μπροστά του. Τα κοίταξε προβληματισμένος.

Ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

Μάζεψε τα χαρτιά, τα έβαλε στη θήκη τους, τα έκρυψε στην τσέπη του. Ακουμπώντας ένα νόμισμα για τη μπίρα πάνω στο τραπεζάκι, έφυγε από το μπαρ.

Θ'άφηνε την Κυρά του να τον καθοδηγήσει. Δε θα ήταν η πρώτη φορά που τον πήγαινε στο σωστό μέρος. Ούτε η τελευταία, αναμφίβολα.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ο Βασνάρος σταμάτησε το όχημά του σ'ένα γκαράζ στο Κέντρο. Δεν του φαινόταν πια περίεργο να οδηγεί δικό του όχημα· είχαν περάσει κάμποσα χρόνια που το είχε για να εξυπηρετείται. Δεν ήταν πλέον εκείνος που ήταν. Ο Αγωνιστής των Δρόμων ήταν παρελθόν. Ο Βασνάρος πολλές φορές τον σκεφτόταν σαν να ήταν άλλος άνθρωπος. Κάποιος που είχε υπάρξει κάποτε κι απλά τύχαινε να του μοιάζει. Μάλλον σου συνέβαινε αυτό όταν περνούσες τα εξήντα, υπέθετε.

Βγήκε από το όχημα και από το γκαράζ και βάδισε μέσα στους νυχτερινούς δρόμους του Κέντρου. Εδώ η κίνηση ποτέ δεν έπαυε· τη βαθιά νύχτα απλώς ελαττωνόταν λιγάκι. Και τώρα δεν ήταν βαθιά νύχτα· πλησίαζε οχτώ και μισή. Οχήματα κυλούσαν πάνω στις οδούς· καβαλάρηδες ίππευαν τα άλογά τους, βαδίζοντας ή τροχάζοντας· πεζοί γέμιζαν τους πεζόδρομους· γρυποκαβαλάρηδες φτεροκοπούσαν στον ουρανό. Ο ήχος των τρένων ακουγόταν πίσω από τους άλλους θορύβους της πόλης.

Ο Βασνάρος πλησίασε τον *Σοβαρό*, μια αρκετά μεγάλη καφετέρια-μπαρ που ακολουθούσε το ωράριο του Κέντρου: έκλεινε μονάχα τη βαθιά νύχτα. Ολόκληρη η μπροστινή της μεριά ήταν μια πελώρια τζαμαρία· κόσμος φαινόταν να κάθεται στα τραπέζια, μέσα στο φως τεχνητών λαμπών. Δίπλα από την είσοδο ήταν το ολόγραμμα ενός κυρίου με πελώρια μουστάκια και πούρο: μια μάλλον κωμική φιγούρα που θα μπορούσε κανείς μόνο να υποθέσει ότι ειρωνευόταν τη φωτεινή πινακίδα από πάνω της, η οποία έγραφε Ο ΣΟΒΑΡΟΣ.

Ο Βασνάρος έσπρωξε τη διπλή τζαμένια πόρτα και μπήκε στο μαγαζί. Τ'αφτιά του γέμισαν αμέσως με τη μουρμούρα του κόσμου, τα ρουθούνια του με τις οσμές καπνών, ποτών, και γλυκών. Αισθανόσουν σπιτικά εδώ μέσα ερχόμενος από τον δρόμο, όπου η ψύχρα ήταν έντονη λόγω φθινοπώρου.

Ο Βασνάρος κοίταξε ανάμεσα στους πελάτες, ψάχνοντας για τον Σκαρλάτο και τη Σερφάντια. Τη δεύτερη δεν την είχε δει πολλές φορές αλλά ήταν χαρακτηριστική φιγούρα.

Ένα χέρι υψώθηκε από ένα τραπέζι.

Ο Βασνάρος μειδίασε καθώς πλησίαζε τον Σκαρλάτο διασχίζοντας τον λαβύρινθο από τραπεζάκια. Ο Σκαρλάτος και η Σερφάντια σηκώθηκαν, και οι δύο άντρες αντάλλαξαν μια χειραψία.

«Ακόμα ζωντανός ο Τρελός Λύκος;» είπε ο Σκαρλάτος, χαμογελώντας. Ήταν στο ύψος του Βασνάρου, χρυσόδερμος, μαυρομάλλης μ'αρκετές γκρίζες τούφες. Καμια δεκαετία μικρότερος από τον Βασνάρο. Παλιά, δουλεύοντας για την Επανάσταση, μετέφερε μηνύματα σ'ολάκερη τη Σεργήλη, μεταμφιεσμένος συνήθως. Τότε τον είχε πρωτογνωρίσει ο Βασνάρος.

«Θα ζήσω περισσότερο από σένα, πάω στοίχημα, μαντατοφόρε,» αποκρίθηκε τώρα στον Σκαρλάτο, γελώντας. Και μετά πήρε το χέρι της Σερφάντιας, η οποία απλώς χαμογέλασε, σιωπηλή. Ήταν μια γυναίκα χρυσόδερμη, μικρόσωμη, με μαλλιά κοντά και κόκκινα – ίσως βαμμένα, ίσως όχι. Πρέπει να ήταν καμια πενηνταριά χρονών πλέον. Της έλειπε το μισό μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού. Ήταν από τις Μαύρες Δράκαινες – ένα ειδικό πολεμικό τάγμα θηλέων· από τις πιο θανατηφόρες πολεμίστριες που είχε δει ποτέ του ο Βασνάρος – οι οποίες, πριν από χρόνια, είχαν προδώσει την Παντοκράτειρα και είχαν πάει με την Επανάσταση.

Τη Σερφάντια ο Βασνάρος δεν την ήξερε καλά. Παρότι η καταγωγή της ήταν, όπως είχε μάθει αργότερα, από τη Μέλβερηθ, είχε πολεμήσει στη Θακέρκοβ κυρίως, την περίοδο που αντιμετώπιζαν τις δυνάμεις της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.

«Τι κάνεις, Σερφάντια;»

«Καλά.»

«Παντρευτήκαμε,» είπε ο Σκαρλάτος καθώς κάθονταν κι οι τρεις τους γύρω απ'το τραπέζι.

Η Σερφάντια μειδίασε. «Πρέπει πάντα να είναι το πρώτο πράγμα που λέει σε όποιον συναντάμε!»

«Ε να μην το ξέρει; Έχουμε καιρό να τον δούμε.»

«Δε με καλέσατε στον γάμο σας,» είπε ο Βασνάρος. «Θάπρεπε να θυμώσω μαζί σας.»

«Μην το παίρνεις προσωπικά,» αποκρίθηκε ο Σκαρλάτος· «πολύ λίγοι ήταν στον γάμο μας. Επιπλέον, δεν παντρευτήκαμε εδώ, στη Μέλβερηθ, αλλά νότια, στις πόλεις αρκετά κοντά στις ερήμους.»

«Στην Ύγκρας;»

«Λίγο πιο βόρεια.»

Ένας σερβιτόρος πλησίασε, τότε, το τραπέζι τους έχοντας μάλλον δει ότι κάποιος καινούργιος είχε καθίσει εκεί. «Τι θα πάρετε, κύριε;»

«Σάρντλιο καφέ,» παράγγειλε ο Βασνάρος.

«Τίποτ' άλλο;»

«Όχι.»

Ο σερβιτόρος έφυγε. Επάνω στο τραπέζι ήταν ήδη ένα φλιτζάνι με τσάι μπροστά στη Σερφάντια κι ένα ποτήρι με Κρύο Ουρανό μπροστά στον Σκαρλάτο. Ανάμεσά τους ήταν ένα πιάτο με γλυκό κυδώνι.

«Τι γίνεται, λοιπόν;» ρώτησε ο Βασνάρος. «Έτσι όπως μου μίλησες πιο πριν, μου ακούστηκε σαν να συμβαίνει κάτι το πολύ σοβαρό.»

«Είναι αρκετά σοβαρό,» αποκρίθηκε ο Σκαρλάτος, κι αντάλλαξε ένα βλέμμα με τη Σερφάντια. Ύστερα έστρεψε τη ματιά του αποκλειστικά στον Βασνάρο. «Θα χρειαστούμε και τη δική σου βοήθεια.»

«Ζητάς βοήθεια από γέρους, μαντατοφόρε.»

«Δεν είσαι και τόσο γέρος. Νόμιζα ότι ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ δεν γερνά ποτέ. Επιπλέον, το γεγονός ότι είσαι λιγάκι μεγάλος μάς βολεύει όλους.»

Ο Βασνάρος τον κοίταξε ερωτηματικά καθώς άναβε τσιγάρο.

«Χρειαζόμαστε τις διασυνδέσεις σου, βασικά,» εξήγησε ο Σκαρλάτος. «Δεν υπάρχει άνθρωπος των δρόμων που να μην ξέρεις στη Μέλβερηθ.»

«Θες νάρθεις σε επαφή με τον υπόκοσμο;»

«Με τον υπόκοσμο, με τις συμμορίες, με τους πάντες. Με τον Πολιτειάρχη μπορώ να μιλήσω επίσημα· μ'αυτούς δεν μπορώ. Δεν ξέρω καν πώς να τους προσεγγίσω τους περισσότερους.»

«Μα τα πόδια της Λόρκης, μαντατοφόρε, μ'έχεις μπερδέψει τελείως! Δεν έχω ιδέα τι μπορεί νάχεις στο μυαλό σου. Ούτε καν μπορώ να

υποθέσω γιατί έχεις τη δυνατότητα να μιλάς επισήμως με τον Πολιτειάρχη. Εγώ σίγουρα δεν την έχω αυτή τη δυνατότητα.»

«Είμαι διπλωματικός αντιπρόσωπος της Αρχόντισσας της Ύγκρας,» εξήγησε ο Σκαρλάτος.

«Από πότε;»

«Λοιπόν,» είπε ο Σκαρλάτος. «Ας αρχίσουμε από την αρχή.»

Ο σερβιτόρος επέστρεψε, διακόπτοντάς τους. «Ο καφές σας, κύριε.»

«Ευχαριστώ,» είπε ο Βασνάρος, κι ο άντρας έφυγε αφού ακούμπησε το φλιτζάνι μπροστά του.

Ο Σκαρλάτος είπε: «Τα τελευταία χρόνια ήμουν νότια, κοντά στις ερήμους, με τη Σερφάντια. Η Αρχόντισσα Καρλάνη της Ύγκρας, όπως ίσως νάχεις ακούσει, ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης κάποτε. Είχαμε, έτσι, κάμποσες συναναστροφές μαζί της. Τη βοηθούσαμε να λύνει και κάποια προβλήματα. Αυτές οι περιοχές όλο προβλήματα είναι.

»Η πολιτική κατάσταση, όμως, στη Σεργήλη έχει τώρα αρχίσει ν'αλλάζει, φίλε μου. Δεν τόχεις ακούσει;»

Ο Βασνάρος ήπιε μια γουλιά καφέ εισαγμένο από τη διάσταση της Σάρντλι. «Να έχω ακούσει τι ακριβώς;»

«Για τις ομοσπονδίες που βρίσκονται στα σκαριά.»

«Μα τα κέρατα του Κάρτωλακ, σε τι πράγμα αναφέρεσαι, μαντατοφόρε;»

«Δεν έχουν διαρρεύσει πολλά πέρα από συγκεκριμένους κύκλους,» του είπε η Σερφάντια.

«Ναι,» ένευσε ο Σκαρλάτος κοιτάζοντας τον Βασνάρο. «Κυρίως όσοι ασχολούνται άμεσα με την πολιτική έχουν ακούσει κάτι. Απλώς υπέθεσα ότι ίσως – *ίσως* – και ο Τρελός Λύκος να γνώριζε.»

«Ο Τρελός Λύκος δεν γνωρίζει, μαντατοφόρε,» είπε ο Βασνάρος, «αλλά περιμένει να σ'ακούσει να εξηγείς. Τι ομοσπονδίες είναι αυτές;»

«Δεν είναι κανείς βέβαιος ποιος το ξεκίνησε. Ή, τουλάχιστον, εγώ, η Σερφάντια, και η Αρχόντισσα Καρλάνη δεν είμαστε βέβαιοι. Πάντως, ξεκίνησε από τα βόρεια. Η Νέσριβεκ έχει αρχίσει να ετοιμάζει τη διαμόρφωση μιας ομοσπονδίας γύρω της. Το ίδιο και η Άντχορκ. Το ίδιο και οι περιοχές κοντά στα Φέρνιλγκαν.»

«Και τι ακριβώς θα είναι αυτό, δηλαδή;»

«Θα υπάρχει ενιαίος νόμος και ενιαία αρχή για όλες τις πόλεις σ'εκείνα τα εδάφη. Και δεν μιλάω για την περιοχή που είναι άμεσα γύρω από τις μεγάλες πόλεις – αυτό ισχύει ήδη. Μιλάω για την ευρύτερη περιοχή. Σαν να λέμε ότι ολόκληρη η βορειοδυτική άκρη της Σεργήλης θα είναι μία ενωμένη πολιτική οντότητα· και όλα τα εδάφη γύρω από την Άντχορκ – μετρώντας σε εκατοντάδες χιλιόμετρα – θα είναι ακόμα μία ενωμένη πολιτική οντότητα· και ούτω καθεξής. Καταλαβαίνεις;»

«Ναι...» αποκρίθηκε σκεπτικά ο Βασνάρος. «Κι αυτό υποτίθεται πως θα είναι... καλό ή κακό;»

«Εξαρτάται από ποια σκοπιά το βλέπει ο καθένας–»

«Δεν είναι κάτι σαν τη Συμπαντική Παντοκρατορία...»

«Όχι, δεν είναι κάτι σαν τη Συμπαντική Παντοκρατορία, σίγουρα. Όμως παίζονται πολλά συμφέροντα αυτή τη στιγμή. Όλοι οι πολιτικοί της Σεργήλης είναι σε αναβρασμό. Ο Πολιτειάρχης εδώ στη Μέλβερηθ γνωρίζει την κατάσταση, φυσικά.»

«Και σε τι χρειάζομαι εγώ; Είμαι τελείως άσχετος μ'αυτά τα πράγματα. Ούτε οι συμμορίες ή οι άνθρωποι των δρόμων έχουν καμια σχέση.»

«Δεν έχεις δίκιο, φίλε μου. Περίμενε· άκουσέ με.

»Η Αρχόντισσα Καρλάνη, αρχικά, δεν ήξερε για τις ομοσπονδίες που ετοιμάζονται. Η Ύγκρας είναι πολύ μακριά από τη Νέσριβεκ και την Άντχορκ, όπου λέγεται πως ξεκίνησαν αυτά τα πολιτικά παιχνίδια. Αλλά οι φήμες δεν άργησαν να φτάσουν και στις νότιες ερήμους, καθώς πολλοί είχαν αρχίσει να ανησυχούν για διάφορα θέματα – έμποροι, μισθοφόροι, άρχοντες μικρών πόλεων και περιοχών. Όπως καταλαβαίνεις, αν κάπου δημιουργηθούν τόσο ισχυρές συμμαχίες, πρέπει παντού να δημιουργηθούν τόσο ισχυρές συμμαχίες, αλλιώς θα υπάρξει τρομερή αστάθεια.»

«Οι περιοχές γύρω απ'την Αγκένροβ, στα ανατολικά; Είναι κι αυτές στο παιχνίδι;»

«Θα μπουν πολύ σύντομα, αν δεν είναι.»

«Τι εννοείς; Δεν ξέρεις;»

Η Σερφάντια είπε: «Εμείς, κυρίως, με την Αρχόντισσα Καρλάνη συνεργαζόμαστε τώρα· δεν γνωρίζουμε και πολλά για το τι συμβαίνει απ’την άλλη μεριά της Ραχοκοκαλιάς.»

«Οι περιοχές, πάντως, *δυτικά* της Ύγκρας,» είπε ο Σκαρλάτος, «έχουν ήδη ξεκινήσει να σχεδιάζουν ομοσπονδία. Φοβούνται ότι θα μείνουν ανίσχυρες με την αλλαγή της πανδιαστασιακής πολιτικής κατάστασης.»

Ο Βασνάρος αναστέναξε τρίβοντας το μέτωπό του. Όλ’ αυτά άρχιζαν να του θυμίζουν το φανταστικό μυθιστόρημα *Καταιγίδες Πολέμου*. «Και γιατί είσαι τώρα εσύ εδώ, Σκαρλάτε; Θέλεις να βάλεις τον Πολιτειάρχη της Μέλβερηθ να συμμαχήσει με την Αρχόντισσα της Ύγκρας;»

«Όχι ακριβώς. Η Μέλβερηθ είναι πολύ ισχυρή πόλη από μόνη της. Θα μπορούσε να αποτελέσει κεντρικό σημείο της *δικής* της ομοσπονδίας.»

«Σίγουρα...»

«Η Άντχορκ, όμως, έχει άλλη άποψη. Ή, μάλλον, ένας συγκεκριμένος άνθρωπος που εργάζεται μανιωδώς για τη δημιουργία της ομοσπονδίας της...»

Καθώς ο Σκαρλάτος μιλούσε, οι άκριες των ματιών του Βασνάρου είχαν πιάσει μια κίνηση από τα δεξιά την οποία το μυαλό του, για κάποιο λόγο, εκλάμβανε ως *περίεργη*. Ένας άντρας είχε σηκωθεί, φεύγοντας κι αφήνοντας πάνω στο τραπεζάκι του ένα μαύρο κουτί. Τα λόγια του Σκαρλάτου έγιναν ξαφνικά ασήμαντα για τον Βασνάρο. Αλλά *γιατί;* Γύρισε προς το τραπεζάκι στα δεξιά. Άδειο ήταν, εκτός από ένα εγκαταλειμμένο ποτήρι, μερικά χρήματα, κι αυτό το μαύρο κουτί.

Τι μαύρο κουτί ήταν αυτό; Δε μπορεί να το είχε ξεχάσει ο άντρας που έφυγε.

Η Σερφάντια, ξαφνικά, πετάχτηκε όρθια πιάνοντας το τραπέζι τους από τις άκριες και ανατρέποντάς το, ρίχνοντάς το στο πλάι. «*Καλυφθείτε!*» σύριξε. «Βόμβα!»

Ο Βασνάρος και ο Σκαρλάτος δεν χρειάζονταν και δεύτερη προειδοποίηση· ήταν κι οι δύο όλη τους τη ζωή ετοιμοπόλεμοι. Έσκυψαν

αμέσως πίσω από το τραπέζι που ήταν ριγμένο στο πάτωμα σαν α-σπίδα· και η Σερφάντια είχε φυσικά σκύψει ήδη.

Η βόμβα στο διπλανό τραπέζι – το μαύρο κουτί – εξερράγη.

Ο θόρυβος ήταν τρομερός – κρότος ανάμικτος με ουρλιαχτά και πράγματα που σπάνε, γυαλιά που θρυμματίζονται. Ο Βασνάρος αισθάνθηκε μια μεγάλη δύναμη να στέλνει το τραπέζι καταπάνω του, σπρώχνοντάς τον μαζί με τη Σερφάντια και τον Σκαρλάτο.

Καθώς δεν βρίσκονταν μακριά από τη τζαμαρία στη μπροστινή μεριά του καταστήματος, πετάχτηκαν έξω, όπως κι άλλοι άνθρωποι, τραπέζια, καρέκλες, διαλυμένα αντικείμενα. Η δύναμη που τους είχε χτυπήσει ήταν σαν πανίσχυρος άνεμος. Κατρακύλησαν στο πλακόστρωτο· ο Βασνάρος αισθάνθηκε έναν έντονο πόνο τον ώμο του. Καταλάβαινε, όμως, ότι ήταν κι οι τρεις τους τυχεροί – *πολύ* τυχεροί – χάρη στη Μαύρη Δράκαινα. Οι άνθρωποι που έβλεπε να κατρακυλάνε δίπλα του ήταν φριχτά καμένοι και τραυματισμένοι: πρόσωπα διαλυμένα, μέλη κομμένα, ρούχα κουρελιασμένα, σάρκες σκισμένες.

«Τι στο μουνί της Λόρκης;» γρύλισε ο Βασνάρος καθώς σηκωνόταν στο ένα γόνατο. Ο αέρας ήταν καυτός ολόγυρά του. Φωτιές φαίνονταν μέσα στο σμπαραλιασμένο κατάστημα· ουρλιαχτά και κραυγές αντηχούσαν· άνθρωποι έτρεχαν· οι σκιές ήταν απειλητικές σαν ψυχοβόροι δαίμονες. Το ολόγραμμα πλάι στην κατεστραμμένη είσοδο είχε σβήσει, αλλά η πινακίδα από πάνω του ακόμα κρεμόταν φωτεινή σαν παρωδία.

«Ο Νορβάλης'μορ...» είπε ξέπνοα ο Σκαρλάτος.

Ο Βασνάρος στράφηκε να τον κοιτάξει· ήταν κι αυτός γονατισμένος, με όψη αγριεμένη. «Ο *ποιος;*»

Η Σερφάντια είπε: «Πρέπει να φύγουμε. Πιθανώς νάχει κι άλλους εδώ.»

Ο Βασνάρος είδε κάποιους να βγαίνουν από ένα τετράκυκλο όχημα, βαστώντας πιστόλια στα χέρια, κι ο ένας τούς έδειχνε. Σίγουρα δεν ήταν άνθρωποι της Χωροφυλακής της Μέλβερηθ. Τους πράκτορες της Παντοκράτειρας τού θύμιζαν ξαφνικά, γαμώ τα πόδια της Λόρκης! – αν και δεν *μπορεί* να ήταν τέτοιοι.

«Σ'αυτούς αναφέρεσαι;» είπε δείχνοντάς τους.

Η Σερφάντια πετάχτηκε όρθια. «Τρέξτε!»

Ο Σκαρλάτος κι ο Βασνάρος την ακολούθησαν, ενώ οι εχθροί, καταδιώκοντάς τους, ύψωσαν τα πιστόλια τους κι άρχισαν να πυροβολούν. Σφαίρες χτυπούσαν το πλακόστρωτο πίσω τους. Ο Βασνάρος άκουσε μία να σφυρίζει πλάι στ’αφτί του.

«Ποιοι είν’ αυτοί οι καριόληδες;» ρώτησε, καθώς έμπαιναν σ’έναν στενό δρόμο ανάμεσα από τις πολυκατοικίες του Κέντρου.

Ο Σκαρλάτος κοίταξε πάνω απ’τον ώμο του, προς τα πίσω. «Συνεχίζουν, γαμώτο!»

«Περίμενες να τα παρατήσουν τόσο εύκολα;» είπε η Σερφάντια.

«Ποιοι είν’ αυτοί οι καριόληδες;» επέμεινε ο Βασνάρος, τραβώντας το πιστόλι μέσα από την καπαρντίνα του.

«Άνθρωποι του Νορβάλη’μορ,» είπε ο Σκαρλάτος· «δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

Ο στενός δρόμος περνούσε γύρω τους σαν ταινία που τη γυρίζεις γρήγορα για να δεις τι θα γίνει παρακάτω. Πυροβολισμοί αντηχούσαν πίσω τους. Ο Βασνάρος στράφηκε προς στιγμή και πυροβόλησε κι εκείνος με το πιστόλι του. Δεν πέτυχε κανέναν από τους τουλάχιστον έξι διώκτες τους, και το γεγονός ότι κάποιος τούς επιτέθηκε δεν φάνηκε να τους πτοεί στο ελάχιστο.

ΟΡΚΙΣΜΕΝΟΙ ΜΑΧΗΤΕΣ

Άργησαν λίγο να βρουν επιβατηγό όχημα. Ή, τουλάχιστον, τους πήρε περισσότερο χρόνο απ'ό,τι η Βατράνια θα ήθελε. Ο πατέρας της ίσως ήδη να είχε φτάσει στον Σοβαρό όταν ένα τετράκυκλο σταμάτησε μπροστά τους και ο οδηγός ρώτησε από το παράθυρο: «Πού πηγαίνετε, κοπελιά;»

«Στο Κέντρο. Στον Σοβαρό. Ξέρετε πού είναι;»

«Ναι, αλλά πρώτα θα πετάξω τον κύριο» – έδειξε με τον αντίχειρά του τον επιβάτη που καθόταν στο πρώτο από τα δύο μακρόστενα πισινά καθίσματα – «στη Χαραυγή. Εντάξει;»

«Εντάξει,» είπε η Βατράνια, παρότι αυτό δεν της άρεσε και τόσο. Αν όμως περίμεναν κι άλλο, θα έχαναν περισσότερο χρόνο. Άνοιξαν μια πόρτα του οχήματος και μπήκαν στο δεύτερο από τα μακρόστενα καθίσματα.

Ο οδηγός έβαλε τους τροχούς σε κίνηση και σύντομα έπιασαν τη Λεωφόρο Σκιστού, ακολουθώντας την προς τα δυτικά. Πέρασαν ανάμεσα από τη Μαρμαρωτή και τη Σκιστή, συνάντησαν λίγη κίνηση στη μεγάλη διασταύρωση κοντά στην Πολυκλινική Σκιστού, και μετά έστριψαν νότια μπαίνοντας στη Χαραυγή. Στα μέσα περίπου της εν λόγω συνοικίας, ο πελάτης που καθόταν μπροστά τους είπε στον οδηγό να σταματήσει, τον πλήρωσε, και κατέβηκε από το όχημα.

Ο οδηγός ξεκίνησε πάλι, στρίβοντας σ'έναν δρόμο που πήγαινε προς τα βόρεια. «Λοιπόν. Στο Κέντρο, είπαμε, έτσι; Στον Σοβαρό.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Βατράνια, νιώθοντας εκνευρισμένη.

«Μην αγχώνεσαι, κοπελιά· αμέσως θα φτάσουμε. Δεν είναι μακριά.»

Ο Θόας έμοιαζε να απολαμβάνει τη βόλτα. Μάλλον δεν τον ενδιέφερε και τόσο αν θα έβρισκαν τον Βασνάρο και τους παλιούς επαναστάτες στον *Σοβαρό*, νόμιζε η Βατράνια· του αρκούσε που ήταν μαζί της. Αυτό την κολάκευε και τη θύμωνε ταυτόχρονα.

Βγήκαν από τη Χαραυγή, διέσχισαν (με προσοχή) κάθετα τη Σκιστού, και μπήκαν στο Κέντρο. Αλλά δεν βρίσκονταν ακόμα κοντά στον προορισμό τους· ο Σοβαρός ήταν στα βορειοανατολικά, κι αυτοί ήταν στα νοτιοανατολικά τώρα. Οδηγώντας μέσα από αρκετή κίνηση, έφτασαν σε μια σήραγγα που περνούσε κάτω από τις σιδηροδρομικές γραμμές· τη διέσχισαν ενώ ένα τρένο έτρεχε από πάνω, με τα μέταλλα και τις μηχανές του να μουγκρίζουν, ζυγώνοντας τον Σταθμό. Από την άλλη μεριά της σήραγγας ξεκινούσε η βορειοανατολική περιφέρεια του Κέντρου, και ο οδηγός τούς πήγε κατευθείαν προς τον Σοβαρό. Αλλά προτού φτάσουν είπε:

«Κάτι δεν πάει καλά εδώ. Κάτι συμβαίνει...»

Το έβλεπε και η Βατράνια. Οχήματα της Χωροφυλακής είχαν μαζευτεί, και νοσοκομειακά· και κόσμος ήταν συγκεντρωμένος σε πλήθη από δω κι από κει. Γρυποκαβαλάρηδες φτερούγιζαν ανάμεσα από τα οικοδομήματα. Καπνός είχε σηκωθεί.

«Προσπεράστε τους,» είπε η Βατράνια επιτακτικά. «Βιαζόμαστε.»

«Πολύ φοβάμαι ότι κάπου κοντά πρέπει νάχει γίνει το πρόβλημα,» αποκρίθηκε ήρεμα ο οδηγός, και λίγο παρακάτω σταμάτησε τους τροχούς του οχήματός του.

Αντίκρυ τους ήταν ο Σοβαρός, αλλά όχι όπως η Βατράνια τον θυμόταν. Το μαγαζί ήταν διαλυμένο, η τζαμαρία του κομματιασμένη. Πυροσβέστες το χτυπούσαν με μάνικες, για να σβήσουν τις φωτιές. Νοσοκόμοι και γιατροί περιέθαλπαν χτυπημένους ανθρώπους. Χωροφύλακες ήταν παντού.

«Ο πατέρας μου!» αναφώνησε η Βατράνια, κι ανοίγοντας την πόρτα πλάι της πετάχτηκε έξω απ'το όχημα, τρέχοντας. Απομακρύνθηκε.

«*Ε, κοπελιά!*» φώναξε ο οδηγός. «Πρέπει να με πληρώσεις!»

Ο Θόας, που ξαφνιασμένος είχε μείνει πίσω, του είπε: «Θα σας πληρώσω εγώ. Πόσο είναι;»

«Δέκα ακτίνια.»

Ο Θόας τού έδωσε δυο πεντακτίνια και βγήκε από το όχημα, βλέποντας πως η Βατράνια ήταν ήδη μακριά. Της φώναξε να περιμένει, κι εκείνη στράφηκε και τον περίμενε.

«Ο πατέρας μου,» είπε. «Πρέπει να δω αν είναι ανάμεσα στους τραυματίες.» Η όψη της ήταν γεμάτη φόβο και ανησυχία.

Εκείνος ένευσε σιωπηλά, μην ξέροντας τι να πει, κι άρχισαν να ψάχνουν να βρουν τον Βασνάρο. Ο Θόας δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι ήταν δυνατόν ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ να είχε σκοτωθεί έτσι, σε μια τυχαία φωτιά. Ούτε καν να είχε τραυματιστεί.

Αλλά, αλήθεια, τι είχε γίνει εδώ;

Πολύ σύντομα άκουσε να το λένε: *Έκρηξη*. Κάποιος είχε βάλει βόμβα μες στο κατάστημα. Κανείς όμως δεν φαινόταν να ξέρει γιατί.

Τη Βατράνια την ενδιέφερε μόνο να βρει τον πατέρα της. Κοίταζε τους τραυματισμένους, μα δεν τον έβλεπε πουθενά. Ρωτούσε νοσοκόμους και χωροφύλακες και τυχαίους ανθρώπους, όμως κανείς δεν της έλεγε ότι τον είχε δει.

Ο Βασνάρος παραπάτησε, νιώθοντας την αναπνοή του κομμένη. Αρπάχτηκε από μια γωνία του δρόμου για να μην πέσει.

Ο Σκαρλάτος τον έπιασε στηρίζοντάς τον. «Είσαι καλά;» ρώτησε, αγκομαχώντας κι εκείνος.

Η Σερφάντια στράφηκε προς τα πίσω, τραβώντας δυο πιστόλια μέσα από το πανωφόρι της κι αρχίζοντας να ρίχνει στους διώκτες τους.

Ο Βασνάρος σκέφτηκε, καθώς καλυπτόταν πίσω από τη γωνία: *Είμαι πια πολύ γέρος για τέτοια κυνηγητά, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ γαμώ!* Είχαν τρέξει αρκετά· βρίσκονταν πλέον μακριά από τον Σοβαρό. «Καλά είμαι,» είπε στον Σκαρλάτο, ο οποίος τράβηξε το πιστόλι του.

Η Σερφάντια ήταν γονατισμένη στο ένα γόνατο, κοντά στον τοίχο, και συνέχιζε να πυροβολεί και με τα δύο δικά της πιστόλια. Οι ριπές της είχαν ανακόψει την πορεία των διωκτών τους. Οι Μαύρες Δράκαινες δεν αστειεύονταν, ακόμα και στα πενήντα τους, παρατήρησε ο Βασνάρος, και χαμογέλασε άγρια.

Ο Σκαρλάτος πυροβόλησε πίσω από τη γωνία.

Οι διώκτες τους είχαν, αρχικά, ξαφνιαστεί από την απότομη αλλαγή δράσης των θηραμάτων τους, αλλά τώρα συνέρχονταν, και ανταπέδιδαν τα πυρά. Λάμψεις πετάγονταν από τις κάννες των πιστολιών

τους, κρότοι αντηχούσαν, σφαίρες σφύριζαν στον αέρα, χτυπούσαν σε τοίχους και στο πλακόστρωτο, τινάζοντας θραύσματα και σκόνες. Ένα τζάμι έσπασε.

«Γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης,» είπε ο Σκαρλάτος· «δεν υπάρχει γαμημένη Χωροφυλακή πουθενά σ'αυτή τη γαμημένη πόλη;»

«Προσπαθεί ν'αποφεύγει τις επικίνδυνες καταστάσεις,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, ξέπνοα, μισογελώντας· κι άρχισε να πυροβολεί κι εκείνος.

«Πρέπει νάρθεις στην Ύγκρας, Τρελέ Λύκε· έχουμε καλύτερους φύλακες εκεί.»

«Με πειράζει η ζέστη της ερήμου, μαντατοφόρε· βγάζω σπυράκια.»

Κρύφτηκαν πάλι πίσω από τη γωνία καθώς οι ριπές των εχθρών τους ξαφνικά πολλαπλασιάστηκαν. «Πόσοι είναι, οι πούστηδες;» γρύλισε ο Βασνάρος. «Δεν έχω πάρει δεύτερο γεμιστήρα μαζί μου.»

«Φύγετε,» τους είπε η Σερφάντια, που εκείνη τη στιγμή άλλαζε γεμιστήρα στο ένα από τα πιστόλια της με αξιοθαύμαστη σβελτάδα. «Θα τους καθυστερήσω–»

«Όχι–» είπε ο Σκαρλάτος.

«Άσε τις μαλακίες, αγάπη μου.» Η Μαύρη Δράκαινα άρχισε να πυροβολεί ξανά, και με τα δύο πιστόλια. «Μπορώ να τους κρατήσω – το ξέρεις. Θα συναντηθούμε αργότερα, δεν θα χαθούμε – έχουμε πομπούς. Φύγετε – πηγαίνετε να πάρετε τ'όχημά μας. Μην καθυστερείτε άλλο, γαμώτο!»

Ο Σκαρλάτος αναστέναξε.

«Δε μπορούμε να σ'αφήσουμε,» της είπε ο Βασνάρος.

«Όχι,» είπε ο Σκαρλάτος· «έχει δίκιο. Πάμε. Πάμε!» Κι έτρεξε.

Ο Βασνάρος τον ακολούθησε.

Η Σερφάντια έμεινε μόνη, γονατισμένη στο ένα γόνατο, με την πλάτη στον τοίχο και με κάτι σκουπιδοτενεκέδες μπροστά της για κάλυψη. Τα πιστόλια της βρυχιόνταν το ένα μετά το άλλο, ή και τα δύο συγχρόνως. Είχε ήδη τραυματίσει κάποιους από τους εχθρούς τους. Είχε σκοτώσει και δύο, νόμιζε: είχαν πέσει και δεν είχαν ξανασηκωθεί. Αλλά πρέπει να ήταν κάμποσοι. Μες στη νύχτα δεν μπορούσε να διακρίνει πόσοι ακριβώς.

Σαν τις παλιές, κακές μέρες, σκέφτηκε, νιώθοντας λες και πολεμούσε πάλι με πράκτορες της Παντοκράτειρας. Προς στιγμή είχε την αίσθηση ότι ο Αλλάνδρης βρισκόταν ξανά κοντά της, πλάι της, αντιμετωπίζοντας τους Παντοκρατορικούς μαζί της. *Ο Αλλάνδρης...*

Οι εχθροί προσπαθούσαν να προχωρήσουν, να βγουν από τις κρυψώνες τους και να πλησιάσουν, ενώ γέμιζαν τον αέρα με σφαίρες. Η Σερφάντια καλύφτηκε όσο καλύτερα μπορούσε, χωρίς να πάψει ούτε στιγμή να τους πυροβολεί. Χτύπησε μία στα πόδια, σωριάζοντάς την. Χτύπησε έναν στον ώμο, ρίχνοντάς τον κάτω κι αυτόν.

Μετά, όμως, πετάχτηκε κάποιος μέσα απ'τα σκοτάδια βαστώντας όχι πιστόλι αλλά κοντό τουφέκι, πολύ γρήγορο, εξαπολύοντας μια λαίλαπα καταστροφής. Η Σερφάντια κύλησε στο πλακόστρωτο καθώς ο σκουπιδοτενεκές μπροστά της τρυπιόταν και έπεφτε· έκανε τούμπα προσπαθώντας ν'αποφύγει τις ριπές· αλλά μάταια. Χτυπήθηκε. Μια σφαίρα στον δεξή γοφό, μια σφαίρα στον αριστερό ώμο. Κατέληξε πεσμένη ανάσκελα, γρυλίζοντας από πόνο, μισοτυφλωμένη από σκοτοδίνες.

Γαμώτο... γαμώτο! Η εκπαίδευσή της ήταν ακόμα όπως παλιά, αλλά το σώμα της όχι. Δεν ήταν το ίδιο γρήγορη όσο τότε, ούτε το ίδιο ανθεκτική.

Και ξαφνικά είχε πολύ πιο έντονη την αίσθηση του Αλλάνδρη κοντά της. Σαν ο παλιός της εραστής, που είχε σκοτωθεί πολύ προτού γνωρίσει τον Σκαρλάτο, να ήταν πάλι στο πλευρό της. Ή σαν να την καλούσε να έρθει πλάι του, πέρα από τούτη τη διάσταση, πέρα από όλες τις γνωστές και άγνωστες διαστάσεις του σύμπαντος...

«Μην τη σκοτώσεις, ανόητε!» αντήχησε μια αντρική φωνή. «Μπορεί οι άλλοι νάχουν φύγει και να ξέρει πού είναι!»

Η Σερφάντια προσπάθησε να ανασηκωθεί πάνω στο πλακόστρωτο, συνειδητοποιώντας πως είχε χάσει τα πιστόλια της, καθώς σκιερές φιγούρες συγκεντρώνονταν γύρω της. Ή, μάλλον, όχι *αντικειμενικά* σκιερές· σκιερές μόνο επειδή σκοτοδίνες σκέπαζαν την όρασή της. Η Μαύρη Δράκαινα βλεφάρισε παλεύοντας να δει πιο καθαρά.

Ο Αλλάνδρης... Νόμιζε πως το χέρι του χάιδευε τα μαλλιά της ξανά...

Ο Αλλάνδρης... Είχε σκοτωθεί από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας λίγο προτού η Σεργήλη απελευθερωθεί, και τώρα κι εκείνη με τον ίδιο τρόπο θα πέθαινε–

Όχι! Αυτοί δεν ήταν Παντοκρατορικοί, και ο Σκαρλάτος τη χρειαζόταν!

Η Σερφάντια είδε το ένα από τα δύο πιστόλια της πεσμένο παραδίπλα. Άπλωσε το χέρι της και το άρπαξε–

Ένα μποτοφορεμένο πόδι κλότσησε άγρια τον καρπό της, μουδιάζοντας τα δάχτυλά της, και το όπλο έπεσε ξανά.

«Ακίνητη!» απείλησε κάποιος. «Ακίνητη, αλλιώς είσαι *νεκρή!*»

Τα μάτια της είχαν αρχίσει να καθαρίζουν· διέκρινε τους εχθρούς της πολύ καλύτερα τώρα. Ντυμένοι σαν ταξιδιώτες, αλλά αναμφίβολα δεν ήταν απλοί ταξιδιώτες. Μισθοφόροι ήταν. Άνθρωποι του Νορβάλη'μορ. Τους είχαν, άραγε, ακολουθήσει από την Ύγκρας; Ή τους είχαν εντοπίσει εδώ, στη Μέλβερηθ;

Μια γυναίκα ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους μισθοφόρους. Δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, μαύρα μακριά μαλλιά δεμένα σφιχτό κότσο πίσω απ'το κεφάλι της· ντυμένη με γκρίζο παντελόνι, γαλανά παπούτσια, μακριά μαύρη μπλούζα, μαύρη κάπα με αργυρό σιρίτι.

Η Σερφάντια την αναγνώριζε. «Χαρίκλεια...»

«Σερφάντια,» αποκρίθηκε ουδέτερα η μάγισσα, παρατηρώντας την.

«Πολέμησες την Παντοκράτειρα... Ήσουν στην Επανάσταση... και τώρα είσαι με τον *Νορβάλη'μορ,* μα τη Λόρκη;»

«Γιατί όχι; Ξέρεις κανέναν καλύτερο σύμμαχο στη Σεργήλη;»

«Ήσουν *μαζί μας*.»

«Μην αρχίσεις κι εσύ να μου λες τις ίδιες σαχλαμάρες που έχω ακούσει κι από άλλους πρώην επαναστάτες,» είπε η Χαρίκλεια'σαρ. «Επειδή κάποτε ήμασταν όλοι στην Επανάσταση, αυτό δεν μας δένει με κανέναν τρόπο *σήμερα*. Οι καιροί έχουν αλλάξει.» Τράβηξε ένα πιστόλι μέσα από την κάπα της, σημαδεύοντας τη Σερφάντια. Τα μάτια της ήταν ψυχρά.

«Σκοτώνεις τους παλιούς σου συντρόφους, λοιπόν...» Ο Αλλάνδρης είχε δίκιο που ερχόταν κοντά, τελικά. Σύντομα η Σερφάντια θα βρισκόταν και πάλι στην αγκαλιά του. Αλλά αισθανόταν άσχημα που

θ'άφηνε μόνο του τον Σκαρλάτο. Μάλλον θα χρειαζόταν τη βοήθειά της στο άμεσο μέλλον.

«Δεν ήμασταν ποτέ 'συντρόφισσες', Σερφάντια· απλά θέλαμε όλοι να διώξουμε τους κατακτητές–»

«Σταθείτε, κυρία,» παρενέβη ένας από τους μισθοφόρους. «Μπορεί να ξέρει πού έχουν πάει οι άλλοι.»

Η Χαρίκλεια'σαρ τράβηξε τη σκανδάλη.

Αίματα, μυαλά, και κομματάκια από κόκαλα πετάχτηκαν στο πλακόστρωτο. Το μικροκαμωμένο, χρυσόδερμο σώμα της Σερφάντιας έμεινε ακίνητο.

Η Χαρίκλεια'σαρ είπε στον μισθοφόρο: «Αυτή η γυναίκα ήταν Μαύρη Δράκαινα. Αποκλείεται ποτέ να μας έλεγε τίποτα. Ξέρεις τι ήταν οι Μαύρες Δράκαινες;»

«Έχω ακούσει κάποιες φήμες, κυρία... Αλλά τώρα... οι άλλοι έχουν φύγει. Τους έχουμε χάσει.»

«Δε μπορεί νάχουν πάει μακριά,» αποκρίθηκε η μάγισσα και, θηκαρώνοντας το πιστόλι της στην πίσω μεριά της ζώνης της, έβγαλε το μικρό, στρογγυλό καθρεφτάκι από την τσάντα που κρεμόταν επάνω στον γοφό της.

Το άνοιξε. Είδε ότι το δεξί της φρύδι πετούσε και, βιαστικά, το έφτιαξε. Ύστερα υποτονθόρυσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως, φέρνοντας στο νου της την όψη του Σκαρλάτου.

Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε πάνω στο καθρεφτάκι.

Η Χαρίκλεια'σαρ μειδίασε. «Τους βρήκα,» είπε.

Αμέσως έφυγαν, τρέχοντας.

Τα οχήματά τους δεν ήταν μακριά από τούτα τα στενορύμια.

Ο Σκαρλάτος είπε: «Το όχημά μας δεν είναι μακριά από δω. Στο γκαράζ, μετά απ'αυτή τη στροφή.»

Ο Βασνάρος δεν έβλεπε κανέναν να τους ακολουθεί τώρα. Σίγουρα τούς είχαν χάσει. Η Μαύρη Δράκαινα τούς είχε κρατήσει μακριά, όπως είχε υποσχεθεί. Αλλά ο Βασνάρος ανησυχούσε για εκείνη. Μπορεί να ήταν από τις καλύτερες φόνισσες στο Γνωστό Σύμπαν, αλλά ήταν πενήντα χρονώ γυναίκα· κι ακόμα κι οι Μαύρες Δράκαινες δεν ήταν α-

θάνατες. *Για να μας είπε, όμως, να φύγουμε, μάλλον ήξερε τι έκανε. Δε θ'αυτοκτονούσε τώρα, ύστερα από τόσες αναμετρήσεις με τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας.* Ο Βασνάρος δεν τη γνώριζε καλά τη Σερφάντια, αλλά είχε ακούσει διάφορα γι'αυτήν. Ήταν με τον Πρόμαχο Έκτορα, στη Θακέρκοβ, και εκεί γίνονταν πολλά – πάρα πολλά – ίσως περισσότερα απ'ό,τι στη Μέλβερηθ, κατά την περίοδο της Παντοκρατορικής Κατοχής.

Πλησίαζαν τη στροφή για την οποία είχε μιλήσει ο Σκαρλάτος, όταν απρόσμενα ένα τετράκυκλο όχημα σταμάτησε μπροστά τους, γυρίζοντας στο πλάι, με τους τροχούς του να τρίζουν και να γρυλίζουν. Τα παράθυρά του, συγχρόνως, άνοιγαν και οι κάννες πυροβόλων φαίνονταν από μέσα.

«Από δω!» Ο Βασνάρος άρπαξε τον Σκαρλάτο απ'τον ώμο και τον τράβηξε προς ένα σοκάκι, ενώ κρότοι αντηχούσαν και σφαίρες έσχιζαν τον αέρα γι'ακόμα μια φορά.

Οι δυο άντρες μπήκαν στο στενορύμι κι έτρεξαν. Πίσω τους βήματα ακούστηκαν να έρχονται.

Πάλι τα ίδια! γρύλισε εσωτερικά ο Βασνάρος. *Αν ήμουν πιο νέος, θα τους είχα γαμήσει τους καριόληδες· αλλά τα πνευμόνια μου δεν αντέχουν όπως παλιά!* Γνώριζε, όμως, πού έβγαζε αυτό το σοκάκι.

Έσπρωξε την ξύλινη πόρτα και μπήκε σε μια αυλή ανάμεσα στα ψηλά οικοδομήματα του Κέντρου. Διάφορα άτομα κάθονταν εδώ, ορισμένα κρατούσαν όπλα. «Ε!» είπε ένας. «Τι–;»

«Εγώ είμαι, Ουρανέ· στραβός είσαι;» τον διέκοψε ξέπνοα ο Βασνάρος.

«Τι τρέχει, Λύκε αδελφέ μου;»

«Κάποιοι γαμιόληδες μάς κυνηγάνε. Καθυστερήστε τους χωρίς να τους φέρετε αντίσταση,» είπε ο Βασνάρος ενώ, μαζί με τον Σκαρλάτο, διέσχιζε την αυλή, πήγαινε προς τα εκεί όπου τα δέντρα έκρυβαν μια από τις εξόδους της.

«Ε!» φώναξε ο Ουρανός. «Πώς θα το κάνουμ' αυτό, ρε;»

Ο Βασνάρος πέρασε ανάμεσα από τα δέντρα με τον Σκαρλάτο στο κατόπι του και βγήκαν σ'έναν μεγαλύτερο δρόμο με τις σιδηροδρομικές γραμμές αντίκρυ τους. Μια γέφυρα που περνούσε πάνω από τις

γραμμές δεν ήταν καθόλου μακριά τους· κι από κάτω της ανοιγόταν μια σήραγγα, η οποία ήταν παλιότερη από τη γέφυρα. Η τελευταία είχε πρόσφατα οικοδομηθεί.

Πίσω τους πυροβολισμοί αντήχησαν, και κραυγές.

«Τους έβαλες σε μπελάδες τους φίλους σου,» είπε ο Σκαρλάτος.

«Θάχουν ήδη κρυφτεί στις τρύπες τους.»

Από τα δεξιά, από το βάθος του δρόμου, τα φώτα ενός τετράκυκλου οχήματος φάνηκαν ξαφνικά. Κι ερχόταν καταπάνω τους.

Ο Βασνάρος κι ο Σκαρλάτος έτρεξαν προς τη γέφυρα, ο πρώτος ρίχνοντας μερικές πιστολιές πίσω τους. Αυτοί μέσα στο όχημα ανταπέδωσαν τα πυρά.

Ακόμα ένα όχημα παρουσιάστηκε, από την άλλη μεριά του δρόμου, λίγο αφού οι δύο κυνηγημένοι άντρες είχαν ανεβεί στη γέφυρα. Γύρω τους ο κόσμος έτρεχε να φύγει, φοβισμένος από τους πυροβολισμούς και την καταδίωξη.

Πώς σκατά μάς βρήκαν έτσι; απόρησε ο Βασνάρος. *Μάγο έχουν μαζί τους, οι μπάσταρδοι πούστηδες της Λόρκης;*

Δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγουν από τα οχήματα που έρχονταν πίσω τους τώρα· η γέφυρα ήταν φαρδιά. Θα τους πατούσαν κάτω απ’τους μεταλλικούς τροχούς τους.

Αλλά ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ είδε γι’ακόμα μια φορά τη Λόρκη να του δείχνει τα βυζιά της: Μια αμαξοστοιχία περνούσε ακριβώς αυτή τη στιγμή κάτω από τη γέφυρα, τραντάζοντάς την.

«Πήδα!» κατάφερε να πει στον Σκαρλάτο, αγκομαχώντας. Τον άρπαξε απ’τον ώμο και τον τράβηξε προς την άκρη της γέφυρας. Σκαρφάλωσε στα κάγκελά σαν αίλουρος της πόλης – και πήδησε.

Ο Σκαρλάτος δίχως δισταγμό τον ακολούθησε.

Τα δύο οχήματα σταμάτησαν πάνω στη γέφυρα, με τους τροχούς τους να τρίζουν και τις μηχανές τους να μουγκρίζουν. Πόρτες άνοιξαν και οπλισμένοι άντρες και γυναίκες βγήκαν. Τα θηράματά τους τους είχαν ξεφύγει για μερικές στιγμές. Οι μισθοφόροι πυροβόλησαν προς το τρένο που περνούσε γρήγορα από κάτω τους, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά· δεν μπορούσαν να πετύχουν τις δύο σκιερές φιγούρες που φαί-

νονταν γαντζωμένες πάνω σ’ένα βαγόνι και απομακρύνονταν με ταχύ ρυθμό, γίνονταν ολοένα και μικρότεροι στόχοι.

Η Χαρίκλεια’σαρ βγήκε από το όχημά της με την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι. «Τα κατάφεραν;» ρώτησε. «Πήδησαν πάνω στο τρένο; Δεν έπεσαν στις γραμμές;»

«Δεν έπεσαν, κυρία,» αποκρίθηκε ένας μισθοφόρος. «Πιάστηκαν.»

Τα μάτια της γυάλισαν οργισμένα μέσα απ’το σκοτάδι της κουκούλας της. Αναστέναξε. «Τώρα, λοιπόν, έχουμε ένα καταραμένο τρένο να κυνηγήσουμε.» *Καλύτερα, ίσως,* πρόσθεσε νοερά. *Έξω από την πόλη θα είναι πιο εύκολο να τους εξολοθρεύσουμε και τους δύο.* «Πάμε να φύγουμε από δω προτού μαζευτεί η Χωροφυλακή της Μέλβερηθ.»

Επέστρεψαν στα οχήματά τους κι εξαφανίστηκαν μες στη νύχτα.

Όταν άκουσε τον δυνατό κρότο και είδε τους καπνούς δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι προς τα εκεί τον οδηγούσε η Κυρά της Τύχης. Άλλωστε, η μεγάλη αναταραχή θα ξεκινούσε από μια έκρηξη: από καπνό: από φωτιά. Και εκεί θα χρειαζόταν να προσφέρει, ίσως, τη βοήθειά του. Η τράπουλα τού το είχε δείξει, όπως επίσης και τόσες πολλές παράξενες συμπτώσεις αυτές τις τελευταίες ημέρες.

Κάτι μεγάλο άρχιζε στη Σεργήλη. Κάτι επικίνδυνο. Και κάποιων σημαντικών προσώπων η ζωή κινδύνευε.

Ο Αργύριος βάδισε γρήγορα προς τα εκεί όπου είχε γίνει η έκρηξη. Ήταν μια καφετέρια-μπαρ του Κέντρου, αρκετά ακριβή, αρκετά γνωστή: Ο Σοβαρός. Τώρα ήταν διαλυμένη τελείως, καπνοί την τύλιγαν και φωτιές χόρευαν μέσα τους. Άνθρωποι ήταν τραυματισμένοι και σκοτωμένοι. Ποιος το είχε κάνει αυτό;

Ο Αργύριος έμεινε ακίνητος, παρατηρώντας, καθώς σύντομα οχήματα και γρυποκαβαλάρηδες της Χωροφυλακής έρχονταν, μαζί με νοσοκομειακά κι ένα όχημα με υδραντλία της Πυροσβεστικής.

Γιατί είμαι εδώ; αναρωτήθηκε ο Αργύριος. *Πού είναι το τρένο;* Ήταν σίγουρος ότι κάποιο τρένο θα έπαιζε σημαντικό ρόλο σ’ετούτη την ιστορία.

Ύστερα είδε την κοπέλα. Λευκόδερμη, μελαχρινή. Βάδιζε ανάμεσα στον κόσμο μαζί μ’έναν νεαρό, και ξεχώριζε έντονα στα μάτια του

Αργύριου, όχι επειδή καταφανώς έμοιαζε να αναζητά κάποιον αλλά επειδή του θύμιζε το φύλλο του Ορκισμένου Μαχητή. Η στάση της... του έφερνε στο μυαλό την εικόνα του Ορκισμένου Μαχητή στο τραπουλόχαρτο. *Αυτή ήταν*. Αυτή ήταν ο Ορκισμένος Μαχητής που έψαχνε ο Αργύριος.

Και ο Ορκισμένος Μαχητής, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ήταν στενά δεμένος με το Δώδεκα του Πάθους – που σήμαινε ότι ήθελε να βοηθήσει κάποιον.

Ο Αργύριος, αφού την παρατήρησε για λίγο ακόμα, βάδισε προς το μέρος της.

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΤΡΕΝΟ

Η Βατράνια είδε έναν άγνωστο να έρχεται προς το μέρος της σαν να την είχε ξεχωρίσει μέσα από το πλήθος των ανθρώπων μπροστά από τον διαλυμένο Σοβαρό. Ήταν ψηλός και γαλανόδερμος, ντυμένος με κάπα και ταξιδιωτικά ρούχα. Της έμοιαζε για περιπλανώμενος. Το πρόσωπό του ήταν μακρύ, τα μαλλιά του σγουρά και γκρίζα κι έπεφταν ώς τους ώμους. Τα μάτια του είχαν κάτι που έκανε προς στιγμή τις τρίχες της να σηκωθούν.

Μήπως ήξερε τον πατέρα της; Μήπως ήξερε πού βρισκόταν;

Ο Θόας, δίπλα στη Βατράνια, μουρμούρισε: «Τι θέλει αυτός ο τύπος;»

Η Βατράνια, όμως, δεν δίστασε να βαδίσει προς τον άγνωστο καθώς κι ο άγνωστος βάδιζε προς εκείνη. «Συγνώμη,» του είπε, «με ξέρετε;»

Ο γαλανόδερμος άντρας συνοφρυώθηκε. «Από μια άποψη μόνο. Αλλά, όχι, όχι όπως νομίζεις...» Χαμογέλασε αχνά και... φιλικά, νόμιζε η Βατράνια. *Ποιος είναι;*

«Γνωρίζετε τον πατέρα μου; Τον ψάχνω εδώ, αλλά κανείς δεν φαίνεται να ξέρει πού είναι. Και ανησυχώ. Ίσως να χτυπήθηκε από την έκρηξη.»

«Ποιος είναι ο πατέρας σου;»

Η Βατράνια παραξενεύτηκε. Αν δεν ήξερε τον πατέρα της – αν δεν την είχε δει ποτέ του, ούτε καν από μακριά – τότε γιατί είχε έρθει προς το μέρος της; Του απάντησε, ωστόσο: «Ο Βασνάρος. Γνωρίζετε τον Βασνάρο; αυτόν που λένε Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ; αυτόν που λένε Αγωνιστή των Δρόμων; αυτόν που λένε Γιο της Λόρκης;»

Ο άγνωστος αποκρίθηκε, συλλογισμένα: «Δεν τον έχω ποτέ συναντήσει, μα έχω ακούσει το όνομά του. Και από μια άποψη είναι σαν κι αυτόν να τον ξέρω. Πολλές φορές έχω την αίσθηση ότι τον γνωρίζω...

μέσα από κάποιο όνειρο… Ήταν εδώ; Ήταν στον Σοβαρό όταν έγινε η έκρηξη;»

Ο Θόας ψιθύρισε στ'αφτί της Βατράνιας: «Πάμε να φύγουμε· ο τύπος είναι σαλεμένος!»

Ο άγνωστος τον κοίταξε χαμογελώντας. «Καταλαβαίνω τι νομίζεις για μένα, φίλε μου. Αλλά δεν είμαι τρελός.»

«Απλώς έλεγα στη Βατράνια να συνεχίσουμε την αναζήτησή μας,» αποκρίθηκε αμέσως ο Θόας. «Ο πατέρας της μπορεί να βρίσκεται σε κίνδυνο. Κι αφού εσείς δεν ξέρετε πού είναι…» Ο τύπος τον φρίκαρε· καλύτερα να έφευγαν μακριά του, γρήγορα. Δε μπορεί να ήταν καλά στα μυαλά του· ευνόητο απ'αυτά που έλεγε.

«Ναι,» είπε η Βατράνια, «πάμε–»

«Περίμενε,» την πρόλαβε ο άγνωστος. «Περίμενε. Μπορώ να σε βοηθήσω να βρεις τον πατέρα σου – τον Βασνάρο – τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ.»

Η Βατράνια είχε αρχίσει να τσαντίζεται μ'αυτό το περίεργο άτομο. «Τον έχεις δει ή δεν τον έχεις δει;» ρώτησε απότομα.

«Δεν τον έχω δει εδώ, αλλά ξέρω ότι κάτι μεγάλο ξεκινά στη Σεργήλη τώρα, και ότι πρέπει να βοηθήσω κάποιον που κινδυνεύει και που θα μπορούσε να ήταν μια αντανάκλαση του εαυτού μου. Ωστόσο, δεν μπορώ να τον βοηθήσω μόνος· χρειάζομαι εσένα.»

Ο Θόας τής ψιθύρισε έντονα: «Σου λέω, ο τύπος είναι σαλεμένος· πάμε να φύγουμε γρήγορα!» πιάνοντας τον καρπό της.

Η Βατράνια, όμως, δεν κινήθηκε. Σαλεμένος ή όχι, αν αυτός ο περίεργος γνώριζε οτιδήποτε για το πού μπορεί να βρισκόταν ο πατέρας της, ήθελε να το μάθει. «Τι εννοείς ότι κάτι μεγάλο ξεκινά στη Σεργήλη; Ξέρεις πού μπορεί να είναι τώρα ο πατέρας μου, ή δεν ξέρεις; Μη με καθυστερείς άσκοπα!»

Ο άγνωστος είπε: «Το μόνο που ξέρω είναι ότι πρέπει ν'ακολουθήσω εσένα για να σώσουμε κάποιον που θα παίξει σημαντικό ρόλο στις αλλαγές που θ'ακολουθήσουν στη Σεργήλη–»

«Δεν καταλαβαίνω!» φώναξε η Βατράνια, χάνοντας την υπομονή της. «Τι σκατά είσαι; Μάντης;»

Ο άγνωστος γέλασε. «Θα μπορούσες να πεις ότι είμαι κάτι σαν μάντης. Αλλά, όχι, δεν είμαι μάντης ακριβώς. Αφήνω απλώς την Κυρά μου να με καθοδηγεί στη ζωή, εδώ και πολλά χρόνια.»

Η Βατράνια ατένισε την όψη του ερευνητικά. Ο τύπος ίσως να ήταν στην ηλικία του πατέρα της, ή λιγάκι πιο μικρός. «Ποια Κυρά σου;»

«Την Κυρά της Τύχης, τη Λόρκη.»

«Ιερέας της Λόρκης;» πετάχτηκε ο Θόας. «Πήγαινε αλλού!»

«Δεν είμαι ιερέας–»

«Πήγαινε αλλού, άνθρωπέ μου!» Ο Θόας τον άρπαξε από τον γιακά, σπρώχνοντάς τον πίσω.

Εκείνος έφερε αντίσταση, έμεινε στη θέση του, και ξαφνικά ο Θόας αισθάνθηκε μια αιχμή να πιέζει τα πλευρά του. Κοίταξε κάτω και είδε ένα ξιφίδιο στο χέρι του αγνώστου. «Δεν είμαι εχθρός σας,» είπε ο άγνωστος, «ακόμα κι αν σας φαίνομαι παράξενος.»

«Εντάξει,» είπε η Βατράνια. «Θόα, άφησέ τον.»

Ο Θόας τον άφησε, αν και δεν του άρεσε καθόλου που είχε τραβήξει όπλο έτσι ύπουλα.

Το ξιφίδιο εξαφανίστηκε μες στην κάπα του αγνώστου, ο οποίος είπε: «Το όνομά μου είναι Αργύριος, και είμαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.»

«*Ιερέας*...» μούγκρισε ο Θόας.

«Όχι ιερέας, φίλε μου. Ο *Μπαλαντέρ* της Λόρκης.»

«Τι ανοησίες είν’ αυτές!» αναφώνησε ο Θόας. «Πάμε να φύγουμε, Βατράνια.»

Εκείνη έριξε μια ματιά ολόγυρα. Όπως και τις άλλες φορές, πάλι πουθενά δεν έβλεπε τον πατέρα της. Έστρεψε ξανά το βλέμμα της στον άγνωστο – στον Αργύριο, τον Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Μπορείς να με βοηθήσεις να βρω τον πατέρα μου;»

«Νομίζω πως ναι.»

«Πώς;»

«Έχω την υποψία ότι βρίσκεται πάνω–»

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή μια φωνή από δίπλα τον διέκοψε, μια φωνή που δεν απευθυνόταν σ’εκείνον – κάποιος μιλούσε σε κάποιον

άλλο καθώς περνούσαν βαδίζοντας βιαστικά: «Ε πήγαινέ τον στο τρένο, τότε!» Και τα υπόλοιπα χάθηκαν μες στη γενική βαβούρα.

«Νομίζω ότι βρίσκεται πάνω σε τρένο,» είπε ο Αργύριος στη Βατράνια.

«*Τι;* Γιατί να βρίσκεται πάνω σε τρένο; Ερχόταν εδώ, στον Σοβαρό, για να συναντήσει κάτι άλλους – για να μιλήσουν για κάποιο πολιτικό θέμα – δεν ξέρω για τι ακριβώς.»

Ο Αργύριος ένευσε. «Πολιτικό θέμα... ναι, κάτι αλλάζει στη Σεργήλη...»

«Γιατί να βρίσκεται πάνω σε τρένο;» επέμεινε η Βατράνια.

«Δεν ξέρω γιατί. Αλλά κάποιο τρένο είναι αναμιγμένο σ’ετούτη την υπόθεση. Ένα τρένο που πηγαίνει προς τα βόρεια.»

Ο Θόας αναστέναξε. «Βατράνια, πάμε να φύγουμε. Δεν πρόκειται να βγάλεις άκρη.» *Δε βλέπεις ότι είναι τρελός, ο γαμημένος;* πρόσθεσε νοερά, μη θέλοντας να το πει φωναχτά και να γίνει τίποτα δυσάρεστο με τον άγνωστο.

Η Βατράνια είπε στον Αργύριο: «Αποκλείεται ο πατέρας μου νάναι πάνω σε τρένο! Κάπου εδώ γύρω πρέπει να βρίσκεται. Ή ίσως νάχει πάει σπίτι, αν και... τόσο γρήγορα...»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης έβγαλε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από τον σάκο του. «Χρησιμοποίησέ τον, αν θέλεις,» είπε τείνοντάς τον προς το μέρος της.

Η Βατράνια συνοφρυώθηκε, διστάζοντας προς στιγμή. Ύστερα πήρε τη συσκευή απ’το χέρι του.

«Γαμώτο!» γρύλισε ο Βασνάρος, γαντζωμένος δυνατά πάνω στο βαγόνι της αμαξοστοιχίας που έτρεχε, πεσμένος μπρούμυτα και μη νομίζοντας ότι θα ήταν καθόλου εύκολο να σηκωθεί, ούτε και ακίνδυνο. «Είμαι πια πολύ γέρος για τέτοιες μαλακίες!»

Ο Σκαρλάτος, πιασμένος παραδίπλα, κατάφερε να γελάσει. «Πολύ γέρος; Νομίζεις ότι υπάρχει κανένας που να είναι αρκετά νέος για να πηδά πάνω σε τρένα;»

«Ναι,» είπε ο Βασνάρος χαμογελώντας σαν λύκος, «το νομίζω.»

Ο Σκαρλάτος τού έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα.

«Η κόρη μου,» γέλασε ο Βασνάρος.

«Θα με τρελάνεις, Τρελέ Λύκε! Αλλά μάλλον θάπρεπε τώρα να σ'ευχαριστήσω. Αν δεν με είχες τραβήξει προς την άκρη της γέφυρας θα ήμουν νεκρός.»

«Μη χαίρεσαι ακόμα. Μπορεί, όντως, κι οι δύο να καταλήξουμε νεκροί.»

Το τρένο έτρεχε προς τα βορειοανατολικά, διασχίζοντας το αστικό τοπίο της Μέλβερηθ, πλησιάζοντας το πέρας του.

«Προς Θακέρκοβ πάμε, έτσι;» είπε ο Σκαρλάτος.

«Ναι. Αλλά κάνει κι άλλες στάσεις στο ενδιάμεσο. Ετοιμάσου για αποβίβαση κάπου στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς. Και μέχρι τότε κρατήσου γερά.» Ο Βασνάρος ήδη αισθανόταν τα χέρια του νάχουν αρχίσει να μουδιάζουν.

«Στην *Καρδιά της Πόλης*, γρήγορα!» πρόσταξε η Χαρίκλεια'σαρ, καθισμένη στη θέση του συνοδηγού. Ο οδηγός του τετράκυκλου οχήματος, έχοντας αφήσει τη γέφυρα πίσω του, έστριψε μέσα στους δρόμους του Κέντρου και σύντομα έφτασε σε μια άλλη γέφυρα η οποία περνούσε πάνω από τις σιδηροδρομικές γραμμές που πήγαιναν προς τα βορειοδυτικά. Την καβάλησε κι αυτήν και δεν άργησε να βγει από την άλλη μεριά της. Το δεύτερο όχημα με τους μισθοφόρους ακολουθούσε το τετράκυκλο της Χαρίκλειας.

Η μάγισσα άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, καλώντας τους μισθοφόρους που είχε αφήσει πίσω, προτού χάσουν τον Σκαρλάτο και τον Βασνάρο. Τους είπε: «Οι στόχοι διέφυγαν. Είναι πιασμένοι πάνω στο τρένο που κατευθύνεται τώρα προς τα βορειοανατολικά, προς Θακέρκοβ.»

«*Τι θα κάνουμε, κυρία;*»

«Πηγαίνω στο ξενοδοχείο μου. Θα τους ακολουθήσω από αέρος, με όσους μπορώ να πάρω μαζί μου. Οι άλλοι ελάτε από ξηράς.»

«*Τα μονοπάτια είναι πολύ δύσκολα προς τα εκεί όπου κατευθύνεται το τρένο, κυρία.*»

«Δε μ'ενδιαφέρει· βρείτε έναν τρόπο να έρθετε!» Η Χαρίκλεια τερμάτισε την τηλεπικοινωνία, δίπλωσε τον πομπό, και τον γάντζωσε

ξανά στη ζώνη της. «Πιο γρήγορα,» είπε στον οδηγό, που έστριβε μες στους δρόμους του Κέντρου πηγαίνοντας προς το Σταυροδρόμι και την *Καρδιά της Πόλης*.

Η Βατράνια κάλεσε τον πατέρα της στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του· ήταν βέβαιη πως θα τον είχε πάρει μαζί του. Άκουσε τη συσκευή να κουδουνίζει, αλλά κανείς δεν απαντούσε. Ανησύχησε. Τερμάτισε την κλήση. Κάλεσε τον επικοινωνιακό δίαυλο του διαμερίσματος του πατέρας της. Τον άκουσε κι αυτόν να κουδουνίζει, αλλά πάλι κανείς δεν απαντούσε.

«Δε μπορεί,» είπε. Και κάλεσε τον Βασνάρο γι'ακόμα μια φορά στον πομπό του. «Έλα... *έλα*... απάντησέ μου...» μουρμούρισε.

Γαντζωμένος πάνω στο τρένο, ο Βασνάρος αισθάνθηκε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό να δονείται μέσα στην τσέπη της καπαρντίνας του. Ποιος ήταν δυνατόν να τον καλούσε τέτοια ώρα;

Ύστερα σκέφτηκε: *Η Σερφάντια.* Δε μπορεί να ήταν κανείς άλλος.

Η αμαξοστοιχία άφησε πίσω της τη Μέλβερηθ· έτρεχε τώρα στα περίχωρά της. Σύντομα θα βρισκόταν τόσο μακριά από την πόλη ώστε τα τηλεπικοινωνιακά σήματα να μη φτάνουν.

Ο πομπός σταμάτησε να δονείται. *Γαμήσου!*

Ο Βασνάρος αναρωτήθηκε, όμως, γιατί η Σερφάντια καλούσε αυτόν αντί για τον Σκαρλάτο. Ή μήπως καλούσε και τον Σκαρλάτο αλλά εκείνος δεν μπορούσε ν'απαντήσει; Ή δεν είχε καν καταλάβει ότι ο πομπός του τον ειδοποιούσε;

Ο πομπός του Βασνάρου άρχισε να δονείται ξανά. *Πρέπει να τον πιάσω προτού απομακρυνθούμε κι άλλο.* Με όλη του τη δύναμη, κρατήθηκε με το δεξί χέρι από το τρένο και, με το αριστερό, τράβηξε τον πομπό από την τσέπη του. Τον έφερε στ'αφτί του, αποδεχόμενος την κλήση. «Ναι;» φώναξε για ν'ακουστεί πάνω από τον θόρυβο του αέρα που σφύριζε και του τρένου που βροντούσε πάνω στις ράγες.

«*Μπαμπά;*»

«Τι...; Ποιος– Ποια είσαι;»

«*Η Βατράνια είμαι, μπαμπά! Πού είσαι; Είμαι έξω απ'τον Σοβαρό. Πού είσαι, γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης; Σε ψάχνω!*»

«Πώς βρέθηκες εκεί, μικρή;» Ο Βασνάρος αισθανόταν το δεξί χέρι του ν'αρχίζει να τον προδίδει: έτρεμε, μετά δυσκολίας κρατιόταν πάνω στο βαγόνι.

«*Πού είσαι; Τι είν' αυτό που ακούγεται;*»

«Φύγε από κει, Βατράνια! Μ'ακούς; Φύγε από τον Σοβαρό! Πήγαινε– πήγαινε– Μην πας σπίτι. Πήγαινε κάπου αλλού. Πήγαινε στου Θόα. Πήγαινε–» Αναγκάστηκε ν'αφήσει απότομα τον πομπό για να πιαστεί και με το δεύτερο χέρι απ'το βαγόνι. «*Γαμήσου!*» γρύλισε, βλέποντας τη μικρή τηλεπικοινωνιακή συσκευή να τινάζεται μακριά από το τρένο. «Γαμήσου...»

Η Βατράνια είχε τον πομπό του Αργύριου ρυθμισμένο στη μέγιστη ένταση ώστε να μπορούν ν'ακούνε κι οι τρεις τους ενώ τον κρατούσε μπροστά της, όχι κοντά στ'αφτί της. Και τώρα όλοι τους είχαν απορημένες όψεις απ'αυτά που είχε πει ο Βασνάρος, καθώς κι από τον τρόπο με τον οποίο είχε διακοπεί η επικοινωνία.

«Μπαμπά;» είπε η Βατράνια. «Μπαμπά! Μ'ακούς;»

Καμια απάντηση, όμως, δεν ερχόταν. Μονάχα παράσιτα.

Η Βατράνια έκλεισε τον πομπό και ξανακάλεσε τον πατέρα της. Τώρα δεν μπορούσε να τον πιάσει καθόλου, σαν ο δικός του πομπός να μην υπήρχε.

«Κάτι κακό τού συμβαίνει...» είπε με αδύναμη φωνή, κοιτάζοντας μια τον Θόα μια τον Αργύριο.

«Επάνω σε τρένο είναι,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Δε μπορεί...» μουρμούρισε ο Θόας.

«Επάνω σε τρένο είναι,» επανέλαβε, με βεβαιότητα, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Δεν ακούγατε εκείνο τον θόρυβο; Τι άλλο μπορεί να έκανε έτσι; Πάνω σε τρένο είναι, πηγαίνοντας προς τα βόρεια – προς Θακέρκοβ.»

«Πώς το ξέρεις;» έκανε απότομα ο Θόας.

«Η Λόρκη μού το έχει πει,» απάντησε ο Αργύριος, κι ο Θόας αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. Ο τύπος ήταν τρελός για εκείνον·

δεν μπορεί να ήταν με τα καλά του· αποκλείεται. Αλλά πώς είχε μαντέψει σωστά για το τρένο; Όντως σαν τρένο ακουγόταν μέσα απ'τον πομπό...

«Κάπου έχει μπλέξει,» είπε η Βατράνια. Και προς τον Μπαλαντέρ της Λόρκης: «Έχεις δίκιο· δεν ξέρω πώς, αλλά έχεις δίκιο. Έχεις όχημα κάπου εδώ, για να τον ακολουθήσουμε;»

«Δεν έχω όχημα. Έχω μόνο το άλογό μου, τον Ανεμοπόδη, σταβλισμένο σ–»

«Τι να το κάνουμε το άλογο; Χρειαζόμαστε όχημα – και γρήγορο όχημα!»

Ο Αργύριος, για πρώτη φορά, δεν είχε απάντηση να δώσει, ούτε καν αινιγματική. Έμοιαζε προβληματισμένος.

Ο Θόας ρώτησε: «Εσύ δεν έχεις όχημα, Βατράνια;»

«Λες να σ'το έκρυβα;»

«Ο πατέρας σου δεν–;»

«Ο πατέρας μου το είχε πάρει μαζί του για νάρθει εδώ – σ'το είπα, γαμώτο! – αλλά δεν ξέρω πού το έχει αφήσει τώρα. Κι ακόμα κι αν ήξερα, δεν έχω τα κλειδιά.»

Ο Θόας δάγκωσε το χείλος του, σκεπτικός.

Η Βατράνια είπε: «Πρέπει να κλέψουμε ένα.» Και το βλέμμα της πήγε προς ένα από τα οχήματα της Χωροφυλακής που ήταν εγκαταλειμμένο όχι και τόσο μακριά τους.

«Θα μας κυνηγήσουν,» την προειδοποίησε ο Αργύριος. «Ο Βασνάρος κάπου είναι μπλεγμένος· δε χρειάζεται να του φέρουμε κι άλλους μπελάδες.»

Ο Θόας είπε, αν και διστακτικά: «Το όχημα της αδελφής μου... και είναι και καλό για την ύπαιθρο, όχι μόνο για την πόλη.»

Η Βατράνια στράφηκε να τον κοιτάξει. «Θα μας το δώσει;»

«Σίγουρα όχι. Αλλά μπορούμε να το πάρουμε χωρίς να τη ρωτήσουμε.»

«Θα το κάνεις αυτό;» είπε η Βατράνια, που θυμόταν πόσο έδειχνε να φοβάται την αδελφή του.

Ο Θόας αναστέναξε. «Αν είναι όντως σημαντική υπόθεση...»

«Η υπόθεση είναι σημαντική,» τους διαβεβαίωσε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«...και μιλάμε για τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ, όχι για τον καθένα...» συνέχισε ο Θόας, αγνοώντας τον Αργύριο. «Και...» κοίταξε τη Βατράνια, «εντάξει, πάμε. Πάμε γρήγορα στο σπίτι μου.»

Ο Αργύριος είδε έναν αερομεταφορέα να προσγειώνεται παραδίπλα για να κατεβάσει κάποιον πελάτη. Είπε στον Θόα: «Ίσως να σ'ενδιέφερε να πετάξεις ώς το σπίτι σου,» δείχνοντας τον γρυποκαβαλάρη.

Ο Θόας ρουθούνισε. «Θα με γδύσει ο καριόλης.» Οι αερομεταφορείς ήταν γνωστό ότι έπαιρναν πολύ περισσότερα λεφτά από τους οδηγούς επιβατηγών οχημάτων.

Ο Αργύριος τού έδωσε ένα χαρτονόμισμα των δέκα ήλιων.

Τα μάτια του Θόα γούρλωσαν. Το ποσό δεν ήταν μικρό· δεν το πετούσες έτσι.

«Η Κυρά της Τύχης μεριμνά για όλους μας,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Τρέξε τώρα, φίλε μου. Θα σε περιμένουμε εδώ.»

Ο Θόας άρπαξε το χαρτονόμισμα κι έτρεξε προς τον γρυποκαβαλάρη προτού εκείνος φύγει. «Περιμένετε!» του φώναξε. «Περιμένετε!»

Τα φτερά του γρύπα ήταν ήδη απλωμένα. Ο άντρας που καθόταν στη διπλή σέλα ρώτησε: «Πού πηγαίνεις;»

«Στους Συλλέκτες.»

«Έλα, ανέβα.»

Ο Θόας πήδησε στη δεύτερη θέση της σέλας, πίσω από τον αερομεταφορέα.

Ο γρύπας χτύπησε τις φτερούγες του, που θύμιζαν υπερμεγέθη φτερά αετού, και το αιλουροειδές σώμα του υψώθηκε από το οδόστρωμα. Μια σύντομη, διαπεραστική κραυγή βγήκε από το ράμφος του αετόμορφου κεφαλιού του, και μετά πετούσε προς τα ανατολικά, προς τους Συλλέκτες, περνώντας ανάμεσα και πάνω απ'τα ψηλά οικοδομήματα της Μέλβερηθ.

Η Βατράνια, αγχωμένη, κοίταξε τον Αργύριο. «Ελπίζω να έχεις δίκιο.»

«Ακόμα αμφιβάλλεις ότι ο πατέρας σου είναι πάνω σε τρένο;»

«Μιλούσα για το αν πηγαίνει προς τα βορειοανατολικά.»

«Βορειοανατολικά πηγαίνει,» τη διαβεβαίωσε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, και πρόσθεσε με χαμηλωμένη φωνή, σαν να μονολογούσε, σαν να προσπαθούσε να αποκωδικοποιήσει μες στο μυαλό του κάποιο πρόσφατο όνειρο: «Από ένα μεγάλο αστικό κέντρο προς ένα εξίσου μεγάλο αστικό κέντρο...»

Η Βατράνια ευχόταν αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος να ήταν πιο αξιόπιστος απ’ό,τι φαινόταν, και όχι τρελός. Τον ρώτησε: «Νομίζεις ότι η έκρηξη εδώ έγινε για να σκοτώσουν τον πατέρα μου;»

«Είμαι σίγουρος γι’αυτό,» αποκρίθηκε στωικά ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Ποιοι; Γιατί;»

«Δε γνωρίζω λεπτομέρειες. Αλλά όλα έχουν σχέση με κάποιες μεγάλες αλλαγές που σύντομα θ’ακολουθήσουν στη Σεργήλη.»

«Σ’ολάκερη τη Σεργήλη;»

«Ναι.»

«Πολιτικές αλλαγές;»

«Μάλλον.»

ΑΠΟ ΞΗΡΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΕΡΑ

Το Σταυροδρόμι ήταν μια μεγάλη διασταύρωση στο Κέντρο της Μέλβερηθ. Εκεί ήταν συγκεντρωμένα πολλά καταστήματα, και εκεί βρισκόταν και ο ένας από τους δύο τηλεοπτικούς σταθμούς της πόλης ο οποίος άκουγε στο όνομα *Διέξοδος*. Το μεγάλο ξενοδοχείο «*Η Καρδιά της Πόλης*» ήταν επίσης στο Σταυροδρόμι, και τώρα το όχημα που μετέφερε τη Χαρίκλεια'σαρ το πλησίαζε. Το άλλο όχημα με τους μισθοφόρους είχε ήδη φύγει. Είχαν συμφωνήσει, τηλεπικοινωνιακά, όλοι οι μισθοφόροι να κατευθυνθούν προς τα μονοπάτια στα βορειοανατολικά.

Ο οδηγός του οχήματος της Χαρίκλειας το κατέβασε στο υπόγειο γκαράζ του ξενοδοχείου, αφού η μάγισσα έδειξε την κάρτα της στον φύλακα. Προχώρησε με μειωμένη ταχύτητα ανάμεσα στα υπόλοιπα σταθμευμένα οχήματα και, τελικά, σταμάτησε πλάι στο δεύτερο τετράκυκλο της Χαρίκλειας – το μεταβαλλόμενο.

Η μάγισσα και οι μισθοφόροι βγήκαν από το ένα τροχοφόρο και μπήκαν στο άλλο, που ήταν ελαφρώς μεγαλύτερο, με πιο ψηλούς τροχούς, και καλύτερα θωρακισμένο. Η Χαρίκλεια'σαρ κάθισε στην πίσω μεριά, στο κέντρο ισχύος του οχήματος, ακουμπώντας τις παλάμες των χεριών της και τον αυχένα της στους ειδικούς αισθητήρες του καθίσματος. Στα πόδια της ήταν ένας λάκκος γεμάτος κυκλώματα και καλώδια ο οποίος άρχισε να εκπέμπει πράσινο φως μόλις ο ένας από τους μισθοφόρους ενεργοποίησε τα βασικά συστήματα του οχήματος.

Η Χαρίκλεια'σαρ έκλεισε τα μάτια και μουρμούρισε τα λόγια για τη Μαγγανεία Κινήσεως, αφήνοντας το νευρικό της σύστημα να έρθει σε επαφή με την ενεργειακή ροή του μεταβαλλόμενου οχήματος, την οποία άρχισε μετά να κατευθύνει με το μυαλό της. «Ξεκινάμε,» είπε στους μισθοφόρους ανοίγοντας πάλι τα βλέφαρά της ενώ συγχρό-

νως, αυτοσυγκεντρωμένη, έλεγχε νοητικά την ενέργεια του μηχανισμού. Χωρίς τη βοήθεια μάγου που γνώριζε τη Μαγγανεία Κινήσεως, ήταν αυτοκτονικό να βάλεις σε λειτουργία τις μηχανές μεταβαλλόμενου οχήματος· ήταν πολύ περίπλοκες: μπορεί ακόμα και να γινόταν έκρηξη.

Ο οδηγός πάτησε το πετάλι και οι τέσσερις τροχοί άρχισαν να περιστρέφονται. Οδήγησε το όχημα έξω απ'το γκαράζ, στους νυχτερινούς δρόμους της Μέλβερηθ.

Η Χαρίκλεια'σαρ πάτησε ένα κουμπί πλάι στον δεξί βραχίονα του καθίσματός της και ένας φακός ήρθε μπροστά στο αριστερό της μάτι. Από εκεί μπορούσε να δει ό,τι έβλεπε ο κρυφός τηλεοπτικός πομπός στην εμπρόσθια μεριά του οχήματος, χωρίς η μάγισσα να χρειάζεται να τεντώνεται πάνω στο κάθισμά της για να κοιτάζει από το μπροστινό τζάμι. Ήταν σημαντικό να μένει ακίνητη και συγκεντρωμένη για να διατηρεί τη Μαγγανεία Κινήσεως.

«Βόρεια,» είπε. «Γρήγορα. Έξω από την πόλη.»

Και ο οδηγός οδήγησε προς τα εκεί, τρέχοντας όσο πιο γρήγορα τολμούσε μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Μέλβερηθ. Άφησαν πίσω τους το Σταυροδρόμι, πέρασαν από μια γέφυρα που δρασκέλιζε τις βορειοδυτικές σιδηροδρομικές γραμμές, διέσχισαν κι άλλους δρόμους, και βγήκαν τελικά από την πόλη, βρέθηκαν σε σημείο όπου η Χαρίκλεια μπορούσε, μέσω του τηλεοπτικού φακού της, να δει τον Αερολιμένα της Μέλβερηθ μες στη νύχτα. Τα φώτα του τον πρόδιδαν αμέσως.

«Σταμάτα στο πλάι του δρόμου, ν'αλλάξουμε,» πρόσταξε τον οδηγό, κι εκείνος έβγαλε το όχημα από τον δρόμο, σταθμεύοντας ομαλά. Γύρω τους τώρα δεν υπήρχαν παρά ελάχιστα οικοδομήματα· βρίσκονταν στα περίχωρα της Μέλβερηθ.

Η Χαρίκλεια'σαρ άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, διατάζοντας το όχημα με το μυαλό της να πάρει τη δεύτερή του μορφή. Αν κάποιος το κοίταζε από έξω, θα έβλεπε το σχήμα του να αλλάζει, να γίνεται αεροδυναμικό, φτερά να ξεφυτρώνουν από τα πλάγια του σαν να ήταν από ρευστά μέταλλα, προωθητήρες να εμφανίζονται στην πίσω μεριά του, ενώ οι τροχοί του βυθίζονταν

μέσα στο σώμα του και λιγνά, μεταλλικά πόδια ξεπρόβαλλαν. Στο εσωτερικό, η Χαρίκλεια έβλεπε πολύ λιγότερες μεταβολές, αλλά ο χώρος άλλαζε αναμφίβολα. Οι δύο από τους τέσσερις μισθοφόρους που ήταν μαζί της έμοιαζαν νευρικοί, έτσι όπως το περιβάλλον αναδευόταν ολόγυρά τους, σαν να ήταν ζωντανό, ή σαν να βρίσκονταν μέσα σε όνειρο.

«Ολοκληρώθηκε,» είπε ο οδηγός, παρατηρώντας τις ενδείξεις στην κονσόλα μπροστά του.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Χαρίκλεια'σαρ. «Πάμε για το τρένο.»

Το αεροσκάφος, γυρίζοντας τους προωθητήρες του κάθετα, υψώθηκε στον αέρα σηκώνοντας καπνούς από κάτω του. Ύστερα έστρεψε τους προωθητήρες του οριζόντια και πέταξε προς τα βορειοανατολικά, κινούμενο με άνεση πάνω στα δυνατά ρεύματα του αέρα, σχεδόν αόρατο μες στη νύχτα, βαμμένο μαύρο καθώς ήταν.

Ο Θόας δυσκολεύτηκε λίγο να εντοπίσει το σπίτι του από τον αέρα. Μετά είπε στον αερομεταφορέα, δείχνοντας: «Εκεί! Εκεί δίπλα μ'αφήνετε.»

Ο γρύπας προσγειώθηκε σε μια διασταύρωση λίγο πριν από τη μονοκατοικία του Θόα και της Χριστίνας. «Δεκαπέντε ακτίνια,» είπε.

Ο Θόας έκανε αμέσως, μέσα στο μυαλό του, τη σύγκριση αυτής της απόστασης – από τα βορειοανατολικά του Κέντρου ώς τους Συλλέκτες – με την απόσταση που τους είχε, πιο πριν, μεταφέρει ο οδηγός του επιβατηγού οχήματος – από το Άπλωμα ώς τα βορειοανατολικά του Κέντρου. Η δεύτερη απόσταση ήταν τουλάχιστον διπλάσια, και ο οδηγός είχε πάρει μόνο *δέκα* ακτίνια. Οι αερομεταφορείς ήταν γδάρτες.

Αλλά ο Θόας δεν είχε πρόβλημα. Εκείνος ο τρελός που έλεγε πως ήταν ο Μπαλαντέρ της Λόρκης – ό,τι κι αν σήμαινε αυτό – του είχε δώσει ένα χαρτονόμισμα των δέκα ήλιων. Αμφέβαλλε αν ο αερομεταφορέας θα είχε ρέστα από ένα τόσο ισχυρό νόμισμα, έτσι δεν το χρησιμοποίησε. Μέτρησε δεκαπέντε ακτίνια από το πορτοφόλι του – ένα δεκακτίνιο και μερικά άλλα νομίσματα – και του τα έδωσε.

«Ευχαριστώ,» είπε ο γρυποκαβαλάρης, καθώς ο Θόας πηδούσε από τη σέλα κι έτρεχε προς τη μονοκατοικία του.

Κοίταξε το ρολόι στον καρπό του. Πλησίαζε εννιά. Η Χριστίνα σίγουρα θα ήταν εδώ, και ξύπνια. Αισθανόταν άσχημα που θα της έπαιρνε έτσι το όχημα – αναμφίβολα θα εξαγριωνόταν – αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Αποκλείεται να συμφωνούσε να το δώσει, και ο Βασνάρος κινδύνευε – ο ίδιος ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ! Ποιος θα το φανταζόταν ότι ο Αγωνιστής των Δρόμων θα χρειαζόταν τη βοήθεια ενός αλητοδιαβάτη όπως του Θόα; Ο Θόας αισθανόταν σπουδαίος. Επίσης, ήθελε να κάνει αυτή τη χάρη για τη Βατράνια. Θα την έκανε, ίσως, για τη Βατράνια ακόμα κι αν ο πατέρας της δεν ήταν μπλεγμένος σε τούτη την υπόθεση. Τον είχε ξετρελάνει. Το ήξερε, αλλά δεν έφερνε αντίσταση. Το ήθελε.

Άνοιξε την αυλόπορτα της μονοκατοικίας, απέφυγε τη χελώνα που περιφερόταν ύπουλα μες στα χόρτα, ξεκλείδωσε την πόρτα του σπιτιού, και μπήκε στο χολ, όπου η Χριστίνα άφηνε συνήθως τα κλειδιά του οχήματος.

Τα φώτα του σπιτιού ήταν αναμμένα· η αδελφή του, όπως το περίμενε, ήταν εδώ. Στην κουζίνα, απ'ό,τι ακουγόταν. Στο σαλόνι δεν φαινόταν κανείς.

Ο Θόας άνοιξε το συρτάρι κάτω απ'τον καθρέφτη του χολ και είδε μέσα τα κλειδιά του οχήματος. Αισθάνθηκε να διστάζει προς στιγμή. Μετά όμως τα πήρε και βγήκε ξανά απ'το σπίτι. Πήγε στο γκαράζ, δίπλα, ξεκλείδωσε την πόρτα του οχήματος, ανέβηκε στη θέση του οδηγού, ξεκλείδωσε τη μηχανή, και την ενεργοποίησε. Πατώντας ήπια το πετάλι, έβγαλε το όχημα από το γκαράζ. Πίεσε το κουμπί στην κονσόλα το οποίο έδινε σήμα στην πλευρική πόρτα της αυλής, κι αυτή άνοιξε αυτόματα, συρόμενη.

Ο Θόας οδήγησε προς το Κέντρο της Μέλβερηθ, ενώ αναρωτιόταν τι δικαιολογία να έλεγε στη Χριστίνα όταν της επέστρεφε το όχημα. Αποκλείεται να μην τον είχε ακούσει να το παίρνει από το γκαράζ· μούγκριζε σαν θηρίο.

Ίσως έπρεπε να της είχα αφήσει κάποιο σημείωμα τουλάχιστον. Τώρα μπορεί να νομίζει ότι κανένας κλέφτης το βούτηξε.

Είσαι βλάκας! κατηγόρησε τον εαυτό του.
Αλλά δεν είχε χρόνο τώρα για να επιστρέψει.

Η Χαρίκλεια'σαρ κοίταζε κάτω από το μικρό αεροπλάνο μέσω του φακού μπροστά από το αριστερό της μάτι και του τηλεοπτικού πομπού στην εμπρόσθια μεριά του σκάφους. Έψαχνε για το τρένο. Δε μπορεί παραπάνω από ένα να είχε φύγει για Θακέρκοβ μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, και το αεροπλάνο της ήταν πολύ πιο γρήγορο από την υπεραστική αμαξοστοιχία.

Δεν άργησε να τη δει αντίκρυ της. Και προσπάθησε να διακρίνει τον Βασνάρο και τον Σκαρλάτο επάνω στα βαγόνια. Αλλά δεν μπορούσε. Είχαν, κάπως, καταφέρει να μπουν μέσα στο τρένο, ή τους έκρυβε το σκοτάδι της νύχτας;

«Αυτό πρέπει να είναι, κυρία,» είπε ο πιλότος. «Τι κάνουμε τώρα;»

«Το ακολουθούμε,» απάντησε η Χαρίκλεια'σαρ. «Λογικά, θα κατεβούν στον πρώτο σταθμό.»

«Κι αν όχι;»

«Θα βεβαιωθούμε γι'αυτό, μόλις το τρένο κάνει την πρώτη του στάση,» είπε η μάγισσα, εξακολουθώντας να ελέγχει την ενεργειακή ροή του αεροσκάφους μ'ένα μέρος του μυαλού της.

Η Βατράνια είχε αρχίσει να εκνευρίζεται· χτυπούσε το πόδι της στο πλακόστρωτο. Πού ήταν ο Θόας; Εννιά η ώρα ήταν, της έλεγε το ρολόι της. Και το τρένο απομακρυνόταν με κάθε λεπτό που περνούσε.

Δεν περίμενε, βέβαια, ότι θα το προλάβαιναν με το όχημα της αδελφής του Θόα, όσο γρήγορο κι αν ήταν, αλλά μάλλον ο πατέρας της θα κατέβαινε στον πρώτο σταθμό έξω από τη Μέλβερηθ. Πρέπει να είχε πηδήσει πάνω στο τρένο επειδή κάποιοι τον κυνηγούσαν, για να τους ξεφύγει.

Η Βατράνια χαμογέλασε. *Έκανε εκείνο που, πριν από μερικές μέρες, μου έλεγε να μην κάνω εγώ! Ο παλιάνθρωπος!* Τον αγαπούσε πολύ τον πατέρα της. Θα τον βοηθούσε με οποιονδήποτε τρόπο.

Παραδίπλα, ο Αργύριος περίμενε στωικά, παρατηρώντας το περιβάλλον: τους ανθρώπους που ακόμα περιποιούνταν τραυματίες και

μάζευαν συντρίμμια μπροστά από τον Σοβαρό. Η Βατράνια αναρωτήθηκε γιατί κοίταζε τόσο παρατηρητικά.

Αλλά δεν ήταν αυτό που τον ρώτησε. «Γιατί σε λένε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης;»

«Μεγάλη ιστορία για τώρα. Θα σας την αφηγηθώ, ίσως, καθώς θα πηγαίνουμε προς τα βόρεια. Για τον δρόμο δεν θα είναι καθόλου μεγάλη.»

Ένα τετράκυκλο όχημα τούς πλησίασε ξαφνικά, σταματώντας δίπλα τους. Οι τροχοί του ήταν ψηλοί και ατρακτοειδείς, από αυτούς που είναι καλοί για την ύπαιθρο. Οι προβολείς του ήταν μεγάλοι. Το χρώμα του ήταν γκρίζο με έντονες πράσινες λωρίδες απ'τη μια άκρη ώς την άλλη.

Από το παράθυρο ο Θόας τούς είπε: «Ελάτε!»

«Επιτέλους!» Η Βατράνια άνοιξε την πόρτα της θέσης του συνοδηγού κι ανέβηκε δίπλα του.

«Τι 'επιτέλους'; Δεν ήταν δυνατόν νάρθω πιο γρήγορα – κι έκανα και μαλακία, γαμώτο!»

Ο Αργύριος άνοιξε μια από τις πίσω πόρτες, μπαίνοντας στην πισινή μεριά του οχήματος που είχε δύο αντικριστά καθίσματα κι ανάμεσά τους υπήρχε χώρος για να βάζεις πράγματα. Κάμποσα αντικείμενα βρίσκονταν τώρα εκεί.

«Τι μαλακία;» ρώτησε η Βατράνια καθώς ο Θόας έβαζε ξανά τους τροχούς σε κίνηση, στρίβοντας βόρεια.

«Δεν της άφησα ούτε ένα σημείωμα· ίσως να νομίζει τώρα ότι έκλεψαν το όχημά της.»

«Για την αδελφή σου μιλάς;»

«Ναι. Βιάστηκα–»

«Καλά έκανες και βιάστηκες· δεν έχουμε χρόνο.»

Ο Θόας αναστέναξε. «Τέλος πάντων· τώρα έγινε.»

Έφτασαν σε μια σήραγγα που περνούσε κάτω από τις ράγες του τρένου· τη διέσχισαν και βγήκαν στην αντικρινή μεριά. Διέσχισαν κι άλλους δρόμους, και η Βατράνια παρατήρησε: «Οδηγείς καλά.»

«Ευχαριστώ,» είπε ο Θόας.

«Το παίρνεις συχνά το όχημα της αδελφής σου;»

«Μπα, δε μ'αφήνει. Φοβάται μην της το σπάσω.»

Η Βατράνια μπόρεσε να γελάσει παρά το άγχος για τον πατέρα της. «Και πώς έχεις μάθει να οδηγείς έτσι;»

«Από δω κι από κει... Λοιπόν,» είπε, «θα βγω από τη μεριά του Αερολιμένα, εντάξει;»

«Ναι.»

«Τα ξέρεις τα μέρη από εκεί; Γιατί εγώ δεν τα ξέρω.»

«Τα ξέρω εγώ,» παρενέβη ο Αργύριος.

«Και γαμώ...» μουρμούρισε ο Θόας.

Η Βατράνια είπε: «Τότε τα ξέρει ένας από εμάς, ευτυχώς.»

Σε κανένα δεκάλεπτο είχαν βγει από τη Μέλβερηθ και βρίσκονταν στους επαρχιακούς χωματόδρομους πέρα από το αεροδρόμιό της. Οι δυνατοί προβολείς του οχήματος της Χριστίνας έσκιζαν τα σκοτάδια της νύχτας. Το τοπίο έμοιαζε ολοένα και πιο άγριο γύρω τους. Ακόμα και ληστές μπορούσες να συναντήσεις εδώ, όπως ήξερε η Βατράνια. Έβγαλε το πιστόλι της, για να το έχει έτοιμο.

«Πόσο μακριά είναι ο πρώτος σταθμός του τρένου;» ρώτησε ο Θόας.

«Γύρω στα εκατό χιλιόμετρα,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, «σε μια πόλη που λέγεται Χαμηλόνεφη, στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς.»

«Μεγάλη πόλη;»

«Μικρή, αλλιώς δεν θα την είχες ακούσει;»

«Ξέρω γω;...» Ο Θόας ακολουθούσε τα μονοπάτια με δυσκολία, προσπαθώντας να μη χάσει τις σιδηροδρομικές γραμμές που πήγαιναν προς τα βορειοανατολικά.

«Δεν έχεις ταξιδέψει ποτέ προς τη Θακέρκοβ με τρένο;»

«Όχι.»

«Ούτε εγώ,» είπε η Βατράνια. «Νότια είχαμε πάει με τον πατέρα μου, μια φορά, προς τις ερήμους. Για βόλτα.»

«Τα μέρη είναι επικίνδυνα από εδώ;» ρώτησε ο Θόας τον Αργύριο.

«Αρκετά. Ειδικά αν τα διασχίζεις μέσα σε όχημα, ή έφιππος, ή – ακόμα χειρότερα – οδοιπορώντας.»

«Δεν καταλαβαίνω, πάντως, γιατί εσένα σ'ενδιαφέρει για τον πατέρα της Βατράνιας,» είπε ο Θόας, αλλάζοντας θέμα απότομα.

Ο Αργύριος δεν αποκρίθηκε· κοίταζε έξω από το μπροστινό τζάμι, ανάμεσα από τα καθίσματα του Θόα και της Βατράνιας.

Η τελευταία τού θύμισε: «Μου είπες ότι θα μας έλεγες γιατί σε λένε Μπαλαντέρ της Λόρκης...»

«Πριν από χρόνια,» διηγήθηκε ο Αργύριος, «όταν ήμουν στην ηλικία του Θόα περίπου, ήθελα να γίνω ιερέας της Λόρκης. Ο δάσκαλός μου μου έβαλε κάποιες δοκιμασίες. Όταν τις τελείωσα, ήταν φανερό και στους δυο μας ότι η Κυρά της Τύχης δεν επιθυμούσε να γίνω ιερέας της γιατί ήμουν ήδη ο Μπαλαντέρ της.»

«Δηλαδή;» είπε η Βατράνια.

Ο Αργύριος τράβηξε μια τράπουλα μέσα από τα ρούχα του, και μέσα από την τράπουλα ένα χαρτί. Το έστρεψε προς το μέρος της. Η Βατράνια το κοίταξε συνοφρυωμένη. Έδειχνε έναν γαλανόδερμο άντρα με κάπα και μακριά μαύρα μαλλιά ο οποίος κρατούσε στον αέρα, με το δεξί χέρι, ένα περιδέραιο. Θα μπορούσε, ίσως, να ειπωθεί ότι έμοιαζε κάπως στον Αργύριο – αν ο Αργύριος ήταν πολύ πιο νέος. Επάνω στο τραπουλόχαρτο, επίσης, έγραφε: Ο ΜΠΑΛΑΝΤΕΡ ΤΗΣ ΛΟΡΚΗΣ.

«Αυτή είναι η Τράπουλα της Πανούργου Κυράς, έτσι δεν είναι;» είπε η Βατράνια.

Ο Αργύριος κατένευσε κι έκρυψε το χαρτί ανάμεσα στα υπόλοιπα.

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η Βατράνια· και γέλασε, ρωτώντας: «Θες να πεις ότι βγήκες μέσα από ένα τραπουλόχαρτο;»

«Ή το τραπουλόχαρτο βγήκε από εμένα.»

«Η Τράπουλα της Πανούργου Κυράς είναι πολύ παλιά! Σίγουρα πιο παλιά από εσένα.»

«Τι σημασία έχει αυτό; Τώρα τυχαίνει εγώ να είμαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Όπως εσύ τυχαίνει να είσαι ο Ορκισμένος Μαχητής.» Ο Αργύριος τράβηξε ένα άλλο χαρτί και το έστρεψε προς το μέρος της. Απεικόνιζε έναν νεαρό άντρα με πιστόλι και ξιφίδιο στα χέρια· δύο σκέλεθρα ήταν πεσμένα στα πόδια του· πίσω του φαίνονταν γκρίζα σύννεφα.

«Δε νομίζω,» είπε η Βατράνια.

«Κι όμως, τώρα είσαι ο Ορκισμένος Μαχητής. Έτσι σε βρήκα. Έτσι σε αναγνώρισα ανάμεσα στο πλήθος μπροστά στον Σοβαρό.»

«Μα αυτός είναι άντρας, κατά πρώτον!»

Ο Αργύριος γέλασε, μοιάζοντας πραγματικά διασκεδασμένος. «Άντρας, γυναίκα – δεν έχει σημασία. Αυτές είναι συμβολικές δυνάμεις, Βατράνια. Όταν σε είδα εκεί, έτσι όπως *στεκόσουν*, θυμήθηκα αμέσως τον Ορκισμένο Μαχητή, ο οποίος τελευταία συνεχώς παρουσιαζόταν μπροστά μου, έχοντας πάντα το Δώδεκα του Πάθους κοντά του. Ο Ορκισμένος Μαχητής προσπαθεί να σώσει κάποιον, με όλες του τις δυνάμεις. Κι αυτός ο κάποιος είναι πρόσωπο σημαντικό για όσα θα ακολουθήσουν στο μέλλον της Σεργήλης.»

«Εγώ,» είπε ο Θόας, που οδηγούσε χωρίς να έχει γυρίσει να κοιτάξει τα τραπουλόχαρτα, «δεν τα πιστεύω αυτά τα *τούρμεκ-κούρμεκ*,» αναφερόμενος σε ένα είδος μυστικισμού των νομάδων της νότιας ερήμου το οποίο οι περισσότεροι στη Μέλβερηθ θεωρούσαν ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από δεισιδαιμονίες και αγυρτείες.

«Δε με εκπλήσσει καθόλου,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, κρύβοντας ξανά τον Ορκισμένο Μαχητή μες στην τράπουλά του.

«Και γιατί μας βοηθάς;» ρώτησε ξανά ο Θόας. «Ακόμα δεν μας είπες. Επειδή είσαι Μπαλαντέρ της Λόρκης πρέπει να βοηθάς όποιον τύχει;»

«Επειδή είμαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, ζω ακολουθώντας τον δρόμο που μου αποκαλύπτει η Κυρά της Τύχης με κάθε μου βήμα.»

«Κι αυτό σημαίνει ότι βοηθάς όποιον τύχει;» επέμεινε ο Θόας.

«Η Λόρκη με οδήγησε σ’εσάς. Αν δεν ήμουν εγώ, τώρα δεν θα γνωρίζατε πού να πάτε για να βρείτε τον Βασνάρο.»

«Ξέρεις τι;» είπε ο Θόας. «Ορισμένοι άνθρωποι θα φρίκαραν άμα τους έλεγες ότι η Λόρκη είναι στο πλευρό τους.»

Ο Αργύριος μειδίασε αχνά. «Είναι γνωστό αυτό, φίλε μου. Ο κόσμος είναι προκατειλημμένος με την Κυρά της Τύχης.»

«Θεά της Απάτης την αποκαλούν οι περισσότεροι.»

«Τόσα ξέρουν τόσα λένε.»

Η Βατράνια, μετά από λίγο, είπε: «Αν ο πατέρας μου πήδησε πάνω στο τρένο επειδή κάποιοι τον κυνηγούσαν, τότε ίσως να μην είμαστε οι μόνοι που ακολουθούμε τώρα το τρένο… έτσι;» Και στράφηκε πάλι για να κοιτάξει τον Αργύριο.

Εκείνος ένευσε. «Πολύ πιθανόν.»

«Δεν είσαι σίγουρος αν αληθεύει ή όχι;»

«Δεν είμαι παντογνώστης, Βατράνια,» αποκρίθηκε ενώ κοίταζε έξω, το νυχτερινό τοπίο, σαν να αναζητούσε κάτι εκεί.

ΣΗΜΑΔΙΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

«Αεροσκάφος!» φώναξε ο Σκαρλάτος για ν'ακουστεί πίσω από τον θόρυβο του τρένου και του αέρα.

«Τι;» είπε ο Βασνάρος.

«Αεροπλάνο. Ίσα που φαίνεται. Και δε νομίζω νάναι τυχαία εδώ.»

Ο Βασνάρος έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό, ενώ συνέχιζε να κρατιέται μπρούμυτα πάνω στο βαγόνι. Για λίγο, υπέθεσε ότι ο Σκαρλάτος ίσως να είχε σφάλει. Μετά, όμως, είδε κι εκείνος το αεροπλάνο. Με το ζόρι διακρινόταν, κατάμαυρο καθώς ήταν μες στον νυχτερινό ουρανό. Το μόνο που το φανέρωνε προς στιγμή ήταν η αντανάκλαση του φωτός του μεγάλου φεγγαριού της Σεργήλης πάνω στα μέταλλά του.

«Δε μπορεί νάναι τυχαία εδώ!» φώναξε πάλι ο Σκαρλάτος.

«Ναι,» συμφώνησε ο Βασνάρος. Το αεροπλάνο έμενε εσκεμμένα κοντά στο τρένο· ήταν καταφανές. Θα μπορούσε άνετα να το είχε προσπεράσει αν πήγαινε προς τα βόρεια· ή αν πήγαινε προς άλλη κατεύθυνση θα είχε ήδη εξαφανιστεί. «Μείνε ακίνητος,» είπε ο Βασνάρος στον Σκαρλάτο, «και ξαπλωμένος. Μες στη νύχτα δεν πρέπει να μπορούν να μας διακρίνουν.»

«Σωστός, Λύκε.»

«Και μετά θα μου πεις ποιος γαμημένος καριόλης είν' αυτός ο Νορβάλης'μορ που έχει να στέλνει αεροπλάνα να μας κυνηγάνε!»

«Ναι, μετά.»

Ο θόρυβος του τρένου και του ανέμου δεν τους άφηνε να πιάσουν κουβέντα. Επιπλέον, έπρεπε κι οι δύο να καταβάλλουν αξιοσημείωτη προσπάθεια για να κρατιούνται πάνω στο βαγόνι. Κανείς τους δεν ήταν νέος. Ο Σκαρλάτος ήταν δέκα χρόνια μικρότερος από τον Βασνάρο – πράγμα που σήμαινε ότι είχε περάσει τα πενήντα. *Δυο γέροι πιασμένοι πάνω σ'ένα γαμημένο τρένο που τρέχει προς τη Θακέρκοβ,*

γαμώ τα μπούτια της Λόρκης γαμώ! γρύλισε εσωτερικά ο Βασνάρος, έχοντας τα μάτια μισόκλειστα για να μην τον ενοχλεί ο άνεμος. Ή, μάλλον, για να τον ενοχλεί όσο το δυνατόν λιγότερο. Αισθανόταν σαν παγερές βελόνες να χτυπάνε τους οφθαλμούς του.

Και μετά έλεγα στην κόρη μου να μην πιάνεται πάνω σε τρένα για την πλάκα της... Αν είναι να το κάνεις, καλύτερα να το κάνεις όσο είσαι ακόμα νέος!

Ο πρώτος σιδηροδρομικός σταθμός ύστερα από τη Μέλβερηθ ήταν σε μια μικρή πόλη που ονομαζόταν Χαμηλόνεφη, στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς. Ο Βασνάρος είχε πάει μια φορά εκεί, πολύ παλιότερα· δεν την ήξερε καλά την περιοχή, αλλά γνώριζε ότι το τρένο έκανε καμια ώρα μέχρι να φτάσει. Η απόσταση ήταν γύρω στα εκατό χιλιόμετρα από τη Μέλβερηθ. *Και πόση ώρα είναι που κρατιόμαστε εδώ πάνω, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ;* Ο Βασνάρος δεν είχε το κουράγιο να κοιτάξει το ρολόι του. *Ή θα τα καταφέρω να κρατιέμαι μέχρι τη Χαμηλόνεφη ή θα πέσω και αυτό θα είναι το τέλος μου.* Δε χρειάζονταν άλλες σκέψεις.

Αλλά, καθώς συνέχιζε να κρατιέται στο βαγόνι, το μυαλό του δεν μπορούσε να ησυχάσει. Όχι επειδή ανησυχούσε για τον εαυτό του – είχε ήδη ζήσει πολλά χρόνια στη Σεργήλη και δεν περίμενε ποτέ ο θάνατός του να είναι ήρεμη υπόθεση, επάνω στον καναπέ παρέα μ’ένα καλό βιβλίο – αλλά επειδή ανησυχούσε για την κόρη του. Τι δουλειά είχε η μικρή στον Σοβαρό; Και από πού τον είχε καλέσει; Η ίδια δεν κουβαλούσε τηλεπικοινωνιακό πομπό συνήθως. Ο Βασνάρος τής είχε αγοράσει έναν αλλά ποτέ δεν τον έπαιρνε μαζί της – δήθεν ότι τον ξεχνούσε! Πρέπει, κυρίως, να ήθελε να αποφεύγει την Αριστέα. Αν και, μάλλον, γενικά δεν της άρεσε να μπορούν να τη βρουν εκεί όπου τριγύριζε. Ο Βασνάρος είχε σκεφτεί να τσακωθεί μαζί της σχετικά μ’αυτό – ειδικά ύστερα από την επίθεση που είχε δεχτεί από τα παλιά μέλη των Ανατολικών Φρουρών – όμως δεν ήθελε να τη στεναχωρήσει. Η Βατράνια ήδη αισθανόταν άσχημα με τη μητέρα της· δεν χρειαζόταν να την κάνει να αισθάνεται άσχημα και μ’εκείνον.

Αλλά από πού τον είχε καλέσει τώρα; Είχε τύχει να έχει τον πομπό μαζί της; Του φαινόταν περίεργο. Και τι δουλειά μπορεί να είχε κοντά

στον Σοβαρό ούτως ή άλλως; Μόνο μία απάντηση ερχόταν στο μυαλό του Βασνάρου: Τον είχε ακολουθήσει ώς εκεί. Πρέπει να τον είχε κρυφακούσει να μιλά με τον Σκαρλάτο και, μετά, να τον είχε ακολουθήσει.

Ο Βασνάρος ευχόταν η κόρη του να μη γινόταν στόχος των ανθρώπων αυτού του Νορβάλη’μορ, όποιος κι αν ήταν.

Το βλέμμα του, κάθε τόσο, πήγαινε προς τον ουρανό, για να δει αν το αεροπλάνο εξακολουθούσε να βρίσκεται εκεί: και πάντα εκεί το έβρισκε. Με κάποια δυσκολία το διέκρινε μέσα στη νύχτα. *Πρέπει να περιμένουν να κατεβούμε... και κατά πάσα πιθανότητα έχουν μάγο μαζί τους ο οποίος μπορεί να μας ανιχνεύσει. Αλλιώς, πώς μας έβρισκαν τόσο εύκολα στη Μέλβερηθ;*

Τα χέρια του είχαν μουδιάσει πλέον, όταν η αμαξοστοιχία έφτασε στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς και στο σταθμό της Χαμηλόνεφης. Η μικρή πόλη ήταν τυλιγμένη σε αραιή ομίχλη. Δεν είχε πάρει τυχαία το όνομά της· συχνά ομίχλες σκέπαζαν ετούτα τα μέρη. *Πράγμα που μας συμφέρει*, σκέφτηκε ο Βασνάρος, *έτσι όπως είναι η κατάσταση τώρα.*

«Εδώ κατεβαίνουμε,» είπε στον Σκαρλάτο, καθώς το τρένο σταματούσε.

«Την ξέρω αυτή την πόλη,» παρατήρησε ο Σκαρλάτος. «Η Χαμηλόνεφη.»

Τον Βασνάρο δεν τον ξάφνιαζε τούτο· ο Σκαρλάτος είχε ταξιδέψει σε πολλά μέρη της Σεργήλης δουλεύοντας για την Επανάσταση, μεταφέροντας μηνύματα, φορώντας τόσες πολλές μεταμφιέσεις που πρέπει να κινδύνευε να ξεχάσει την πραγματική του εμφάνιση.

«Ναι,» είπε ο Βασνάρος και ξεγάντζωσε τα δάχτυλά του από εκεί όπου ήταν πιασμένα, παίρνοντας γονατιστή θέση πάνω στο βαγόνι. Τα χέρια του πονούσαν ύστερα από μια ώρα ακινησίας. Ολόκληρο το σώμα του πονούσε.

Ρίχνοντας μια ματιά στο πλάι, πήδησε απ’το βαγόνι, και ο Σκαρλάτος τον ακολούθησε, μέσα στο σκοτάδι και στην αραιή ομίχλη.

«Ε, εσείς!» αντήχησε μια φωνή από κάπου· κάποιος φύλακας του σταθμού, μάλλον, τους είχε δει. Δεν ήταν συνηθισμένο οι επιβάτες

του τρένου να αποβιβάζονται πηδώντας απ'την οροφή των βαγονιών.

Ο Βασνάρος κι ο Σκαρλάτος έτρεξαν.

«Περιμένετε, ρε πούστηδες! Περιμένετε!» φώναξε ο φύλακας – και κρίνοντας απ'τη φωνή του δεν πρέπει ούτε αυτός να ήταν πολύ νέος. Για λίγο ακούστηκε να τους κυνηγά, αλλά σύντομα εγκατέλειψε την καταδίωξη.

Ο Βασνάρος και ο Σκαρλάτος βρίσκονταν τώρα στο εσωτερικό της μικρής πόλης. Γύρω τους τα οικοδομήματα ήταν χαμηλά· δεν έμοιαζαν ούτε κατά διάνοια με τις ψηλές πολυκατοικίες της Μέλβερηθ. Και το πλακόστρωτο κάτω από τα πόδια τους ήταν πολύ διαφορετικό από αυτό που σκέπαζε τους δρόμους της μεγάλης πόλης οι οποίοι ήταν φτιαγμένοι για τη συνεχή διέλευση οχημάτων.

«Για γέροι,» είπε ο Σκαρλάτος, λαχανιασμένα, «είμαστε ακόμα αρκετά ευέλικτοι, ε, Λύκε;»

Ο Βασνάρος γέλασε. «Να μιλάς για τον εαυτό σου, μαντατοφόρε.»

Ο Σκαρλάτος έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του. «Αν θυμάμαι καλά, τα τηλεπικοινωνιακά σήματα δεν φτάνουν από εδώ ώς τη Μέλβερηθ. Κάνω λάθος;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Αλλά μπορείς να δοκιμάσεις. Θες να καλέσεις τη Σερφάντια;»

«Ναι. Εσένα ποιος σε κάλεσε όσο ήμασταν πάνω στο βαγόνι;»

«Η κόρη μου.»

«Τι της είπες;»

«Δεν πρόλαβα να της πω και πολλά, δυστυχώς. Εκείνη μού είπε ότι ήταν κοντά στον Σοβαρό.»

«Σύμπτωση;»

«Δεν ξέρω. Κάλεσε τη Σερφάντια, να δούμε αν μπορείς.»

Ο Σκαρλάτος πάτησε ένα κουμπί πάνω στον πομπό του, και διαπίστωσε ότι το σήμα δεν έφτανε ώς τη Μέλβερηθ.

Η Χαρίκλεια'σαρ είδε, μέσα από τον οπτικό φακό της, το τρένο να σταματά στον σταθμό της μικρής πόλης. «Κατέβασέ μας κάπου εδώ,» είπε στον πιλότο.

«Το μέρος είναι όλο ομίχλες. Θάναι επικίνδυνο,» αποκρίθηκε εκείνος, αλλά άρχισε να κατεβάζει το αεροπλάνο κάθετα σ'ένα σημείο νότια της μικρής πόλης το οποίο έμοιαζε να έχει χώρο για προσγείωση ενός τόσο μικρού σκάφους.

«Η Χαμηλόνεφη δεν είναι αυτή η πόλη;» ρώτησε η Χαρίκλεια'σαρ.

Η μισθοφόρος που καθόταν πλάι στον πιλότο πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα του αεροπλάνου, ελέγχοντας τον χάρτη που ήταν αποθηκευμένος στο σύστημα. «Ναι, κυρία,» είπε. «Η Χαμηλόνεφη είναι.»

Το αεροσκάφος προσγειώθηκε ομαλά. «Σβήσε τις μηχανές,» πρόσταξε η Χαρίκλεια'σαρ, και ο πιλότος τις έσβησε. Η μάγισσα διέκοψε τη Μαγγανεία Κινήσεως και σηκώθηκε από το κάθισμά της. Άνοιξε μια πλαϊνή πόρτα και βγήκε απ'το αεροπλάνο. Οι μισθοφόροι την ακολούθησαν.

Η Χαρίκλεια έβγαλε το καθρεφτάκι από την τσάντα στον γοφό της και μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, φέρνοντας στο νου της το πρόσωπο του Σκαρλάτου. Σύντομα, μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε πάνω στο κάτοπτρο.

«Εδώ είναι,» είπε η μάγισσα. «Μέσα στην πόλη.»

Δύο μισθοφόροι έβγαλαν τουφέκια από τους ώμους τους, δύο τράβηξαν πιστόλια.

Ο Βασνάρος κοίταξε στον ουρανό. Η ομίχλη δεν έφτανε τόσο ψηλά ώστε να του τον κρύβει. Αλλά δεν μπορούσε να δει πουθενά το αεροπλάνο που τους καταδίωκε. «Προσγειώθηκαν, μάλλον,» είπε, «και θάχουν αρχίσει να μας ψάχνουν. Ποιος είν' αυτός ο Νορβάλης'μορ που μπορεί να στέλνει αεροπλάνα να μας κυνηγάνε, Σκαρλάτε;»

«Θα σου πω,» αποκρίθηκε ο Σκαρλάτος, που δεν είχε πάψει καθόλου να βαδίζει και ο Βασνάρος τον ακολουθούσε γιατί έβλεπε ότι έμοιαζε να ξέρει πού πήγαινε. «Γι'αυτό ήρθα: για να σου πω για τον Νορβάλη'μορ και για τις ομοσπονδίες, επειδή μπορείς να μας βοηθήσεις εναντίον του. Αλλά πρώτα πρέπει να τους ξεφύγουμε. Και νομίζω πως είμαστε τυχεροί, Λύκε. Εδώ πέρα υπάρχει ένα ιδανικό μέρος. Αμ-

φιβάλλω, μάλιστα, ότι ακόμα κι οι μάγοι του Νορβάλη θα μπορούν να μας εντοπίσουν εκεί.»

«Τι μέρος; Πώς ξέρεις εσύ αυτή την πόλη, Σκαρλάτε; Ερχόσουν όταν υπηρετούσες την Επανάσταση;»

«Ναι, είχα περάσει κάμποσες φορές–»

«Υπήρχε κρυφή βάση της Επανάστασης εδώ; Βάση που μπορεί ακόμα να μας–;»

«Όχι, δεν υπήρχε βάση. Αλλά δεν βλέπεις πώς είναι αυτή η πόλη, Λύκε; Είναι *άψογη* για επαναστάτες, μέσα στις ομίχλες της.»

Ο Βασνάρος όφειλε να παραδεχτεί ότι ο Σκαρλάτος είχε κάποιο δίκιο, όμως δεν μίλησε, αφήνοντάς τον να συνεχίσει· κι εκείνος είπε, ενώ βάδιζε σαν να ήξερε ακριβώς πού οδηγούσε τον Βασνάρο: «Πολλές φορές επαναστάτες είχαν κρυφτεί εδώ, όταν τους κυνηγούσαν πράκτορες της Παντοκράτειρας. Υπάρχει ένας ναΐσκος της Αρτάλης, μάλιστα, στη Χαμηλόνεφη ο οποίος λειτουργούσε ακόμα και κατά την περίοδο της Κατοχής, που οι ιέρειες της θεάς ήταν κυνηγημένες. Το πιστεύεις;»

«Τα πάντα είναι δυνατά...»

«Και υπάρχει κι ένας βωμός του Κάρτωλακ, γιατί οι περιοχές είναι άγριες και οι κάτοικοι κάνουν προσφορές στον Άρχοντα της Πλάσης.»

«Τι σχέση έχουν αυτά μ'εμάς τώρα;»

«Το σημαντικότερο, όμως,» συνέχισε ο Σκαρλάτος σαν να μην είχε μιλήσει ο Βασνάρος, «είναι ότι λίγο πιο έξω από τη Χαμηλόνεφη βρίσκεται ένας μικρός ναός της Λόρκης. Κι αυτό το μέρος είναι ακόμα καλύτερο για να κρυφτεί κανείς απ'ό,τι η ίδια η ομιχλιασμένη πόλη.»

«Γιατί;»

«Γιατί πρέπει να ξέρεις *ακριβώς* ποια σημάδια ν'ακολουθήσεις για να φτάσεις εκεί. Κι επιπλέον, βρίσκεται μέσα σε ενδοδιάσταση. Δεν εξηγείται αλλιώς η... παράξενη θέση του.»

Η Χαρίκλεια'σαρ κρατούσε το καθρεφτάκι της μπροστά της καθώς πλησίαζε τη Χαμηλόνεφη μαζί με τους τέσσερις μισθοφόρους. Παρατηρούσε πώς κινείτο η κόκκινη κουκίδα επάνω στο κάτοπτρο, ενώ διατηρούσε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως με λίγη νοητική προσπάθεια παρό-

τι το μυαλό της ήταν αρκετά κουρασμένο ύστερα από μια ώρα συνεχούς εργασίας στο κέντρο ισχύος του μεταβαλλόμενου σκάφους.

Ο Σκαρλάτος πήγαινε προς τα ανατολικά, χωρίς να σταματά πουθενά. Έμοιαζε να θέλει να διασχίσει την πόλη και να βγει στους πρόποδες των βουνών.

«Από εδώ,» είπε η Χαρίκλεια'σαρ στους μισθοφόρους, αρχίζοντας να τους οδηγεί γύρω από τη νότια άκρη της Χαμηλόνεφης. «Αν βιαστούμε, θα βγούμε μπροστά τους.» Το έδαφος ήταν τραχύ κάτω απ'τα παπούτσια της, και σκέφτηκε ότι είχε κάνει ανοησία που δεν είχε φορέσει μπότες. Αλλά, βέβαια, δεν ήξερε πώς θα εξελισσόταν τούτη η καταραμένη υπόθεση! Νόμιζε ότι θα τελείωνε γρήγορα: ότι ο Σκαρλάτος, η Σερφάντια, και ο Βασνάρος θα σκοτώνονταν στον Σοβαρό μέσα στην έκρηξη. Η Χαρίκλεια απλώς περίμενε εκεί κοντά μαζί με μερικούς μισθοφόρους για να βεβαιωθεί, για να πλησιάσει μετά και να δει τα πτώματά τους, να τα φωτογραφίσει με την κρυφή φωτογραφική μηχανή μέσα στο δαχτυλίδι της. Ο Νορβάλης'μορ θα ήθελε, σίγουρα, αποδείξεις ότι ήταν νεκροί, και η Χαρίκλεια σκόπευε να του τις φέρει.

Έχοντας τελειώσει με τον ενοχλητικό Σκαρλάτο και τη Μαύρη Δράκαινα, θα πετούσε για Άντχορκ ώστε να αναφέρει την επιτυχία της στον Νορβάλη και να γίνει πιο σημαντική στα μάτια του απ'ό,τι ήδη ήταν. Οι δύο αντίπαλές της – η Χοαρκίδα'χοκ και η Τζακλίν'νιρ – θα υποβιβάζονταν κατευθείαν ύστερα από μια τέτοια επιτυχία της Χαρίκλειας. Ο Νορβάλης είχε μάθει για τα σχέδια της Αρχόντισσας της Ύγκρας και ήθελε πολύ να τα χαλάσει. Η Χαρίκλεια θα του έδινε αυτή τη νίκη. Ο Σκαρλάτος ήταν πολύ σημαντικός πράκτορας των πολιτικών εχθρών του.

Η κατάσταση, όμως, είχε ανατραπεί. Ούτε ο Σκαρλάτος ούτε η Σερφάντια ούτε ο Βασνάρος είχαν σκοτωθεί όταν η βόμβα εξερράγη, και οι δύο άντρες εξακολουθούσαν να είναι ζωντανοί.

Σύντομα, σκέφτηκε η μάγισσα, *θα το διορθώσουμε αυτό.* Θα τους έφτανε ακόμα κι αν έπρεπε να διασχίσει δάση ολόκληρα – παρότι απεχθανόταν την ύπαιθρο. Γι'ακόμα μια φορά, παραλίγο να παραπατήσει πάνω σε μια πέτρα!

«Ποια ‘παράξενη θέση’ του;» ρώτησε ο Βασνάρος.

«Θα δεις.»

Πλησίαζαν την ανατολική άκρη της πόλης, όπου υπήρχε ένα χαμηλό ξύλινο τείχος. Σταμάτησαν πίσω από τη γωνία ενός σπιτιού, βλέποντας έναν πολιτοφύλακα να περνά μέσα στην αραιή ομίχλη, με το τουφέκι του στον ώμο κι ένα σπαθί να κρέμεται από τη ζώνη του. Φορούσε πέτσινο θώρακα και μεταλλικό κράνος.

«Υπάρχει πύλη κάπου εδώ;» ρώτησε ο Βασνάρος, που δεν μπορούσε να δει καμια πύλη.

«Όχι.»

«Θα σκαρφαλώσουμε;»

«Ναι.»

«Πάντα έτσι πάνε στον ναό της Λόρκης;»

«Συνήθως. Δεν θεωρείται νόμιμος από τις αρχές της πόλης. Φοβούνται τη Λόρκη.»

Ο Σκαρλάτος έτρεξε πρώτος προς το τείχος· φτάνοντας εκεί, πήδησε, πιάστηκε από την άκρη του, και τραβήχτηκε επάνω, καβαλώντας το. Ο Βασνάρος τον μιμήθηκε, νιώθοντας το σώμα του να διαμαρτύρεται, να πονά. Τελικά, σκέφτηκε, είχαν διαφορά αυτά τα δέκα χρόνια μεταξύ τους· είχαν μεγάλη διαφορά.

Ο Σκαρλάτος πήδησε απ’την άλλη μεριά του τείχους, και ο Βασνάρος τον ακολούθησε. Τα γόνατά του πόνεσαν, κι ο πόνος διαπέρασε τη μέση κι ολόκληρη τη ράχη του. Μούγκρισε, παραπάτησε.

Ο Σκαρλάτος τον έπιασε. «Είσαι καλά, Λύκε;»

«Γέρος είμαι. Πάμε.»

Και καθώς βάδιζαν μες στην ύπαιθρο, προσέχοντας τις πέτρες, τα μπλεγμένα χόρτα, και τους θάμνους, ρώτησε: «Είσαι σίγουρος ότι ο μάγος δεν θα μπορεί να μας εντοπίσει στον ναό της Λόρκης;»

«Σου λέω, είναι ενδοδιάσταση εκεί. Τέτοιες ανιχνευτικές μαγείες, απ’ό,τι ξέρω, δεν μπορούν να σε βρουν όταν είσαι σε άλλη διάσταση.»

Ο Βασνάρος μούγκρισε καταφατικά. «Κι εγώ έτσι ξέρω.»

Μετά από λίγο, ενώ κι οι δύο προχωρούσαν σιωπηλά, ο Σκαρλάτος σταμάτησε απότομα. Ο Βασνάρος συνοφρυώθηκε. Είχε ακούσει κάτι;

Κοίταξε τριγύρω, και προς τα νότια, όπου κοίταζε κι ο Σκαρλάτος, διέκρινε κάτι φιγούρες μες στη νύχτα. Πέντε πρέπει να ήταν.

«Οι άνθρωποι του Νορβάλη'μορ;»

«Μάλλον,» είπε ο Σκαρλάτος.

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του και ένας δυνατός φακός άναψε πάνω σ'ένα από τα τουφέκια που κρατούσαν οι μισθοφόροι αντίκρυ τους. Το φως έπεσε καταπάνω στον Βασνάρο και στον Σκαρλάτο. Χωρίς καθυστέρηση, έτρεξαν κι οι δύο μες στη βλάστηση, ανάμεσα στα δέντρα. Πυροβολισμοί αντήχησαν πίσω τους, θραύσματα ξύλου πετάχτηκαν, κομμάτια από φυλλωσιές αειθαλών δέντρων.

«Πολύ αργά,» είπε ο Βασνάρος, καθώς κρύβονταν πίσω από κάτι μεγάλους βράχους τυλιγμένους σε μούσκλια που η υγρή οσμή τους ήταν πολύ έντονη στα ρουθούνια του.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σκαρλάτος. «Τώρα είμαστε κοντά. Το θυμάμαι καλά το μέρος.»

«Μες στη νύχτα;»

«Δεν έχω αμνησία, Λύκε.»

Ο Σκαρλάτος κινήθηκε γρήγορα, κι ο Βασνάρος τον ακολούθησε, μη μπορώντας παρά να τον θαυμάσει. Η μνήμη του πρέπει να ήταν εκ φύσεως καλή· ή πρέπει να την είχε αναπτύξει πολύ στα ταξίδια του, ώστε να θυμάται τους τόπους απ'όπου περνούσε. Με τόσες κρυψώνες, κατά την περίοδο της Επανάστασης, αυτό σίγουρα θα του ήταν χρήσιμο.

Τα πυροβόλα των εχθρών τους κροτάλιζαν ξανά, αλλά αστοχούσαν. Μες στη νύχτα και στην ομίχλη δεν ήταν εύκολο να πετύχεις δυο ανθρώπους που έτρεχαν.

Ο Σκαρλάτος κοίταζε τους βράχους γύρω τους και τώρα είπε: «Να το ένα,» αγγίζοντας μια μεγάλη πέτρα. Επάνω της ο Βασνάρος διέκρινε στο φεγγαρόφωτο ένα σημάδι χαραγμένο. Δε νόμιζε ότι το είχε ξαναδεί πουθενά αλλού.

«Τι είν' αυτό;»

«Της Λόρκης,» εξήγησε ο Σκαρλάτος, καθώς συνέχιζαν να τρέχουν. «Δε χρησιμοποιείται μες στις πόλεις· οι περισσότεροι εκεί δεν το ξέρουν.»

Λίγο παρακάτω, άγγιξε μια άλλη μεγάλη πέτρα. «Το δεύτερο,» είπε, κι ακουγόταν ικανοποιημένος με τον εαυτό του.

Πυροβολισμοί, αλλά τελείως άστοχοι.

Προχωρώντας γρήγορα, βγήκαν σύντομα ανάμεσα από τις πέτρες: βρέθηκαν σε μια περιοχή πολύ πυκνή σε αειθαλή δέντρα.

«Εξακολουθούμε να είμαστε στο σωστό δρόμο;» ρώτησε ο Βασνάρος.

«Ναι.» Ακουγόταν βέβαιος.

Πλάι σ'ένα δέντρο, γονάτισε και παραμέρισε το χορτάρι, αποκαλύπτοντας το κάτω μέρος μια πέτρας. Άναψε τον φακό πάνω στο ρολόι του και τη φώτισε, γιατί εδώ, μες στη βλάστηση, το φεγγαρόφωτο δεν έφτανε τόσο δυνατό. «Το τρίτο σημάδι.»

«Πόσα έχουμε ακόμα;»

«Άλλα δύο.» Ο Σκαρλάτος ορθώθηκε, σβήνοντας τον φακό στο ρολόι του. Βάδισε ξανά.

Ο Βασνάρος τον ακολούθησε. Πίσω τους δεν ακούγονταν πυροβολισμοί τώρα. Τους είχαν χάσει οι διώκτες τους; «Σου λένε προς τα πού να κατευθυνθείς; Σαν οδοδείκτες;»

«Ναι. Αλλά πολύ υποψιασμένοι οδοδείκτες, έχε υπόψη.»

Ο Βασνάρος δεν το αμφέβαλλε. Και καθώς προχωρούσαν μες στο δάσος είχε την αίσθηση ότι κάτι *άλλαζε*. Δεν μπορούσε να πει τι ακριβώς, αλλά ήταν σίγουρος γι'αυτό, όπως όταν είσαι σίγουρος ότι ονειρεύεσαι... Ωστόσο, καμια διαφορά στο περιβάλλον δεν διακρινόταν. Τα πάντα ήταν, κατά βάση, ίδια.

Ο Σκαρλάτος βρήκε το επόμενο σημάδι χαραγμένο στις πέτρες μιας πηγής που ανάβλυζε νερό. Το φώτισε με τον φακό του, δείχνοντάς το στον Βασνάρο. Τα σημάδια έμοιαζαν μεταξύ τους, παρατήρησε εκείνος. Το καθένα ήταν σαν μια ελαφριά παραλλαγή του άλλου.

«Κάτι έχει αλλάξει,» είπε.

«Είμαστε μες στην ενδοδιάσταση,» αποκρίθηκε ο Σκαρλάτος.

«Γι'αυτό δεν μας κυνηγάνε;»

«Πρέπει να μας έχουν χάσει, λογικά. Δεν είναι εύκολο να φτάσεις εδώ αν δεν ξέρεις πώς.»

Μετά από λίγο ακόμα βάδισμα πλησίασαν μια πέτρινη στήλη που ήταν γεμάτη διαφόρων ειδών λαξεύματα τα οποία έμοιαζαν ιερατικής φύσης. Ο Σκαρλάτος έψαξε κάπου στη μέση της και βρήκε το σημάδι που ήθελε – έμοιαζε κι αυτό με παραλλαγή των προηγούμενων, πρόσεξε ο Βασνάρος.

«Προς τα εκεί,» είπε ο Σκαρλάτος, και βάδισε χωρίς δισταγμό.

Η κόκκινη κουκίδα εξαφανίστηκε ξαφνικά από το καθρεφτάκι της – πράγμα… εξωφρενικό. Τι είχε συμβεί; Ο Σκαρλάτος δεν ήταν μάγος· δεν μπορούσε να της κρυφτεί με κάποιο ξόρκι. Το μόνο που δικαιολογούσε την εξαφάνιση της κόκκινης κουκίδας ήταν αν είχε σκοτωθεί, ή αν η Χαρίκλεια είχε χάσει τη νοητική της προσήλωση στο Ξόρκι Ανιχνεύσεως.

«Τον χτύπησε κανένας σας;» ρώτησε τους μισθοφόρους.

«Ποιον;»

«Κάποιον απ'τους δυο τους.»

«Δε νομίζω, κυρία.» Και οι υπόλοιποι ένευσαν. Ένας άλλος είπε: «Δεν τους έχουμε πετύχει.» Και η μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους πρόσθεσε: «Αλλά δεν φαίνονται πουθενά τώρα.»

Η Χαρίκλεια αναστέναξε. Ίσως να είχε χάσει την προσήλωσή της στο ξόρκι χωρίς να το καταλάβει. Δεν ήταν, άλλωστε, του τάγματος των Διαλογιστών· Ερευνήτρια ήταν. Φέρνοντας στο νου της το πρόσωπο του Σκαρλάτου, επανέλαβε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως έχοντας το βλέμμα της εστιασμένο στο καθρεφτάκι.

Τίποτα δεν έγινε. Σαν ο Σκαρλάτος να ήταν νεκρός, ή πολύ μακριά από εδώ. Αλλά ούτε το ένα μπορεί να συνέβαινε ούτε το άλλο.

Η Χαρίκλεια θα προσπαθούσε να εντοπίσει τον Βασνάρο, αλλά ήταν σίγουρη ότι θα αποτύχαινε. Δεν ήξερε την όψη του το ίδιο καλά. Τον Σκαρλάτο τον είχε μελετήσει κοιτάζοντας φωτογραφίες· και τον είχε συναναστραφεί και κάμποσες φορές στο παρελθόν, ειδικά όταν υπηρετούσαν την Επανάσταση. Τον Βασνάρο δεν τον είχε δει ποτέ από κοντά, και ούτε το είχε θεωρήσει απαραίτητο να μελετήσει φωτογραφίες του. Το ήξερε ότι θα συναντούσε τον Σκαρλάτο και τη Σερ-

φάντια στον Σοβαρό επειδή είχε υποκλέψει την τηλεπικοινωνία μαζί του με Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Υποκλοπής.

Αναστέναξε. «Πού τους είδατε να κατευθύνονται προτού εξαφανιστούν;» ρώτησε τους μισθοφόρους.

«Προς τα εκεί.» Ο άντρας φώτισε με τον δυνατό φακό επάνω στο τουφέκι του.

«Ναι…» μουρμούρισε η Χαρίκλεια'σαρ. Κι εκείνη προς τα εκεί τους είχε δει – μέσω του καθρέφτη της – να πηγαίνουν προτού εξαφανιστούν. «Και μετά;» ρώτησε τους μισθοφόρους. «Πού πήγαν μετά;»

«Δεν…» Ο άντρας με το τουφέκι κόμπιασε.

«Χάθηκαν,» είπε η μισθοφόρος, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Ο μισθοφόρος που ήταν οδηγός/πιλότος και κρατούσε πιστόλι είπε: «Σαν τα σκοτάδια να τους κατάπιαν, κυρία.»

«Μπορεί να μας έχουν στήσει ενέδρα,» υπέθεσε ο άντρας με το τουφέκι.

«Αποκλείεται,» είπε η Χαρίκλεια. «Θα τους έβρισκα με τη μαγεία μου. Εκτός…» Ήταν δυνατόν ο Σκαρλάτος να είχε μαζί του κάποια συσκευή που μπλόκαρε ανιχνευτικά ξόρκια; Αν ήταν έτσι, τότε δεν θα μπορούσε να της κρύβεται για πολύ, μάλλον. Η συσκευή κάποια στιγμή θα ξόδευε τη μπαταρία της.

Αλλά ώς τότε ίσως ο Σκαρλάτος και ο Βασνάρος να είχαν απομακρυνθεί τόσο ώστε να είναι πέρα από την εμβέλεια του Ξορκιού Ανιχνεύσεως.

«Πλησιάστε το μέρος όπου εξαφανίστηκαν,» πρόσταξε η Χαρίκλεια'σαρ. «Με προσοχή.»

«Μια ηχοβομβίδα θα ήταν το καλύτερο, κυρία,» είπε ο μισθοφόρος με το τουφέκι.

«Ναι,» συμφώνησε ο πιλότος.

«Εντάξει,» ένευσε η Χαρίκλεια.

Η μισθοφόρος θηκάρωσε το πιστόλι της και τράβηξε μια ηχητική βόμβα από τη ζώνη της. Πάτησε ένα κουμπί επάνω της και την πέταξε προς τα εκεί όπου είχαν εξαφανιστεί ο Σκαρλάτος και ο Βασνάρος. Το ηχητικό κύμα έφτασε ώς την περιοχή όπου στέκονταν οι μισθοφόροι και η Χαρίκλεια'σαρ, αλλά πολύ ασθενικό, ανίκανο να τους βλάψει.

«*Τώρα!*» είπε ο πιλότος, και οι τρεις οπλισμένοι άντρες και η γυναίκα έτρεξαν καταπάνω στο σημείο όπου υπέθεταν πως ίσως να τους περίμεναν τα θηράματά τους.

Η Χαρίκλεια, με πιστόλι στο χέρι, τους ακολουθούσε σιωπηλά, προσεχτικά, νιώθοντας τις πέτρες άτσαλες και ενοχλητικές κάτω απ'τα λεπτά παπούτσια της.

Όταν έφτασε κοντά τους, ο πιλότος τήςς είπε: «Δεν είναι εδώ, κυρία.»

Φώτιζαν γύρω-γύρω, αλλά δεν τους έβλεπαν πουθενά. Σαν η ίδια η ύπαιθρος να τους είχε καταπιεί.

ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΕΙΣ

Οι δρόμοι γίνονταν ολοένα και πιο δύσβατοι όσο απομακρύνονταν από τη Μέλβερηθ κατευθυνόμενοι προς τα βορειοανατολικά. Ακόμα και το όχημα της Χριστίνας, που ήταν για την ύπαιθρο, διαμαρτυρόταν και τρανταζόταν. Ο Θόας είχε ενεργοποιήσει την οθόνη στην κονσόλα και ένας χάρτης φαινόταν μέσα της ο οποίος τους έδειχνε τη θέση τους ως κόκκινη κουκίδα.

«Είσαι σίγουρος ότι είναι ακριβείας;» τον ρώτησε η Βατράνια.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Σωστά φαίνεται να είναι ρυθμισμένος. Και λογικά, αν το σκεφτείς, εκεί δεν πρέπει να είμαστε τώρα;»

Οι προβολείς του οχήματος έσκιζαν τα σκοτάδια της νύχτας, αποκαλύπτοντας βράχους, βλάστηση, και ανοιχτούς τόπους. Οι σιδηροδρομικές γραμμές βρίσκονταν στα ανατολικά τους και άλλες φορές διακρίνονταν πιο εύκολα, άλλες φορές πιο δύσκολα, άλλες φορές χάνονταν τελείως μέσα στο άγριο τοπίο.

Το όχημα τραντάχτηκε ξανά–

Ο Αργύριος ανακάτευε την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς μέσα στα χέρια του, κι ένα φύλλο τού έπεσε. Κοίταξε κάτω για να το βρει, καθώς ήταν καθισμένος στο ένα από τα δύο μεγάλα αντικριστά καθίσματα στην πίσω μεριά του οχήματος. Το τραπουλόχαρτο είχε πέσει πάνω σε μια θήκη για κιάλια η οποία βρισκόταν πάνω σ’έναν σάκο.

«Μάλλον δεν είμαστε οι μόνοι τρελοί που τριγυρίζουν σε τούτα τα μέρη μες στη νύχτα,» άκουσε ο Αργύριος τον Θόα να λέει, καθώς έπιανε το φύλλο και έβλεπε ότι ήταν τα Μάτια της Λόρκης. Έστρεψε το βλέμμα του και είδε ότι ο φίλος της Βατράνιας αναφερόταν σε κάτι

φώτα που φαίνονταν αντίκρυ τους: φώτα άλλων οχημάτων – δύο οχημάτων, μάλλον.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είχε την αίσθηση ότι δεν ήταν απλή σύμπτωση το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή κρατούσε τα Μάτια της Λόρκης στο χέρι του – τα οποία είχε βρει πάνω σ'ένα ζευγάρι κιάλια – ενώ ο Θόας έδειχνε δυο οχήματα μες στη νύχτα.

«Δεν είναι τελείως εγκαταλειμμένα τα μέρη, Θόα,» είπε η Βατράνια.

Ο Αργύριος έκρυψε το φύλλο μες στην τράπουλα, έπιασε τη θήκη με τα κιάλια από κάτω, τα τράβηξε έξω, και τα έφερε στα μάτια του, κοιτάζοντας τα οχήματα αντίκρυ τους. Ήταν πράγματι δύο: ένα τετράκυκλο κι ένα δίκυκλο. Κι επάνω στο δίκυκλο καθόταν κάποιος που είχε ένα τουφέκι περασμένο λοξά στην πλάτη. Στο κεφάλι φορούσε κράνος.

Ο Αργύριος κατέβασε τα κιάλια. «Είναι οπλισμένοι,» είπε.

Η Βατράνια γύρισε να τον κοιτάξει. «Τι;»

«Ένα δίκυκλο κι ένα τετράκυκλο είναι· κι αυτός πάνω στο δίκυκλο έχει ένα μεγάλο τουφέκι στην πλάτη. Νομίζω πως είναι οι άνθρωποι που κυνηγάνε τον πατέρα σου.»

Η Βατράνια αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. «Γαμήσου...» μουρμούρισε στρέφοντας το βλέμμα της μπροστά, έξω από το τζάμι, στα δύο οχήματα που φαίνονταν αντίκρυ.

«Εντάξει,» είπε ο Θόας, «δεν είναι σίγουρο.»

Η Βατράνια γύρισε ξανά στον Αργύριο. «Δος μου τα κιάλια.»

Εκείνος τής τα έδωσε, και η Βατράνια κοίταξε στο βάθος. «Έχεις δίκιο. Κουβαλά τουφέκι.»

«Μπορεί νάναι κυνηγοί, για όνομα των θεών!» γέλασε ο Θόας, αν και το γέλιο του ήταν νευρικό.

«Κυνηγοί;» Η Βατράνια κατέβασε τα κιάλια. «Αυτή την ώρα;»

Ο Θόας ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορεί νάναι περίεργοι κυνηγοί...»

«Μη λες μαλακίες, γαμώτο! *Αυτοί* είναι. Αυτά τα καθάρματα που κυνηγάνε τον πατέρα μου!»

«Μη σου μπαίνουν τώρα τίποτα τρελές ιδέες, εντάξει; Καλύτερα να μείνουμε μακριά τους.»

Η Βατράνια στράφηκε στον Αργύριο, κοιτάζοντάς τον ερωτηματικά.

«Ας τους ακολουθήσουμε,» είπε εκείνος, ενώ στο μυαλό του ήταν τα Μάτια της Λόρκης. «Μάλλον θα μας οδηγήσουν εκεί που θέλουμε να πάμε.»

«Στον πατέρα μου; Μα δεν μπορεί να ξέρουν πού είναι!»

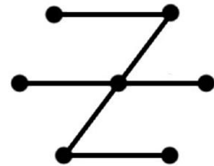
«Ίσως και να ξέρουν...» είπε αινιγματικά ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Ο πρώτος σταθμός του τρένου είναι στη Χαμηλόνεφη,» είπε η Βατράνια. «Αν δεν σταματήσουν εκεί, θα συνεχίσουμε να τους ακολουθούμε;»

«Ας φτάσουμε πρώτα στη Χαμηλόνεφη και βλέπουμε,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, συλλογισμένα. «Η Λόρκη θα μας καθοδηγήσει.»

«Υπέροχα...» μουρμούρισε ο Θόας.

Έφτασαν σ'ένα μικρό ξέφωτο ανάμεσα δέντρα, λουσμένο από το φεγγαρόφωτο. Στο κέντρο του ήταν ένα οικοδόμημα καμωμένο από πέτρα και ξύλο, με δύο λίθινες στήλες εκατέρωθεν της εισόδου του, πάνω από την οποία ήταν λαξεμένο ένα σύμβολο που ο Βασνάρος αναγνώριζε: εφτά βούλες – δύο πάνω, τρεις στη μέση, δύο κάτω – ενωμένες με ευθείες γραμμές έτσι ώστε να σχηματίζουν ένα Ζ. Ήταν ένα σύμβολο γνωστό στον υπόκοσμο της Σεργήλης. Το χάραζαν στις πόρτες σπιτιών για να δείξουν ότι κάποιος μέσα ήταν ιερέας ή ιέρεια της Λόρκης, ή ότι ο χώρος ήταν ιερός για τη θεά της απάτης. Ποτέ δεν το είχε δει τόσο μεγάλο, να βρίσκεται περήφανα πάνω από μια είσοδο σαν να επρόκειτο για σημαντικό έμβλημα.

«Ο ναός της Λόρκης;»

«Προφανώς,» αποκρίθηκε ο Σκαρλάτος.

«Είναι εγκαταλειμμένος;» Δεν φαινόταν κανένα φως από το εσωτερικό του οικοδομήματος.

«Την τελευταία φορά που ήμουν εδώ, μια ιέρεια έμενε στον ναό, και δε νομίζω να τον εγκατέλειψε. Να εύχεσαι, βασικά, να μην τον έχει εγκαταλείψει,» πρόσθεσε βαδίζοντας προς την είσοδο.

Να εύχεσαι; Τι εννοούσε ο Σκαρλάτος;

Πλησίασαν την είσοδο του ναού ανάμεσα στις δύο λίθινες στήλες, που ήταν γεμάτες ιερατικά λαξεύματα, και ο Βασνάρος είδε ότι ήταν μια δίφυλλη, ξύλινη πόρτα που σε κάθε φύλλο της υπήρχε ξανά το σύμβολο της Λόρκης, όπως και από πάνω της, αλλά πιο μικρό.

Ο Σκαρλάτος έσπρωξε το ένα φύλλο και αυτό άνοιξε τρίζοντας. Μπήκε πρώτος, ανάβοντας τον φακό στο ρολόι του, και ο Βασνάρος τον ακολούθησε.

Η αίθουσα ήταν σκοτεινή. Το φως του παλιού επαναστάτη φανέρωσε κολόνες, φανέρωσε σκόνες και χώματα στο πάτωμα, φανέρωσε έναν βωμό.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε ο Σκαρλάτος, δυνατά.

Καμια απάντηση.

«Ιερότατη;»

Καμια απάντηση, ξανά.

«Δε μ'αρέσει αυτό,» είπε ο Σκαρλάτος στον Βασνάρο, και βγήκε από τον ναό. Τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του, έκοψε ένα κλαδί από ένα δέντρο στα όρια του μικρού ξέφωτου, το άναψε με τον αναπτήρα του, και ξαναμπήκε στο σκοτεινό οίκημα. «Για να μη χαλάω ενέργεια από το ρολόι μου,» εξήγησε. «Δεν έχει και τόση πολλή, όταν χρησιμοποιείς συνέχεια τον φακό.»

Ο Βασνάρος ένευσε. Όσο ο Σκαρλάτος είχε πάει ν'ανάψει τον δαυλό, εκείνος στεκόταν στο κατώφλι του ναού και αφουγκραζόταν· τίποτα, όμως, δεν ακουγόταν από μέσα. Το μέρος πρέπει να ήταν πραγματικά εγκαταλειμμένο.

Ο Σκαρλάτος τώρα βάδισε φωτίζοντας τα σκοτάδια.

Ο Βασνάρος είχε το πιστόλι του στο χέρι, παρότι ήξερε ότι λίγες σφαίρες τού απέμεναν και δεν είχε άλλο γεμιστήρα. «Μόνη της έμενε αυτή η ιέρεια;»

«Ναι.»

«Δε φοβόταν ότι κάτι μπορεί νάρθει να τη φάει εδώ;»

«Δεν υπάρχουν επικίνδυνα θηρία στην ενδοδιάσταση, Λύκε.»

«Ή, τουλάχιστον, μέχρι στιγμής δεν υπήρχαν...» μουρμούρισε ο Βασνάρος.

Δεν άργησαν να βρουν την ιέρεια της Λόρκης – ή ό,τι απέμενε απ'αυτήν. Ένα πτώμα. Βρισκόταν σ'ένα δωμάτιο πίσω από τον σηκό του ναού, γεμάτο ράφια με βιβλία και βαζάκια που περιείχαν βοτάνια. Ήταν καθισμένη στην πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο, με το κεφάλι της γερμένο στο πλάι. Μια μακάβρια φιγούρα με αραιά άσπρα μαλλιά και σαπισμένο λευκό-ροζ δέρμα. Έντομα σκαρφάλωναν επάνω της. Η μυρωδιά ήταν απαίσια.

«Ο Νεκροφύλακας ήρθε εδώ πριν από εμάς, μαντατοφόρε,» παρατήρησε ο Βασνάρος.

«Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ...!» καταράστηκε ο Σκαρλάτος· κι επέστρεψε στον σηκό, φωνάζοντας: «Είναι κανείς εδώ; Είναι κανείς εδώ; Ερχόμαστε ζητώντας βοήθεια από την Κυρά της Τύχης! Δεν είμαστε ληστές!»

Γι'ακόμα μια φορά, καμια απάντηση δεν πήρε.

Ο Βασνάρος, που τον είχε ακολουθήσει, είπε: «Μου φαίνεσαι... υπέρμετρα ταραγμένος... Δεν ήταν θεία σου ή τίποτα τέτοιο, έτσι;»

Ο Σκαρλάτος στράφηκε να τον αντικρίσει, και η όψη του ήταν πολύ σκοτεινή μες στο φως του δαυλού του. «Όχι, Λύκε, δεν ήταν θεία μου ή τίποτα τέτοιο. Αλλά ήταν η μόνη που μπορούσε να μας βγάλει από εδώ.»

Ο Βασνάρος τον κοίταξε ερωτηματικά, πραγματικά μην καταλαβαίνοντας τι ήθελε να πει.

«Δε μπορείς να βγεις από την ενδοδιάσταση χωρίς τη βοήθειά της,» εξήγησε ο Σκαρλάτος.

«Θ'ακολουθήσουμε αντίστροφα τον δρόμο απ'όπου–»

Ο Σκαρλάτος κουνούσε το κεφάλι του. «Δε γίνεται, Λύκε. Δε δουλεύει έτσι το πράγμα. Είναι μονόδρομος· δε μπορείς να τον ακολουθήσεις αντίστροφα.»

«Και τι έκανε η ιέρεια;»

«Τραγουδούσε. Όταν τραγουδούσε μ'έναν συγκεκριμένο τρόπο, τότε έφευγες άνετα από δω, όποια κατεύθυνση κι αν ακολουθούσες.»

«Κι αν εμείς αρχίσουμε τώρα να προχωράμε μες στο δάσος, τι θα γίνει;»

«Θα επιστρέφουμε συνέχεια στα ίδια μέρη.»

«Δε μπορεί...»

«Μπορεί,» τον διαβεβαίωσε ο Σκαρλάτος. «Η ενδοδιάσταση εκτείνεται περίπου τριακόσια μέτρα γύρω απ'τον ναό.»

«Μα... φαίνεται σαν... σαν να είμαστε κανονικά στη Σεργήλη!» είπε ο Βασνάρος κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο του ναού. Εξακολουθούσε, όμως, να έχει εκείνη την αίσθηση ότι βρισκόταν μέσα σε όνειρο, ότι η πραγματικότητα ήταν – κάπως – για κάποιο λόγο – ανεπαίσθητα, ίσως – *διαφορετική*.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σκαρλάτος, «έτσι φαίνεται. Αλλά δεν είμαστε. Τούτο το μέρος είναι αποκλεισμένο από την υπόλοιπη διάσταση. Μπορείς να δεις απέξω, μα δεν μπορείς να βγεις. Όταν φτάνεις στα όριά του, επιστρέφεις πίσω σαν να είχες βαδίσει μέσα σε καθρέφτη και να είχες βγει ακριβώς σ'αυτό που αντανακλά ο καθρέφτης. Καταλαβαίνεις;»

«Τόχεις δοκιμάσει;» ρώτησε ο Βασνάρος, στρεφόμενος να τον αντικρίσει ξανά.

«Ναι, παλιότερα. Από περιέργεια.»

«Και τι προτείνεις να κάνουμε τώρα;»

«Δεν έχω ιδέα, Λύκε. Δεν έχω ιδέα...» Ο δαυλός έτριζε στο χέρι του Σκαρλάτου, φτύνοντας καπνό και σπίθες.

Η Χαρίκλεια'σαρ σκούπισε με το γαντοφορεμένο χέρι της τις πευκοβελόνες από έναν μεγάλο βράχο και κάθισε πάνω του, ενώ οι μισθοφόροι βάδιζαν ολόγυρά της, φωτίζοντας και κοιτάζοντας με τα κιάλια τους, προσπαθώντας να εντοπίσουν τον Σκαρλάτο και τον Βασνάρο.

Η μάγισσα ήταν βέβαιη ότι δεν θα τους έβρισκαν έτσι. Είχε την αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε *καθόλου* καλά εδώ. Πώς ήταν δυνατόν ο Σκαρλάτος να είχε εξαφανιστεί; Είχε όντως κάποια συσκευή που τον έκρυβε; Η Χαρίκλεια ήταν έτοιμη να κάνει ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως – για να εντοπίσει τη συσκευή από την κατανάλωση της ενέργειας, αν ακόμα βρισκόταν εντός εμβέλειας – όταν ο ένας από τους μισθοφόρους της είπε:

«Κυρία. Βρήκαμε κάτι περίεργο–»

(*Σώπα!* σκέφτηκε ειρωνικά η Χαρίκλεια)

«–κάτι που θα έπρεπε ήδη να το είχαμε κοιτάξει, βασικά. Τα ίχνη τους στο έδαφος… εξαφανίζονται κι αυτά.»

Τα μάτια της στένεψαν μέσα απ’την κουκούλα της κάπας της. «Τι εννοείς, εξαφανίζονται τα ίχνη;»

«Χάνονται τελείως, κυρία, σαν να πέταξαν. Ελάτε να δείτε κι εσείς.»

Η Χαρίκλεια’σαρ σηκώθηκε από τον βράχο, ακολουθώντας τον. Ο μισθοφόρος φώτισε στο έδαφος, δείχνοντάς της τα χνάρια. «Βλέπετε;»

Η μάγισσα ένευσε. «Ναι, όντως…»

«Παρακάτω» – ο μισθοφόρος φώτισε λίγο πιο πέρα, προς όλες τις κατευθύνσεις – «δεν υπάρχει τίποτα. Μόνο κάτι που πετά θα μπορούσε να το κάνει αυτό, μα την Αρτάλη.»

«Αν είχαν πετάξει, όμως,» παρενέβη η μισθοφόρος, πλησιάζοντας, «θα τους είχαμε δει.»

«Ναι, απλώς λέω…»

Αποκλείεται να πέταξαν, σκέφτηκε η Χαρίκλεια, *αλλά… Για στάσου. Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως δεν μπορεί να βρει τον Σκαρλάτο… και δεν είναι νεκρός… και τα ίχνη του χάνονται απρόσμενα…*

Όταν κάποιος μπει σε άλλη διάσταση, δεν μπορείς να τον εντοπίσεις με μαγεία. Και, γενικά, οι περισσότερες μέθοδοι ανίχνευσης αδρανοποιούνταν όταν κάποιος δεν βρισκόταν στην ίδια διάσταση με τον ανιχνευτή. Μονάχα ελάχιστοι τρόποι υπήρχαν για να εντοπίσεις κάποιον που είχε πάει σε άλλη διάσταση, και δεν ήταν εύκολοι.

Αλλά είναι δυνατόν εδώ να υπάρχει διαστασιακή δίοδος; απόρησε η Χαρίκλεια’σαρ. Οι διαστασιακές δίοδοι φαίνονταν. Ήταν φανερές αλλοιώσεις επάνω στην πραγματικότητα. «Δεν καταλαβαίνω…» μουρμούρισε, βηματίζοντας, συλλογισμένη.

Οι μισθοφόροι ήταν τώρα σιωπηλοί γύρω της.

Μόνο μία εξήγηση ίσως να υπάρχει! Η Χαρίκλεια’σαρ έπαψε να βηματίζει. Ύψωσε τα γαντοφορεμένα χέρια της διαγράφοντας μαγικά σύμβολα με τα δάχτυλά της ενώ υποτονθόρυζε λόγια στη γλώσσα της μαγείας. Έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως, διευρύνοντας και αλλάζοντας τις αισθήσεις της με τέτοιο τρόπο ώστε

να μπορεί να ανιχνεύσει κρυφές αλλοιώσεις της πραγματικότητας στον γύρω χώρο.

Και όντως, κάτι ένιωσε. Κάτι υπήρχε εδώ.

Μια αναδίπλωση... παρατήρησε η Χαρίκλεια'σαρ. *Ο χώρος είναι διπλωμένος σαν κομμάτι χαρτί.* Και η περιοχή της αναδίπλωσης δεν ήταν μικρή. Ήταν σαν να είχες διπλώσει ολόκληρο σωλήνα, σαν να τον είχες γυρίσει *ανάποδα* με ανείπωτο τρόπο, αδύνατον να περιγραφεί με απλά λόγια ή με απλά σχήματα.

«Ενδοδιάσταση...» μουρμούρισε η Χαρίκλεια'σαρ διακόπτοντας το ξόρκι της. «Αλλά πώς μπήκαν;» Αν όντως υπήρχε ενδοδιάσταση εδώ, κανονικά δεν θα έπρεπε να μπορούν να μπουν. Δεν υπήρχε φυσιολογική δίοδος. Αν υπήρχε θα ήταν εμφανής. Θα μπορούσε ο καθένας να την ακολουθήσει. *Πρέπει, όμως, να είναι εφικτό να ακολουθηθεί, αλλά με κάποιο κόλπο πιθανώς.* Κάποιο κόλπο που η Χαρίκλεια δεν γνώριζε.

«Τι συμβαίνει, κυρία;»

Η μάγισσα έκανε νόημα στον μισθοφόρο να μην την ενοχλεί. «Σκέφτομαι!» είπε απότομα, βηματίζοντας ξανά. Αν η διαστασιακή δίοδος ήταν αναδιπλωμένη, τότε θα παρουσιαζόταν πάλι αν η Χαρίκλεια έστρωνε την αναδίπλωση. Και μπορούσε να το κάνει. Αλλά δεν γινόταν αμέσως, ούτε εύκολα πάντα. Πρώτα θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως, ώστε να καταλάβει πλήρως πώς *ακριβώς* ήταν αυτή η αναδίπλωση. Και μετά θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως, για να ανοίξει το διπλωμένο πέρασμα.

Τι άλλο μπορούσε να κάνει;

Τίποτα. Δε νόμιζε ότι υπήρχε άλλος τρόπος για ν'ακολουθήσουν τον Σκαρλάτο.

Είπε στους μισθοφόρους: «Πρέπει να μπήκαν σε κάποια ενδοδιάσταση. Αλλά δεν θα είναι απλό να την ανοίξω. Θα χρειαστεί ώρα. Τα μάτια σας δεκατέσσερα όσο δουλεύω.»

«Μάλιστα, κυρία.»

Η Χαρίκλεια'σαρ ξεκίνησε τη Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως, που ήταν και το πιο σημαντικό μέρος της δουλειάς της.

Αν το μυαλό της δεν καταλάβαινε *πολύ* καλά πώς ήταν η αναδίπλωση, δεν πρόκειται ποτέ να κατάφερνε να την ανοίξει.

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΜΠΑΛΑΝΤΕΡ

Τα οχήματα που έβλεπαν αντίκρυ τους, μέσα στη νύχτα, έστριψαν ανατολικά.

Ο Θόας, κοιτάζοντας τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας, είπε: «Από εδώ πρέπει να πηγαίνουν προς τη Χαμηλόνεφη.»

«Κυνηγάνε λοιπόν τον πατέρα μου,» συμπέρανε η Βατράνια.

«Όχι, απλώς έστριψαν προς τη Χαμηλόνεφη.»

Η Βατράνια γύρισε να κοιτάξει τον Αργύριο, πίσω τους, αλλά εκείνος ήταν σιωπηλός, έχοντας τα κιάλια στα μάτια του και ατενίζοντας το σκοτεινό τοπίο.

Ο Θόας έστριψε ανατολικά όταν έφτασε στο ίδιο σημείο που είχαν φτάσει και τα δύο οχήματα. Και τώρα δεν τα έβλεπαν πουθενά.

«Πού εξαφανίστηκαν;» είπε η Βατράνια, ανήσυχα.

«Δεν εξαφανίστηκαν,» αποκρίθηκε ο Αργύριος κατεβάζοντας τα κιάλια του. «Απλώς εδώ δεν έχει ορατότητα. Θα τους δούμε παρακάτω.»

Ο Θόας οδήγησε με προσοχή κάτω από μια γέφυρα, πάνω από την οποία περνούσαν οι σιδηροδρομικές γραμμές. Ήταν γεμάτη αναρριχώμενα φυτά, και μέσα από μια τρύπα της η Βατράνια ήταν σίγουρη ότι είδε τα μάτια κάποιου ζώου να γυαλίζουν.

Όταν βρέθηκαν στην άλλη μεριά της γέφυρας αντίκρισαν πάλι τα φώτα των δύο άγνωστων οχημάτων. Κατευθύνονταν προς τα βόρεια.

«Πλησιάζουν τη Χαμηλόνεφη,» είπε ο Αργύριος.

Η Βατράνια κοίταξε το ρολόι στον καρπό της. Ήταν έντεκα η ώρα πια – δυο ώρες αφότου είχαν ξεκινήσει. Θα ήταν καλά ο πατέρα της; Θα ήταν κάπου εδώ γύρω;

«Να ξαναχρησιμοποιήσω τον πομπό σου;» ρώτησε τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Εκείνος τής τον έδωσε χωρίς να μιλήσει, και η Βατράνια κάλεσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του πατέρα της. Δεν μπορούσε να πιάσει καθόλου το σήμα του. Το ξαναπροσπάθησε μετά από λίγο, καθώς ο Θόας οδηγούσε μέσα σε χαμηλές ομίχλες· πάλι, όμως, δεν μπορούσε να πιάσει το σήμα του Βασνάρου. «Πρέπει να τον έχει κλειστό, ή να του έχει σπάσει.»

Στο βάθος, μες στη νύχτα, μετά από τα φώτα των δύο οχημάτων, διακρίνονταν τα φώτα μιας μικρής πόλης, μισοτυλιγμένης στην καταχνιά.

«Η Χαμηλόνεφη;» ρώτησε η Βατράνια.

«Ναι,» είπε ο Αργύριος.

Η Χαρίκλεια'σαρ ήταν πλήρως απορροφημένη στον κόσμο όπου είχε οδηγήσει την αντίληψή της η Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως. Το μυαλό της έβλεπε σχηματισμούς και γεωμετρίες που έμοιαζαν με όνειρο, και προσπαθούσε να τις αποκωδικοποιήσει, να τις κατανοήσει. Ήταν επικίνδυνο, ακόμα και για μια έμπειρη μάγισσα σαν τη Χαρίκλεια'σαρ· υπήρχε πάντα μια μικρή πιθανότητα να τρελαθείς. Αλλά, ως Ερευνήτρια, η Χαρίκλεια έβρισκε τη διαδικασία συναρπαστική. Ήταν η εξερεύνηση του σύμπαντος.

Δεν άκουσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό ενός από τους μισθοφόρους της όταν αυτός κουδούνισε, παρότι βρισκόταν κοντά του. Ο νους της ήταν αλλού.

Ο άντρας τράβηξε τον πομπό από την τσέπη του και είπε: «Ναι;» – αλλά ούτε τούτο, φυσικά, η Χαρίκλεια το άκουσε· τίποτα από αυτά δεν υπήρχε τώρα για εκείνη.

«*Εμείς είμαστε,*» απάντησε μια φωνή στον μισθοφόρο, η οποία ακούστηκε αρκετά δυνατή από το μεγάφωνο ώστε να φτάνει στ'αφτιά και των άλλων τριών μισθοφόρων γύρω του. «*Ήρθαμε από τη Μέλβερηθ. Προσπαθούσαμε να σας ξανακαλέσουμε πιο πριν, αλλά το σήμα δεν έφτανε. Πού είστε; Μες στη Χαμηλόνεφη;*»

Ο μισθοφόρος τού απάντησε.

«Και τι γίνεται; Τους ψάχνετε;»

«Τους έχουμε χάσει, και η κυρία προσπαθεί να κάνει κάτι με τη μαγεία της για να τους βρούμε. Ελάτε γρήγορα, πάντως· ίσως να σας χρειαστούμε.»

Πλησίασαν τα άκρα της ενδοδιάστασης – ή, τουλάχιστον, το μέρος όπου ο Σκαρλάτος έλεγε πως έπρεπε να ήταν τα άκρα της – και ο Βασνάρος δεν μπορούσε να διακρίνει καμια διαφορά. Το μόνο που έβλεπε ήταν ένα νυχτερινό δάσος. «Ξημερώνει εδώ;» ρώτησε.

«Ναι, κανονικά.»

Συνέχισαν να βαδίζουν και, ύστερα από λίγο, αντιλήφτηκαν ότι είχαν επιστρέψει στο ίδιο μέρος. «Καταλαβαίνεις τώρα τι εννοώ;» είπε ο Σκαρλάτος. «Δε μπορείς να βγεις. Δεν υπάρχει τρόπος.» Ακουγόταν φοβισμένος.

Πήγαν πάλι στον ναό της Λόρκης· δεν ήταν καθόλου δύσκολο να φτάσουν εκεί. «Αφού δεν φαίνεται ότι θα φύγουμε γρήγορα,» είπε ο Βασνάρος, «άρχισε τουλάχιστον να μου λες τι συμβαίνει μ'αυτόν τον Νορβάλη'μορ.»

Ο Σκαρλάτος γέλασε μουντά. «Αν δε βγούμε από δω, Λύκε, θα πεθάνουμε.»

«Έχεις καμια ιδέα για να βγούμε;»

Ο Σκαρλάτος κοίταξε ολόγυρα. «Όχι,» παραδέχτηκε.

«Πες μου, τότε, για τον Νορβάλη'μορ.» Ο Βασνάρος κάθισε σε μια πέτρα κοντά στην είσοδο του ναού.

Ο Σκαρλάτος κάθισε στο έδαφος, με την πλάτη πάνω στη μία από τις δύο πέτρινες στήλες εκατέρωθεν της εισόδου. «Ο Νορβάλης'μορ είναι ένας μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών – όπως, άλλωστε, φαίνεται από την κατάληξη του ονόματός του. Το επίθετό του είναι Ντέρνιλοφ. Είναι πολιτικό πρόσωπο στην Άντχορκ, με αρκετά μεγάλη επιρροή. Έχει άμεση σχέση με την ομοσπονδία που διαμορφώνεται σ'εκείνα τα μέρη. Πολλοί λένε, μάλιστα, ότι ο Νορβάλης Ντέρνιλοφ είναι που ξεκίνησε την όλη ιστορία με τις ομοσπονδίες και μετά ακολούθησαν οι πολιτικοί της Νέσριβεκ. Τέλος πάντων· δεν έχει αυτό μεγάλη σημασία. Το θέμα είναι πως ο Νορβάλης'μορ είναι επικίνδυνο

πρόσωπο – και λόγω πολιτικής επιρροής, και λόγω μαγικών γνώσεων, και λόγω των μεθόδων που ακολουθεί.»

«Εννοείς το ότι βάζει βόμβες σε καφετέριες και στέλνει μισθοφόρους να κυνηγάνε κόσμο;»

«Εκτός των άλλων, ναι.» Ο Σκαρλάτος άναψε τσιγάρο. «Ο Νορβάλης θέλει η Ομοσπονδία της Άντχορκ να εκτείνεται όσο το δυνατόν περισσότερο· ακόμα και ώς τη Μέλβερηθ. Προσπαθεί ήδη να πείσει τον Πολιτειάρχη σας να συμφωνήσει μαζί του σ'αυτό, υποσχόμενος να τον κρατήσει στη θέση του Πολιτειάρχη για πολλά, πολλά χρόνια ακόμα.

»Αν συμβεί τέτοιο πράγμα, Λύκε, αν η Ομοσπονδία της Άντχορκ απλώνεται ώς τη Μέλβερηθ και, πιθανώς, πέρα απ'αυτήν, τότε η δύναμή της θα είναι *τεράστια*. Θα είναι η ισχυρότερη ομοσπονδία στη Σεργήλη. Πολλοί το φοβούνται αυτό – και όχι χωρίς καλό λόγο. Οι πολιτικοί που είναι συγκεντρωμένοι γύρω από τον Νορβάλη'μορ είναι μια πολύ επικίνδυνη κλίκα.

»Η Αρχόντισσα Καρλάνη θέλει να τους αποτρέψει απ'το να πάρουν τη Μέλβερηθ υπό τον έλεγχό τους· γιατί ούτε την Ύγκρας τη συμφέρει αυτό, ούτε τη Μέλβερηθ, ούτε κανέναν. Εκείνο που χρειάζεται, λοιπόν, είναι να ασκήσουμε πιέσεις στον Πολιτειάρχη της Μέλβερηθ ώστε να μη δεχτεί τις προτάσεις του Νορβάλη'μορ. Εγώ ο ίδιος τού έχω μιλήσει, ως διπλωματικός αντιπρόσωπος της Αρχόντισσας της Ύγκρας, μα δεν είμαι σίγουρος ότι τα λόγια μου θα αποδειχτούν αρκετά, Λύκε. Γι'αυτό χρειαζόμαστε *εσένα*.

»Θέλουμε να επηρεάσεις τους ανθρώπους των δρόμων εναντίον της Ομοσπονδίας της Άντχορκ, ώστε να δημιουργηθεί ένα ρεύμα ανάμεσα στον κόσμο το οποίο θα ασκήσει πιέσεις στον Πολιτειάρχη. Θέλουμε να τους κάνεις να ζητούν να φτιαχτεί η Ομοσπονδία της *Μέλβερηθ*–»

«Όχι η Ομοσπονδία της Ύγκρας;»

Ο Σκαρλάτος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Η Αρχόντισσα Καρλάνη δεν έχει επεκτατικές βλέψεις. Απλώς δεν θέλει νάχει πάνω απ'το κεφάλι της έναν κολοσσό που ξεκινά απ'τις ακτές της θάλασσας και τελειώνει νότια της Μέλβερηθ. Προτιμά να έχει από πάνω της την Ομο-

σπονδία της Μέλβερηθ, με την οποία θα μπορεί καλύτερα να διαπραγματευτεί. Οι πολιτικές δυνάμεις στην περιοχή θα είναι πολύ πιο ισορροπημένες έτσι.

»Για όλους θα είναι καλύτερα, Λύκε. Με πιστεύεις, δεν με πιστεύεις;»

«Σε πιστεύω,» αποκρίθηκε ειλικρινά ο Βασνάρος. Καταλάβαινε ότι, αναμφίβολα, μια ομοσπονδία που εκτεινόταν από τις ακτές της θάλασσας ώς τα νότια της Μέλβερηθ θα ήταν πανίσχυρη, και πολύ επικίνδυνη αν την έλεγχαν τα λάθος άτομα. Και τώρα, μάλλον, τα άτομα ήταν όντως λάθος. Ό,τι πολιτικές σκοπιμότητες κι αν υπήρχαν, ήταν απλά εγκληματικό να βάζεις έτσι μια βόμβα μέσα στον Σοβαρό.

«Όλα τούτα, όμως,» είπε ο Σκαρλάτος, «είναι ασήμαντα τώρα για εμάς, Λύκε...» Κι έμοιαζε προβληματισμένος. Εννοούσε, προφανώς, επειδή βρίσκονταν κλεισμένοι στην ενδοδιάσταση.

«Αποκλείεται να μην υπάρχει τρόπος να φύγουμε,» είπε ο Βασνάρος. «Τι τραγούδι ήταν αυτό που τραγουδούσε η ιέρεια; Δε θα μπορούσαμε να το τραγουδήσουμε κι εμείς;»

«Λογικά, θα μπορούσαμε – αν το ξέραμε. Αν και, βέβαια, είμαι φάλτσος μέχρι αηδίας...»

«Ούτε για να σώσεις τη ζωή σου δεν μπορείς να τραγουδήσεις;» Ο Βασνάρος σηκώθηκε απ'την πέτρα όπου καθόταν.

«Πολύ το φοβάμαι, Λύκε.» Και ο Σκαρλάτος σηκώθηκε.

«Πάμε να ψάξουμε μες στον ναό. Ίσως να υπάρχουν γραμμένες πουθενά οι νότες του τραγουδιού.»

Ο Σκαρλάτος έκοψε ακόμα ένα κλαδί, με το ξιφίδιό του, για να το ανάψει ως δαυλό.

Τα δύο οχήματα πλησίαζαν τη Χαμηλόνεφη έχοντας κόψει ταχύτητα.

«Σβήσε τα φώτα σου,» είπε ο Αργύριος στον Θόα, «γιατί εδώ ίσως να μας δουν.»

Ο Θόας τα έσβησε, αν και δεν του άρεσε καθόλου αυτό. Δεν θεωρούσε το φεγγαρόφωτο αρκετό για να τον οδηγεί μέσα στην αραιή ομίχλη.

Τα δύο οχήματα σταμάτησαν τελικά κάπου νότια της Χαμηλόνεφης, κοντά σ'ένα μικρό αεροπλάνο.

«Τι θέλει αυτό το αεροπλάνο εδώ;» είπε ο Θόας, πατώντας το φρένο.

Εκείνος που ήταν πάνω στο δίκυκλο κατέβηκε, και ο Θόας παρατήρησε: «Δεν είναι άντρας. Νόμιζα πριν ότι ήταν άντρας.»

«Την πλάτη της βλέπαμε μόνο, και το τουφέκι της,» είπε η Βατράνια.

Ένας άντρας – *σίγουρα* άντρας – βγήκε από το εσωτερικό του τετράκυκλου οχήματος, και μαζί με τη γυναίκα ζύγωσαν το αεροπλάνο, κοίταξαν μέσα του, και μετά επέστρεψαν στα οχήματά τους. Έβαλαν πάλι τους τροχούς σε κίνηση κι έφυγαν, κατευθυνόμενοι βορειοανατολικά.

«Να τους ακολουθήσω;» ρώτησε ο Θόας.

«Εννοείται!» είπε η Βατράνια.

Ο Θόας σκέφτηκε: *Κοίτα να δεις που στο τέλος θα σκοτωθούμε εδώ πέρα…* Πάτησε το πετάλι και οδήγησε, με προσοχή, στο κατόπι των δύο οχημάτων, εξακολουθώντας νάχει τα φώτα του σβηστά. «Δε φαίνεται να σκοπεύουν να μπουν στην πόλη…»

«Όχι,» είπε ο Αργύριος, «δεν πάνε προς την πόλη. Πάνε στα ανατολικά της.»

«Εκεί πρέπει νάναι ο πατέρας μου,» είπε η Βατράνια. «Πρέπει να κρύβεται.»

«Και πώς θα τον βοηθήσουμε εμείς οι τρεις;» έθεσε το ερώτημα ο Θόας. «Αυτοί είναι όλοι επαγγελματίες φονιάδες, Βατράνια.»

«Δε δίστασες να με βοηθήσεις στην Ακριανή,» του θύμισε.

«Εκείνοι ήταν κάτι συμμορίτες. Ετούτοι είναι *επαγγελματίες*.»

«Αλλά δεν μας έχουν δει.»

«Δεν μας έχουν δει *ακόμα*.»

Ο Αργύριος τούς διέκοψε: «Υπομονή. Το αναγνωρίζω αυτό το μέρος.»

Η Βατράνια στράφηκε να τον κοιτάξει. «Έχεις ξανάρθει;»

«Υπάρχει ένας ναός της Λόρκης εδώ. Αλλά δεν μπορεί να φτάσει σ’αυτόν ο καθένας. Πρέπει να ξέρεις ποια σημάδια ν’ακολουθήσεις.»

«Νομίζεις ότι ίσως *εκεί* νάχει κρυφτεί ο πατέρας μου;»

«Γνωρίζει τούτα τα μέρη;»

Η Βατράνια συνοφρυώθηκε. «Δεν είμαι σίγουρη…»

Ο Θόας πάτησε το φρένο, βλέποντας τα δύο οχήματα να σταματάνε. Η γυναίκα κατέβηκε απ'το δίκυκλο, και πέντε άλλοι βγήκαν απ'το τετράκυκλα. Οι τρεις είχαν τουφέκια στους ώμους, και δύο κρατούσαν πιστόλια στα χέρια.

«Γαμήσου…» μουρμούρισε ο Θόας. «Έτσι και μας δουν, μπορούν να μας θερίσουν στη στιγμή.»

Οι έξι μισθοφόροι, εγκαταλείποντας τα οχήματά τους, άρχισαν να βαδίζουν μες στο έρημο τοπίο.

«Γιατί άφησαν τα οχήματα;» είπε η Βατράνια.

«Δε βλέπεις πόσα δέντρα έχει από δω και πέρα; Δε βλέπεις τι κοτρόνες έχει;» είπε ο Θόας. «Μόνο να βαδίσεις μπορείς. Το τετράκυκλο δεν περνά.»

«Πρέπει κι εμείς να κατεβούμε, δηλαδή;»

«Αν επιμένεις να τους ακολουθήσουμε.»

Ο Αργύριος είπε πριν από τη Βατράνια: «Θα τους ακολουθήσουμε,» κι ανοίγοντας μια από τις πίσω πόρτες βγήκε. Μαζί του είχε τα κιάλια της Χριστίνας, καθώς κι έναν σάκο με κάτι άλλα πράγματα που είχε βρει στο όχημα.

Ο Θόας σκέφτηκε: *Η Χριστίνα θα τσαντιστεί αν της χάσουμε τα πράγματά της.* Αλλά δεν είπε τίποτα στον Αργύριο. Ήταν τέτοια η κατάσταση, που τι να του έλεγε; Επιπλέον, τον ψιλοφοβόταν· ο τύπος αποκλείεται να ήταν τελείως με τα καλά του.

Η Βατράνια και ο Θόας τον ακολούθησαν μέσα στο νυχτερινό τοπίο, παραπατώντας κι οι δύο πάνω στις πέτρες και στα χόρτα. Μπορεί να ήταν αλητόπαιδα, αλλά ήταν αλητόπαιδα *της πόλης*· η ύπαιθρος τούς δυσκόλευε αρκετά, ειδικά μες στο σκοτάδι. Ο Αργύριος, αντιθέτως, έμοιαζε να κινείται άνετα σαν λύκος των βουνών.

«Από τα Φέρνιλγκαν είν' ο άνθρωπος;» μουρμούρισε ο Θόας.

Ο Αργύριος τούς κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. «Μην ανάψετε κάνα φακό,» τους προειδοποίησε.

«Δεν έχουμε φακό μαζί μας, φίλε,» του είπε ο Θόας.

«Βρήκα έναν στο όχημα.» Ο Αργύριος άγγιξε τον σάκο που είχε πάρει μαζί του.

Ο Θόας αναστέναξε. «Προσπάθησε, τουλάχιστον, να μην τα σπάσεις ή τα χάσεις αυτά τα πράγματα· είναι της αδελφής μου, και θα τσαντιστεί. *Μαζί μου*.»

«Μην ανησυχείς.»

«Σταμάτα πια να φοβάσαι τόσο την αδελφή σου!» είπε η Βατράνια στον Θόα.

«Δεν τη φοβάμαι!»

«Τότε γιατί–;»

«Σσσσ!» τους έκανε επιτακτικά ο Αργύριος. «Οι ήχοι ακούγονται μακριά μες στη νυχτερινή ύπαιθρο.»

Αυτό ήταν αρκετό για να τους βουβάνει και τους δύο. Περισσότερο από την αδελφή του Θόα, και η Βατράνια και εκείνος φοβόνταν τους μισθοφόρους. Έμοιαζαν επικίνδυνοι. *Ήταν* επικίνδυνοι, αναμφίβολα.

Αφού διέσχισαν μια όχι και τόσο μεγάλη απόσταση μέσα στην ύπαιθρο, οι έξι μισθοφόροι έφτασαν σ’ένα μέρος όπου βρίσκονταν άλλοι πέντε άνθρωποι. Οι τέσσερις ήταν σίγουρα μισθοφόροι σαν αυτούς. Ο πέμπτος – ή, ίσως, *η πέμπτη*: δύσκολο να πεις αν επρόκειτο για γυναίκα ή άντρα, έτσι κουκουλωμένος με μαύρη κάπα όπως ήταν – στεκόταν ακίνητος με τρόπο που φάνταζε *αφύσικος*, λες κι ήταν υπνωτισμένος.

Οι μισθοφόροι άρχισαν να μιλάνε αναμεταξύ τους, αλλά η Βατράνια κι ο Θόας δεν μπορούσαν ν’ακούσουν τι έλεγαν από εκεί όπου είχαν γονατίσει για να τους παρακολουθούν, πίσω από κάτι πέτρες.

«Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε η Βατράνια στον Αργύριο.

«Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά έχω μια υποψία.»

«Τι υποψία;»

«Βρισκόμαστε στον δρόμο για τον ναό της Λόρκης. Ο πατέρας σου, πράγματι, πρέπει να έχει πάει εκεί... και προσπαθούν ίσως να τον εντοπίσουν.»

Ο Θόας ρώτησε: «Γιατί στέκονται, τότε;»

«Το μονοπάτι που οδηγεί στον ναό είναι αόρατο, φίλε μου. Μπορούν να το ακολουθήσουν μόνο όσοι γνωρίζουν τα σημάδια της Λόρκης στο τοπίο. Αν δεν γνωρίζεις τα σημάδια, δεν μπορείς να φτάσεις στον ναό. Ο ναός δεν βρίσκεται στη Σεργήλη ακριβώς· βρίσκεται

σ’έναν χώρο που οι περισσότεροι μάγοι, υποθέτω, θα αποκαλούσαν ‘ενδοδιάσταση’. Κι αυτή εκεί, με την κουκούλα, πρέπει νάναι μάγισσα που προσπαθεί να εντοπίσει, ίσως, κάποιο τρόπο για να μπει στην ενδοδιάσταση.»

«Είσαι σίγουρος ότι είναι γυναίκα;» είπε η Βατράνια.

«Για γυναίκα μού μοιάζει.»

«Και μπορεί όντως να μπει σ’αυτή την ενδόσταση;»

«Ενδοδιάσταση,» τη διόρθωσε ο Αργύριος. «Και δεν ξέρω αν μπορεί να μπει ή όχι. Εκείνο που ξέρω είναι ότι μπορείς να μπεις μόνο ακολουθώντας τα σημάδια της Λόρκης.»

«Ας μπούμε λοιπόν! Να δούμε αν ο πατέρας μου είναι εκεί.»

«Δε γίνεται. Οι μισθοφόροι είναι στον δρόμο μας.»

«Και τι θα κάνουμε; Θα καθίσουμε και θα *περιμένουμε*, γαμώτο; Μπορεί ο πατέρας μου να κινδυνεύει!»

«Αν έχει μπει στην ενδοδιάσταση; Όχι, δεν το νομίζω. Υπάρχει μια ιέρεια στον ναό εκεί. Αρκετά γριά και αρκετά παράξενη, αλλά φιλική κατά βάθος. Είχε, μάλιστα, βοηθήσει πολλούς επαναστάτες να κρυφτούν, τον καιρό της Κατοχής.»

«Πρέπει κάπως να τους διώξουμε από κει,» είπε η Βατράνια, «και να μπούμε στην ενδόσταση.» Κρατούσε το πιστόλι της στο χέρι, κι αναρωτιόταν πόσους θα προλάβαινε να πυροβολήσει προτού την καθαρίσουν. Ήταν δέκα μισθοφόροι συγκεντρωμένοι εκεί πέρα, μα τα μαλλιά της Λόρκης!

Ο Αργύριος είπε: «Υπάρχει μια φωτοβολίδα μες στον σάκο μου. Ίσως να τους τραβούσε την προσοχή μακριά από εδώ...»

Η Βατράνια συνοφρυώθηκε. «Και μόλις έχουν απομακρυνθεί θα μπούμε στην ενδόσταση;»

«Ναι. Θυμάμαι πού είναι τα σημάδια.»

«Ας το κάνουμε, τότε!»

Ο Αργύριος έβγαλε τη φωτοβολίδα απ’τον σάκο. «Θα σ’την πληρώσω μετά,» είπε στον Θόα.

Εκείνος ρουθούνισε. «Καλά, άμα ζήσουμε, το συζητάμε.»

«Αφού δεν είναι μάγοι, πώς μπήκαν στην ενδοδιάσταση;»

«Ούτε η κυρία δεν ξέρει ακριβώς.»
«Κάποιο κόλπο πρέπει να γνωρίζουν.»
«Και πόση ώρα θα κάνει ν’ανοίξει το πέρασμα, για να μπούμε κι εμείς;»
«Δε μας είπε.»
«Ώς τότε δεν θάχουν φύγει μακριά οι δυο τους; Πόσο μεγάλη είν’ αυτή η ενδοδιάσταση;»
«Πού θες να ξέρουμε, ρε;»
«Είπα μήπως σας το είπε η κυρία.»
«Μάγισσα είναι, όχι μάντισσα.»
«Οι μάγοι τα ανιχνεύουν κάτι τέτοια, εξυπνάκια.»
«Φως!» Η μισθοφόρος με το τουφέκι στον ώμο – αυτή που πριν ήταν πάνω στο δίκυκλο – έδειξε προς τα βόρεια.
«Σαν από φωτοβολίδα…»
«Πηγαίντε να δείτε εσείς οι τέσσερις, κι εμείς θα μείνουμε δω με την κυρία.»
Η Χαρίκλεια’σαρ δεν φαινόταν να έχει πάρει είδηση τι γινόταν. Μέσα απ’την κουκούλα της, τα μάτια της ήταν κατάλευκα, χωρίς κόρες, τα χείλη της πιεσμένα, τα μάγουλά της τσιτωμένα, το μέτωπό της αυλακωμένο· έμοιαζε να βλέπει κάποιο πολύ έντονο όνειρο ενώ στεκόταν όρθια.
«Να μην την ειδοποιήσουμε;»
«Θες να τη διακόψουμε;»
«Είναι σημαντικό, δεν είναι;»
Οι μισθοφόροι κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους, αναποφάσιστοι προς στιγμή. Ύστερα ο πιλότος του αεροσκάφους είπε: «Πρέπει να την ειδοποιήσουμε,» κι άγγιξε τον ώμο της μάγισσας, κουνώντας την ελαφρά. «Κυρία… Κυρία!»
Η Χαρίκλεια’σαρ βλεφάρισε, και τα μάτια της δεν ήταν πλέον κατάλευκα· οι κόρες είχαν εμφανιστεί ξανά. Τα χείλη της είχαν χαλαρώσει, το ίδιο κι ολόκληρο το πρόσωπό της. «Δε σας είπα να μη μ’ενοχλήσετε;» έκανε, θυμωμένη.
«Δείτε, κυρία.» Ο πιλότος τής έδειξε το φως.
«Τι…;»

«Ίσως νάναι αυτοί,» είπε η μισθοφόρος.

Η Χαρίκλεια κοίταξε τους ανθρώπους γύρω της. «Ήρθατε κι εσείς...» παρατήρησε, βλέποντας τους μισθοφόρους από τη Μέλβερηθ.

«Ναι, κυρία, πριν από λίγο.»

«Να πάμε να ερευνήσουμε;» τη ρώτησε ο πιλότος.

Η Χαρίκλεια πρόσταξε τους νεοαφιχθέντες να πάνε και να την ενημερώσουν τηλεπικοινωνιακά.

Οι έξι μισθοφόροι έτρεξαν.

«Γαμώτο!» είπε η Βατράνια. «Δε φεύγουν όλοι!»

Ο Αργύριος – που είχε απομακρυνθεί για λίγο, ώστε να πετάξει τη φωτοβολίδα εκεί όπου ήθελε – είχε μόλις επιστρέψει. «Μόνο η φιάλη μάς απομένει τώρα. Συμφωνείτε, έτσι;» Έβγαλε από τον σάκο μια ενεργειακή φιάλη που είχε πάρει μαζί του από το όχημα της Χριστίνας, η οποία ήταν στον πίσω χώρο ως ρεζέρβα.

Ο Θόας αναστέναξε. «Αφού την ξεκινήσαμε που την ξεκινήσαμε τη μαλακία...»

«Ναι, γρήγορα!» είπε η Βατράνια.

Ετοίμασαν κι οι τρεις τα πιστόλια τους. Ύστερα, ο Αργύριος πέταξε τη φιάλη προς τα εκεί όπου στέκονταν οι τέσσερις μισθοφόροι και η μάγισσα – κι αμέσως την πυροβόλησαν καθώς την έβλεπαν να κατρακυλά. Οι σφαίρες τους έσπασαν το δοχείο, ενεργειακά υγρά πετάχτηκαν έξω, και οι σπινθήρες τα πυροδότησαν– Έκρηξη! Χόρτα και θάμνοι άρπαξαν φωτιά.

Η Χαρίκλεια'σαρ τρόμαξε ακούγοντας τους πυροβολισμούς, προσπάθησε να καλυφτεί πίσω από τους μισθοφόρους καθώς εκείνοι έβγαζαν τα όπλα τους–

Έκρηξη: το νυχτερινό τοπίο φωτίστηκε.

Η βλάστηση πυρπολήθηκε. Γλώσσες φωτιάς άρχισαν να χορεύουν.

Οι πυροβολισμοί συνεχίζονταν.

«Πίσω!» είπε ένας μισθοφόρος. «Πίσω! Μακριά!»

Η Χαρίκλεια'σαρ απομακρύνθηκε μαζί τους από το σημείο όπου είχαν εξαφανιστεί ο Βασνάρος και ο Σκαρλάτος, απορώντας ποιοι ήταν

αυτοί που τους επιτίθονταν. Σύμμαχοι του Σκαρλάτου; Κι αν ναι, πώς τους είχαν βρει; Ή μήπως ήταν σύμμαχοι του Βασνάρου; Αλλά και πάλι – *πώς τους είχαν βρει;*

Καθώς η μάγισσα και οι μισθοφόροι υποχωρούσαν αποπροσανατολισμένοι, ο Αργύριος έτρεξε μέσα στο νυχτερινό τοπίο και η Βατράνια κι ο Θόας τον ακολούθησαν. Πέρασαν πίσω από τις φωτιές και τους καπνούς και μπήκαν σ'ένα μέρος όλο μεγάλες πέτρες, κάμποσα μέτρα πιο πέρα από εκεί όπου, πριν, στέκονταν η μάγισσα και οι μισθοφόροι.

Ο Αργύριος, σκυμμένος για να μη δίνει στόχο, κοίταξε πάνω σ'έναν μεγάλο βράχο. «Ναι, εδώ είναι,» μουρμούρισε. Και προς τη Βατράνια και τον Θόα: «Πίσω μου! *Ακριβώς πίσω μου.*» Προχώρησε ακλουθώντας την κατεύθυνση που υποδείκνυε το σημάδι πάνω στην πέτρα.

Οι μισθοφόροι πρέπει να είδαν τις τρεις σκιερές μορφές τους (παρότι ήταν σκυμμένοι όλοι τους) γιατί άρχισαν να τους πυροβολούν. Ο Αργύριος, η Βατράνια, και ο Θόας έριξαν επίσης μερικές πιστολιές, στα τυφλά, απλά και μόνο για να αποθαρρύνουν τους εχθρούς τους.

Και σύντομα βρέθηκαν σ'έναν τόπο γεμάτο πυκνή αειθαλή βλάστηση, έχοντας αφήσει τις μεγάλες πέτρες πίσω τους. Οι πυροβολισμοί ακούγονταν τώρα σαν από αφάνταστα μεγάλη απόσταση.

Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, η Βατράνια μπορούσε να δει τις φλόγες και τους καπνούς απόμακρα, πολύ απόμακρα – σαν όνειρο, σχεδόν, είχε την παράξενη εντύπωση. Αισθανόταν τα ρούχα της να κολλάνε από τον ιδρώτα, και η αναπνοή της ήταν γρήγορη και κοφτή. Δε θυμόταν ποτέ ξανά στη ζωή της να έχει νιώσει τόσο ταραγμένη, παρότι είχε βρεθεί σε πολλά κυνηγητά μέσα στη Μέλβερηθ. Η ύπαιθρος την αγρίευε. Το ίδιο και οι άγνωστοι μισθοφόροι. Και ανησυχούσε πολύ για τον πατέρα της.

Ο Αργύριος είπε: «Πρέπει να είμαστε ασφαλείς τώρα. Πρέπει να είμαστε μες στην ενδοδιάσταση. Το σημάδι που κοίταξα πριν είναι το δεύτερο, ουσιαστικά, που πρέπει ν'ακολουθήσεις. Αλλά λίγο μετά απ'αυτό είναι που ξεκινά η ενδοδιάσταση, αν ακολουθήσεις *ακριβώς* την πορεία που ακολουθήσαμε. Το πρώτο σημάδι είναι ένας απλός οδοδείκτης.»

«Δηλαδή, τώρα είμαστε μέσα στην ενδόσταση;»

«'Ενδοδιάσταση' τη λένε, Βατράνια,» της είπε ο Θόας.

Εκείνη τον αγριοκοίταξε.

Ο Αργύριος τής απάντησε: «Ναι.»

«Δε φαίνεται τίποτα το διαφορετικό,» είπε η Βατράνια, παραξενεμένη.

«Ναι, αυτή την εντύπωση δίνει. Εκτός αν είσαι πολύ, πολύ προσεχτικός. Θα διαπιστώσεις τότε ότι *αισθάνεσαι* διαφορετικά εδώ.»

«Σαν μέσα σε όνειρο...» μουρμούρισε η Βατράνια.

«Ακριβώς.»

Ο Αργύριος, λίγο παρακάτω, γονάτισε πλάι σ'ένα δέντρο, παραμέρισε το χορτάρι, και, ανάβοντας τον φακό της Χριστίνας, κοίταξε το σημάδι της Λόρκης που ήταν χαραγμένο πάνω σε μια πέτρα. «Εντάξει,» είπε καθώς σηκωνόταν όρθιος, «σε καλό δρόμο βρισκόμαστε.»

«Κι αν αυτοί οι μισθοφόροι έρθουν πίσω μας;» ρώτησε ο Θόας.

«Δεν ξέρουν τα σημάδια που πρέπει ν'ακολουθήσουν. Το μόνο που μ'ανησυχεί είναι η μάγισσά τους. Γι'αυτό κιόλας πρέπει να ειδοποιήσουμε την ιέρεια του ναού και τον Βασνάρο. Ελάτε.»

Ο Θόας και η Βατράνια βάδισαν πίσω του μέσα στο δάσος.

ΠΛΟΚΑΜΙΑ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ

«Πού πήγαν;...» μουρμούρισε ένας μισθοφόρος, κατεβάζοντας το τουφέκι του, συνοφρυωμένος.

Ένας άλλος φώτιζε με τον φακό πάνω στο δικό του τουφέκι. «Δε φαίνονται πουθενά.»

«*Εξαφανίστηκαν,*» είπε ο πιλότος, «όπως κι οι άλλοι.» Κι έστρεψε το βλέμμα του στη Χαρίκλεια'σαρ.

Αδύνατον! σκέφτηκε η μάγισσα. *Πώς μπαίνουν σ'αυτή την ενδοδιάσταση, όταν εμείς δεν μπορούμε ούτε καν να δούμε τη δίοδο;* Έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, προσπαθώντας ν'απλώσει τις αισθήσεις της όσο πιο μακριά μπορούσε. Εντόπισε, με το μυαλό της, τους μισθοφόρους γύρω της· εντόπισε τους μισθοφόρους που έρχονταν από πίσω (αυτούς που είχαν πάει να δουν τι ήταν το ξαφνικό φως, λίγο πιο πριν)· εντόπισε διάφορα μικρά ζώα του δάσους. Αλλά δεν εντόπισε κανέναν άνθρωπο προς τη μεριά όπου είχαν πάει οι τρεις σκοτεινές φιγούρες.

«Μπήκαν στην ενδοδιάσταση...» μουρμούρισε. «Κάπως, μπήκαν στην ενδοδιάσταση...»

Οι μισθοφόροι που είχαν πάει να δουν τι ήταν εκείνο το φως λίγο πιο πριν επέστρεψαν τώρα. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε ένας. «Πώς άναψε αυτή η φωτιά; Γιατί πυροβολούσατε;»

«Κάποιοι μάς επιτέθηκαν,» αποκρίθηκε ο πιλότος. «Αλλά μετά έφυγαν...»

Η Χαρίκλεια'σαρ είπε στους μισθοφόρους να έρθουν μαζί της, και, περιτριγυρισμένη απ'αυτούς, πλησίασε το σημείο όπου οι τρεις άγνωστοι είχαν εξαφανιστεί. Τίποτα δεν φαινόταν. «Τι σας λένε τα ίχνη τους;» ρώτησε.

Οι μισθοφόροι κοίταξαν στη γη πάλι, και ένας είπε: «Εξαφανίζονται στο ίδιο σημείο όπου εξαφανίστηκαν και των άλλων, κυρία.»

«Ναι,» συμφώνησε η μισθοφόρος που είχε έρθει μαζί με το όχημα της Χαρίκλειας.

«Τι κάνουν;» μουρμούρισε η Χαρίκλεια'σαρ, μονολογώντας. «Πώς μπαίνουν στην ενδοδιάσταση;» Και πιο δυνατά: «Τους είδατε να κάνουν τίποτα *συγκεκριμένο* εδώ;»

Αμήχανη σιωπή για λίγο. Ύστερα: «Απλώς έτρεχαν,» αποκρίθηκε ένας από τους μισθοφόρους.

Η Χαρίκλεια'σαρ αναστέναξε. «Σβήστε τις φλόγες,» πρόσταξε. Η φωτιά και οι καπνοί πλησίαζαν επικίνδυνα.

Ο Βασνάρος και ο Σκαρλάτος έψαχναν για ώρα μέσα στον ναό της Λόρκης, αναζητώντας κάποιο βιβλίο με τραγούδια, ή τίποτα παρόμοιο, αλλά δεν έβρισκαν κάτι που να τους ενδιαφέρει, κάτι που να τους φαίνεται ότι μπορεί να ήταν το τραγούδι που χρησιμοποιούσε η ιέρεια για να ανοίγει τον δρόμο της εξόδου. Το μόνο που βρήκαν ήταν μια λύρα που το μαύρο ξύλο της ήταν λαξεμένο σαν όμορφη, γυμνή γυναίκα με όψη που έμοιαζε, για κάποιο λόγο, διαβολική. Απεικόνιση της Λόρκης, ίσως; αναρωτήθηκε ο Βασνάρος. Ο Σκαρλάτος τού είπε ότι μ'αυτή τη λύρα η ιέρεια έπαιζε το τραγούδι. Αλλά τούτο δεν βοηθούσε και πολύ.

Ο Βασνάρος ρώτησε: «Μήπως ήταν η *λύρα* και όχι το τραγούδι που άνοιγε τον δρόμο;»

Ο Σκαρλάτος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, Λύκε, το τραγούδι ήταν, είμαι σίγουρος.»

«Θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε.» Ο Βασνάρος διέτρεξε τα δάχτυλά του επάνω στις χορδές της λύρας, βγάζοντας έναν παράτονο ήχο.

«Δεν είναι η λύρα, σου λέω, Λύκε: το τραγούδι είναι· σίγουρα πράγματα.»

Και συνέχισαν την αναζήτησή τους, εξερευνώντας κάθε γωνιά του ναού.

Ο Βασνάρος ήταν που είδε πρώτος, από ένα παράθυρο, ότι κάποιοι έρχονταν προς τον οίκο της Λόρκης. Συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. *Δε μπορεί...* σκέφτηκε. Αλλά το ήξερε πως δεν έκανε λάθος. Η μία από

τους τρεις ήταν η κόρη του! Οι άλλοι δύο ήταν άντρες, και άγνωστοι για εκείνον.

«Σκαρλάτε!» φώναξε. «Έλα δω!»

Ο Σκαρλάτος πλησίασε καθώς ο Βασνάρος βάδιζε προς την είσοδο του ναού, που και τα δύο φύλλα της ήταν ανοιχτά τώρα. «Ποιοι είν' αυτοί;»

«Η κόρη μου.»

«Τι;»

Ο Βασνάρος βγήκε στο κατώφλι, ανάμεσα στις δύο πέτρινες στήλες με τα ιερατικά λαξεύματα.

«Μπαμπά!» αναφώνησε η Βατράνια χαμογελώντας.

Ο Βασνάρος και ο Σκαρλάτος τούς περίμεναν να έρθουν πιο κοντά. «Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε ο πρώτος την κόρη του. «Πώς βρέθηκες εδώ;»

«Εσένα έψαχνα, φυσικά!» Τον αγκάλιασε. «Ο Αργύριος είχε δίκιο! Ήρθες όντως στον ναό...»

«Ποιοι είν' αυτοί;» ρώτησε ο Βασνάρος κοιτάζοντας τους αγνώστους πάνω από τον ώμο της.

«Αυτός,» είπε η Βατράνια, αφήνοντας τον πατέρα της από την αγκαλιά της, «είναι ο Θόας, που σου έλεγα.»

Ο Θόας έμοιαζε αμήχανος μπροστά στον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ· δεν ήξερε αν έπρεπε να χαμογελάσει, να του δώσει το χέρι, να πει *χαίρω πολύ*, ή απλά να μείνει ακίνητος.

Η Βατράνια δεν τον περίμενε να κάνει τίποτα. «Κι αυτός είναι ο Αργύριος. Αυτός, ουσιαστικά, μας έφερε εδώ. Είναι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Το είχε καταλάβει ότι έχεις μπλεξίματα και μας βοήθησε να σε εντοπίσουμε.»

Ο Βασνάρος συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας τι εννοούσε η κόρη του. «Γνωριζόμαστε;» ρώτησε τον Αργύριο.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν έχουμε ποτέ συναντηθεί.»

«Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης;» έκανε ο Σκαρλάτος.

Ο Αργύριος τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Είσαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης;»

«Ναι.»

Ο Σκαρλάτος γέλασε. «Έχω ακούσει για σένα! Νόμιζα... νόμιζα ότι ήσουν μύθος, βασικά. Ένας τύπος που περιφέρεται στη Σεργήλη, δήθεν προσωποποίηση του τραπουλόχαρτου Μπαλαντέρ της Λόρκης, της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς. Ένας παράξενος άντρας που καθοδηγείται από την ίδια τη Λόρκη.»

«Ελπίζω να χάρηκες για τη γνωριμία,» είπε ο Αργύριος, υπομειδιώντας. «Πώς σε λένε;»

«Σκαρλάτος Τόλανριφ. Έχω κι εγώ ταξιδέψει πολύ, για διάφορες δουλειές. Γιατί είσαι εδώ;»

«Η Κυρά της Τύχης μ'έφερε. Συνάντησα τη Βατράνια έξω από τον *Σοβαρό* και τη βοήθησα να σας εντοπίσει. Πού είναι η ιέρεια του ναού;»

Η όψη του Σκαρλάτου σκοτείνιασε γι'ακόμα μια φορά. «Είναι νεκρή, φίλε μου. Και πολύ φοβάμαι ότι, τώρα που είσαι εδώ, παγιδεύτηκες μαζί μας.»

«Νεκρή;»

«Μπορείς να τη δεις, αν θέλεις. Στο γραφείο της. Από φυσικό θάνατο, όπως φαίνεται. Δεν είναι χτυπημένη.»

«Ποιος από τους δυο σας ήξερε πώς να έρθει εδώ;» ρώτησε ο Αργύριος.

«Εγώ,» είπε ο Σκαρλάτος.

«Ξέρεις και πώς να φύγεις;»

«Αυτό είναι το πρόβλημά μας: μόνο η ιέρεια ήξερε το τραγούδι που ανοίγει τον δρόμο της εξόδου.»

Η Βατράνια κοίταξε τον Αργύριο. «Τι λέει;»

«Έχει δίκιο,» της είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Η ιέρεια έπαιζε με τη λύρα της προκειμένου να φύγεις. Αλλιώς το δάσος σε κρατά συνεχώς παγιδευμένο γύρω απ'τον ναό.» Στράφηκε στον Σκαρλάτο και τον Βασνάρο. «Υπάρχει, όμως, κι ένα άλλο πρόβλημα τώρα. Σας κυνηγάνε κάποιοι μισθοφόροι, όπως σίγουρα θα ξέρετε...»

«Ναι,» είπε ο Βασνάρος. «Τους συναντήσατε;»

«Αναγκαστήκαμε να τους προσπεράσουμε–»

«Ας πούμε 'προσπεράσουμε',» τον διέκοψε ο Θόας.

Ο Βασνάρος τον κοίταξε ερωτηματικά.

Ο Θόας καθάρισε τον λαιμό του, νευρικά. «Ήταν... κάπως θερμό επεισόδιο.»

«Οι μισθοφόροι,» παρενέβη ο Αργύριος, «έχουν μαζί τους μια μάγισσα. Την είδαμε να κάνει κάτι στα άκρα της ενδοδιάστασης. Δεν ξέρω τι ακριβώς, αλλά υποθέτω ότι προσπαθούσε κάπως να την ανοίξει.»

Ο Βασνάρος ρώτησε τον Σκαρλάτο: «Μπορεί να γίνει αυτό;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Πού να ξέρω; Δεν είμαι μάγος.» Και ρώτησε τον Αργύριο: «Είσαι σίγουρος για τη μάγισσα;»

«Δε νομίζω να έκανε κάτι άλλο εκεί όπου στεκόταν.»

«Πώς ήταν, εμφανισιακώς;»

«Φορούσε κάπα και κουκούλα· δε φαινόταν καθαρά.»

«Ίσως να είναι μία από τις τρεις μάγισσες του Νορβάλη'μορ...» είπε ο Σκαρλάτος, σκεπτικά.

«Ποιες μάγισσες του Νορβάλη'μορ;» ρώτησε ο Βασνάρος.

«Τρεις μάγισσες συνεργάζονται πολύ στενά μαζί του· κάποιοι λένε, μάλιστα, πως είναι και ερωμένες του. Η μία ονομάζεται Τζακλίν'νιρ, και είναι του τάγματος των Βιοσκόπων· δε νομίζω αυτή να βρίσκεται εδώ: οι Βιοσκόποι δεν ειδικεύονται στο να σκαλίζουν τα άκρα ενδοδιαστάσεων. Η άλλη ονομάζεται Χοαρκίδα'χοκ, ανήκει στο τάγμα των Διαλογιστών, και μπορεί να είναι αυτή που είδε ο Αργύριος, αν και δεν είμαι σίγουρος ότι θα είχε τη δύναμη ν'ανοίξει το διαστασιακό πέρασμα που οδηγεί εδώ: οι Διαλογιστές ασχολούνται με το μυαλό, κυρίως. Η τελευταία ονομάζεται Χαρίκλεια'σαρ, και είναι του τάγματος των Ερευνητών. Αυτή ίσως να μπορούσε ν'ανοίξει το πέρασμα. Οι Ερευνητές όλο με τέτοια πράγματα καταπιάνονται, εξάλλου.»

«Υποθέτεις, δηλαδή, ότι πιθανώς νάναι η Χαρίκλεια'σαρ;» είπε ο Βασνάρος.

«Για να σκαλίζει την ενδοδιάσταση... Δε νομίζω, πάντως, ότι είναι εύκολο να την ανοίξεις. Ακολουθώντας τα σημάδια της Λόρκης έρχονται οι πάντες εδώ.»

Ο Αργύριος ένευσε. «Ναι, έτσι ξέρω κι εγώ. Αλλά τώρα, αν αυτή η μάγισσα μπορεί να δημιουργήσει άνοιγμα κάπως, καλύτερα να φεύ-

γουμε από την άλλη μεριά. Έχει καμια δεκαριά μισθοφόρους μαζί της.»

«Κι εμείς τρόπο να φύγουμε ψάχνουμε,» είπε ο Σκαρλάτος, «αλλά δεν υπάρχει πουθενά στον ναό κανένα έγγραφο με νότες ή τίποτα παρόμοιο.»

«Πάμε μέσα,» είπε ο Αργύριος, και περνώντας ανάμεσα από τον Βασνάρο και τον Σκαρλάτο μπήκε στον ναό της Λόρκης. Δε μπορεί η Κυρά της Τύχης να τον εγκατέλειπε εδώ μέχρι που να πεθάνει· ήταν βέβαιος. Το αισθανόταν. Υπήρχε τρόπος να βγουν από την ενδοδιάσταση.

Οι μισθοφόροι άρχισαν να σβήνουν τις φλόγες ρίχνοντας χώμα επάνω τους από την υγρή γη της υπαίθρου. Εν τω μεταξύ, η Χαρίκλεια'σαρ έκανε πάλι τη Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως, στέλνοντας το μυαλό της σ'έναν κόσμο όλο παράξενες γεωμετρίες και μυστηριώδεις κώδικες. Δεν ήταν μακριά απ'το να κατανοήσει τη φύση της αναδίπλωσης, προτού την ενοχλήσουν πιο πριν, και τώρα δεν άργησε να βρει πάλι τον δρόμο της από εκεί όπου τον είχε αφήσει. Ο χρόνος έχασε το νόημά του για τη Χαρίκλεια'σαρ, καθώς ο νους της εξερευνούσε κάθε ιδιομορφία και μυστήριο της διαστασιακής αλλοίωσης...

Όταν νόμιζε πως δεν υπήρχε πια τίποτα γι'αυτήν που να μην ξέρει, διέκοψε τη μαγγανεία και επανήλθε στη συμβατική πραγματικότητα, νιώθοντας αρκετά κουρασμένη. Τα μάτια της έβλεπαν τους μισθοφόρους και τους βράχους γύρω της και, προς στιγμή, το μυαλό της αναρωτιόταν ποια μπορεί να ήταν η διαφορά ανάμεσα στους ανθρώπους και τις πέτρες. Τα πράγματα που ανέκαθεν ήξερε τής έμοιαζαν αλλόκοτα τώρα. Αλλά αυτό δεν την ανησυχούσε· ήταν παρενέργεια της μαγγανείας. Σύντομα θα διαλυόταν.

«Σβήσατε τη φωτιά;» ρώτησε.

«Ναι. Έχει περάσει πολλή ώρα, κυρία.»

Ένας άλλος είπε: «Είναι μετά τα μεσάνυχτα τώρα.»

«Δε συνέβη τίποτ' άλλο, έτσι;» ρώτησε η Χαρίκλεια.

«Όχι.»

«Δεν είδατε κανέναν ύποπτο να πλησιάζει...;»

«Όχι. Και κοιτούσαμε πολύ προσεχτικά.»

Η Χαρίκλεια ακόμα αναρωτιόταν ποιοι μπορεί να ήταν εκείνοι οι τρεις που είχαν έρθει πριν και είχαν επιτεθεί. Γνωστοί του Βασνάρου ή του Σκαρλάτου; Ήταν κι αυτοί απεσταλμένοι της Αρχόντισσας της Ύγκρας;

Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να μάθουμε. «Λοιπόν,» είπε στους μισθοφόρους. «Νομίζω πως μπορώ τώρα να μας βάλω στην ενδοδιάσταση. Είστε έτοιμοι;»

«Μάλιστα, κυρία.» Κρατούσαν όλοι τα όπλα τους.

Η Χαρίκλεια'σαρ στράφηκε προς τα εκεί όπου κανονικά έπρεπε να ήταν η διαστασιακή δίοδος και ξεκίνησε να αρθρώνει τα λόγια για το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως, ενώ τα γαντοφορεμένα χέρια της διέγραφαν μαγικά σύμβολα στον αέρα. Το μυαλό της απλώθηκε σαν αόρατα πλοκάμια μέσα από το κεφάλι της· αόρατα πλοκάμια που το καθένα είχε στο πέρας του ακόμα περισσότερα αόρατα πλοκάμια. Τα πλοκάμια έπιασαν διάφορες άκριες και σημεία της αναδίπλωσης και τα τράβηξαν προς τα δω και προς τα κει, προς κατευθύνσεις που δεν μπορούσαν να περιγραφούν με λόγια, προς μεριές που μονάχα η νόηση μάγων εξειδικευμένων σε διαστασιακά φαινόμενα μπορούσε να αντιληφτεί. Ο «σωλήνας» που ήταν γυρισμένος *ανάποδα* – το μέσα έξω, το πίσω μπρος – άρχισε να παίρνει άλλο σχήμα. Και, σε λίγο, η Χαρίκλεια'σαρ νόμιζε πως του είχε δώσει ακριβώς τη μορφή που όφειλε να έχει.

Διέλυσε το ξόρκι της και βλεφάρισε. Είδε πως κάτι στραφτάλιζε αντίκρυ της. Ο αέρας έμοιαζε να κυρτώνει προς ένα συγκεκριμένο σημείο, σαν να ήταν ύφασμα που κάνει ζάρες· και σ'εκείνο το σημείο, ο χώρος λαμπύριζε λες κι ήταν γεμάτος με μικροσκοπικά άστρα.

Η διαστασιακή δίοδος είχε ανοίξει!

Η Χαρίκλεια στράφηκε στους μισθοφόρους.

«Αυτό είναι, κυρία;»

Η μάγισσα τράβηξε το πιστόλι της, ρυθμίζοντάς το στην ηχητική λειτουργία. «Ναι. Ελάτε πίσω μου,» πρόσταξε, και μπήκε μέσα στον χώρο που στραφτάλιζε.

Οι μισθοφόροι την είδαν να εξαφανίζεται μπροστά στα μάτια τους. Η ίδια είδε μυριάδες μικροσκοπικά φώτα να την περιτυλίγουν και να στροβιλίζονται προς στιγμή γύρω της· ύστερα ήταν πάλι στην ύπαιθρο και, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο της, μπορούσε να ατενίσει τους μισθοφόρους – αλλά όχι και τη διαστασιακή δίοδο. Η δίοδος δεν υπήρχε από εδώ. Ήταν μονόδρομη. Η Χαρίκλεια δεν το περίμενε αυτό· δεν το είχε προβλέψει.

Οι μισθοφόροι, παρότι φαινομενικά κοντά της, της έμοιαζαν, για κάποιο λόγο, απόμακροι. Ένας απ’αυτούς βάδισε προς το μέρος της, μια σκιά τον τύλιξε – η οποία δεν ήταν φανερό από πού προερχόταν – και ύστερα παρουσιάστηκε ξανά. Είχε μπει κι αυτός στην ενδοδιάσταση. Στα χέρια του ήταν το τουφέκι του. Έδειχνε παραξενεμένος.

«Κυρία… τι…;» Κοίταζε ολόγυρα.

«Στην ενδοδιάσταση είμαστε,» τον διαβεβαίωσε η Χαρίκλεια’σαρ.

Ακόμα ένας μισθοφόρος ήρθε.

Ο πρώτος είπε: «Δε μοιάζει… δε μοιάζει νάχει διαφορά.»

«Κι όμως έχει,» είπε η Χαρίκλεια’σαρ. «Και δυστυχώς δεν υπάρχει άμεσος δρόμος επιστροφής.»

Το τελευταίο φάνηκε να παραξενεύει και τους δύο μισθοφόρους, ενώ κι άλλοι περνούσαν τη δίοδο κι έμπαιναν.

Σίγουρα όμως υπάρχει έξοδος κάπου, σκέφτηκε η Χαρίκλεια. *Αλλιώς ο Σκαρλάτος και οι υπόλοιποι δεν θα έρχονταν εδώ.*

Όταν όλοι οι μισθοφόροι είχαν μπει στην ενδοδιάσταση, η μάγισσα αποφάσισε να δοκιμάσει να δει τι θα γινόταν αν προσπαθούσε να βγει από τούτο το μέρος. Βάδισε προς τα εκεί απ’όπου είχε έρθει–

–και ξαφνικά βρέθηκε πάλι μπροστά στους μισθοφόρους της, σαν ο χώρος να είχε περιστραφεί ολόγυρά της.

Οι μισθοφόροι την κοίταζαν σαστισμένοι. Στην αρχή έβλεπαν την πλάτη της· μετά, απρόσμενα, την έβλεπαν ανφάς, να τους ζυγώνει.

Η Χαρίκλεια’σαρ χαμογέλασε μέσα από την κουκούλα της. «Τι είδατε;» τους ρώτησε.

Της απάντησαν.

«Αυτό συμβαίνει,» τους εξήγησε, «επειδή η ενδοδιάσταση εκεί τελειώνει. Μπορεί να μοιάζει σαν να είμαστε ακόμα στη Σεργήλη, αλλά

δεν είμαστε. Είμαστε σε μια αναδίπλωση *μέσα* στη Σεργήλη.» Έπιασε την άκρη της κάπας της και τη δίπλωσε, δημιουργώντας πτυχώσεις. «Καταλαβαίνετε;»

«Και… πώς θα βγούμε, κυρία;» ρώτησε ένας από τους μισθοφόρους.

«Από άλλη μεριά, όχι από εδώ.» *Δε μπορεί να μην υπάρχει έξοδος.* «Δείτε τώρα στο χώμα για ίχνη.»

Οι μισθοφόροι υπάκουσαν και αμέσως βρήκαν πατημασιές. Άρχισαν να τις ακολουθούν, αφήνοντας πίσω τους το μέρος με τις μεγάλες πέτρες και μπαίνοντας σ’έναν τόπο γεμάτο πυκνή αειθαλή βλάστηση.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Ο Αργύριος βάδισε μέσα στον σηκό του ναού, φωτίζοντας με τον φακό της Χριστίνας, κοιτάζοντάς τριγύρω, τους τοίχους, τις κολόνες, τον βωμό, το πάτωμα, το ταβάνι: τα λαξεύματα που υπήρχαν επάνω σε πολλές από αυτές τις επιφάνειες. Ήταν σιωπηλός και καρτερικός. Έμοιαζε να περιμένει κάτι να του αποκαλυφθεί από μόνο του.

Οι υπόλοιποι τον είχαν ακολουθήσει μες στον ναό, και ο Σκαρλάτος είπε: «Ας συνεχίσουμε να ψάχνουμε κι εμείς.»

«Έχουμε ήδη ψάξει κάθε γωνιά,» διαφώνησε ο Βασνάρος. «Τι άλλο απομένει να ψάξουμε; Αν είναι να βρεθεί κάτι, αυτός θα το βρει»· κοίταξε τον Αργύριο. «Φαίνεται να ξέρει περισσότερα από εμάς. Γνώριζε τα σημάδια για νάρθει σε τούτο το μέρος, και πιθανώς να γνωρίζει κι άλλα σημάδια της Λόρκης. Ίσως τα λαξεύματα εδώ μέσα να μπορούν να του φανερώσουν το τραγούδι.»

Ο Σκαρλάτος έδειχνε προβληματισμένος. «Προτείνεις, δηλαδή, να καθίσουμε απλά και να περιμένουμε...» Το έλεγε σαν να μην του άρεσε καθόλου.

«Δε νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε τίποτα καλύτερο, Σκαρλάτε.» Και προς τη Βατράνια: «Πώς ακριβώς σας έφερε αυτός σ’εμάς;» Ήταν καταφανές ότι αναφερόταν στον Αργύριο. «Και πώς βρέθηκες εσύ στον Σοβαρό, μικρή; Τι δουλειά είχες εκεί, μα τα πόδια της Λόρκης;»

Η Βατράνια τού τα είπε όλα, χωρίς να παραλείψει καμία λεπτομέρεια, ενώ ο Μπαλαντέρ της Λόρκης εξακολουθούσε να βαδίζει μέσα στον ναό, έχοντας τώρα φύγει από τον σηκό, τριγυρίζοντας στους άλλους χώρους.

Μερικά φώτα στο ταβάνι, ξαφνικά, άναψαν.

«Τι...» έκανε ο Βασνάρος.

Ο Αργύριος βγήκε από μια πόρτα. «Γιατί δεν είχατε ανάψει τα φώτα ώς τώρα;» ρώτησε. «Οι μηχανισμοί λειτουργούν, δεν είναι χαλασμένοι· μόνο ενεργειακή φιάλη χρειαζόταν ν'αλλάξεις, και υπάρχουν κάμποσες εδώ.»

Ο Βασνάρος και ο Σκαρλάτος αλληλοκοιτάχτηκαν. Ο δεύτερος ανασήκωσε τους ώμους, τελικά. «Δεν το σκεφτήκαμε.»

«Και καλύτερα να τα σβήσεις,» είπε ο Βασνάρος στον Αργύριο, «ειδικά αφού μπορεί σύντομα να έχουμε παρέα τους μισθοφόρους του Νορβάλη'μορ.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης κατένευσε. Επέστρεψε στο δωμάτιο πλάι στον σηκό και τα φώτα έσβησαν πάλι.

Η Βατράνια είχε σχεδόν τελειώσει με τη διήγησή της και τώρα την ολοκλήρωσε, εξηγώντας πώς ήρθαν στη Χαμηλόνεφη και μπήκαν στην ενδόσταση–

(«Ενδοδιάσταση, μικρή,» τη διόρθωσε ο Βασνάρος.

«Αυτό, τέλος πάντων.»)

Ο Θόας ήταν σιωπηλός, νιώθοντας ακόμα αμήχανος κοντά σ'έναν ζωντανό μύθο σαν τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ. Δεν πίστευε ότι ποτέ στη ζωή του θα τον συναντούσε. Πόσω μάλλον ότι θα πηδιόταν με την κόρη του! Τι γνώμη, άραγε, να είχε ο Βασνάρος γι'αυτόν; Μέχρι στιγμής δεν του είχε πει τίποτα ιδιαίτερο. Αλλά ούτε τον είχε αγριοκοιτάξει κιόλας ή τίποτα τέτοιο. Λες να τον συμπαθούσε;

Ο Βασνάρος είπε: «Αυτός ο τύπος, δηλαδή, δεν είναι ιερέας αλλά είναι κάτι σαν... τι; μάντης;» Λοξοκοίταζε τον Αργύριο, ο οποίος περιφερόταν ξανά μέσα στον σηκό.

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε η Βατράνια στον πατέρα της.

«Δεν καταλαβαίνω, όμως, γιατί τον ενδιαφέρει για εμάς...»

«Σου είπα: λέει πως κάτι μεγάλο συμβαίνει στη Σεργήλη και εσύ θα παίξεις κάποιο σημαντικό ρόλο σ'αυτό.»

«Ναι, εντάξει, αλλά *γιατί τον ενδιαφέρει;*» επέμεινε ο Βασνάρος. «Τι έχει να κερδίσει;»

Ο Σκαρλάτος κάπνιζε ένα τσιγάρο, στεκόμενος παραδίπλα, χτυπώντας το πόδι του νευρικά στο έδαφος. Τώρα στράφηκε και είπε: «Αν οι μύθοι αληθεύουν για τον Μπαλαντέρ της Λόρκης, δεν έχει *τίποτα*

να κερδίσει. Είναι ένας ιερός περιηγητής της Κυράς της Τύχης. Κάνει πράγματα που σ'άλλους μοιάζουν τρελά.»

«Αποκλείεται, πάντως, να είναι εναντίον μας, μπαμπά,» είπε η Βατράνια. «Αν ήταν εναντίον μας θα μας είχε ήδη προδώσει στη μάγισσα και τους μισθοφόρους της.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Βασνάρος.

Ο Αργύριος, εν τω μεταξύ, συνέχιζε να βαδίζει μες στον σηκό του ναού της Λόρκης παρατηρώντας τα ιερατικά σημάδια στους τοίχους, στον βωμό, στις κολόνες. Τα λόγια του Βασνάρου, της Βατράνιας, και του Σκαρλάτου τα άκουγε μόνο αποσπασματικά· δεν τον απασχολούσαν. Περίμενε καθοδήγηση από την Κυρά του. Σε κάποια στιγμή, βγήκε στο κατώφλι του ναού και κοίταξε τα λαξεύματα επάνω στις πέτρινες στήλες εκατέρωθεν της εισόδου. Ώς τώρα, τίποτα δεν του είχε δώσει κανένα στοιχείο για το τραγούδι που άνοιγε τον δρόμο της εξόδου από την ενδοδιάσταση, αν και καταλάβαινε τα ιερατικά σύμβολα και τα ιδεογράμματα που έβλεπε· δεν ήταν κάτι το άγνωστο γι'αυτόν: είχε συναναστραφεί πολλούς ιερωμένους της Λόρκης, και είχε ταξιδέψει σε πολλά μέρη της Σεργήλης· είχε αντικρίσει θαυμαστά πράγματα της Απατηλής Κυράς που άλλοι δεν θα τον πίστευαν αν τους τα έλεγε.

Πού είναι κρυμμένο το τραγούδι; αναρωτήθηκε· και, αφήνοντας την είσοδο του ναού, πήγε πάλι στο δωμάτιο όπου βρισκόταν η νεκρή ιέρεια: η Πολύανθη. Την ήξερε από παλιά, όταν είχε ξανάρθει εδώ. Ήταν συμπαθητική γυναίκα, αν και πολλοί τη θεωρούσαν δύστροπη. Μεγάλη σε ηλικία: ο Αργύριος δεν γνώριζε πόσο μεγάλη ακριβώς, αλλά τώρα πλέον, αν ζούσε, πιθανώς να πλησίαζε τα εκατό. Δε θάπρεπε να τον παραξενεύει που είχε πεθάνει. Κι όμως, ο θάνατός της, για κάποιο λόγο, του φάνταζε παράξενος. Δεν πίστευε πραγματικά ότι ποτέ μπορούσε να πεθάνει η Πολύανθη, η ιέρεια του κρυφού ναού.

Αλλά το τέλος της φαινόταν, τουλάχιστον, ήσυχο. Είχε ξεψυχήσει στο γραφείο της, μ'ένα βιβλίο ανοιχτό μπροστά της: *Γνώσεις από τον Απατηλό Κόσμο* – ένα ιερατικό κείμενο της Λόρκης. Τον ευχαριστούσε τον Αργύριο το γεγονός ότι η Πολύανθη είχε πεθάνει έτσι, ήρεμα, μάλλον ευτυχισμένη, υπηρετώντας τη θεά.

Είχε κοιτάξει και πριν τις ανοιχτές σελίδες του βιβλίου, μήπως μέσα από αυτές η Κυρά της Τύχης τού δώσει κάποιο στοιχείο, μα τίποτα δεν του είχε αποκαλυφθεί. Τώρα, τις κοίταξε ξανά: και το αποτέλεσμα ήταν, δυστυχώς, το ίδιο.

Ο Αργύριος έφυγε από το δωμάτιο όπου βρισκόταν η νεκρή· πήγε πάλι στον σηκό. Η Βατράνια, ο Βασνάρος, ο Θόας, και ο Σκαρλάτος εξακολουθούσαν να μιλάνε αναμεταξύ τους. Ο Αργύριος κοίταξε τα λαξεύματα σ'έναν τοίχο για τρίτη φορά–

Ένας θόρυβος διέκοψε την ανάγνωσή του.

Ένας θόρυβος που του θύμιζε μουσική.

Στράφηκε και είδε ότι ένα πουλί – ένας κορυδαλλός με όμορφο λοφίο – είχε προσγειωθεί πάνω στον βωμό (μπαίνοντας από κάποιο ανοιχτό παράθυρο, πιθανώς) και τον χτυπούσε με το ράμφος του, ρυθμικά.

Σαν τραγούδι… σκέφτηκε αυθόρμητα ο Αργύριος. Και μετά: *Ψάχνουμε να βρούμε ένα τραγούδι!*

Κανείς άλλος δεν είχε δώσει σημασία στο μικρό πτηνό· μονάχα ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Ο οποίος τώρα πλησίασε γρήγορα τον βωμό στο κέντρο του σηκού. Ο κορυδαλλός φτερούγισε, φεύγοντας.

Ο Αργύριος είχε ξανακοιτάξει τον βωμό, αλλά ίσως κάτι να του είχε διαφύγει. Παρατήρησε πάλι, προσεχτικά, τα σημάδια στις πλευρές του. Τι έλεγαν; Δεν έλεγαν, πάντως, κανένα τραγούδι. Αλλά… για στάσου μια στιγμή! Μπορούσες να τα διαβάσεις και αλληγορικά, δεν μπορούσες; Ο Αργύριος τα διάβασε αλληγορικά, και τώρα του μιλούσαν για μια κρυψώνα η οποία άνοιγε από την επάνω δεξιά γωνία.

Το βλέμμα του πήγε στην επάνω δεξιά γωνία του βωμού από το σημείο όπου στεκόταν. Στην κορυφή της, όπως και στις άλλες γωνίες, υπήρχε μια μπρούντζινη σφαίρα. Ο Αργύριος την άγγιξε, προσπάθησε να τη γυρίσει. Και η σφαίρα γύρισε.

Και, μαζί της, γύρισε ένα μεγάλο μέρος της επίπεδης επιφάνειας του βωμού, αποκαλύπτοντας μια κρυψώνα.

Αυτό τράβηξε την προσοχή του Θόα, ο οποίος είπε: «Δείτε!» κι οι άλλοι στράφηκαν στον Αργύριο. Πλησίασαν.

«Τι βρήκες εκεί;» ρώτησε ο Βασνάρος.

«Αυτό βλέπω κι εγώ τώρα,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Μέσα στην κρυψώνα ήταν μια παλιά καραμπίνα, σφαίρες για την καραμπίνα, δύο ξιφίδια, μερικά τιμαλφή, και ένα σημειωματάριο. Ο Αργύριος πήρε στα χέρια του το σημειωματάριο και το ξεφύλλισε. Δεν περιείχε και πολλά πράγματα πέρα από νότες.

Χαμογέλασε. «Το τραγούδι.»

«Μπορείς να το παίξεις;» ρώτησε ο Σκαρλάτος. «Γιατί εμείς είμαστε τελείως φάλτσοι.»

«Δεν ξέρω μουσική,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, «αλλά θα το προσπαθήσω.» Κρατώντας το σημειωματάριο ανοιχτό μπροστά του, διάβασε το τραγούδι με προσοχή, ελπίζοντας η Κυρά της Τύχης να τον συντρέξει, γιατί δεν γνώριζε πώς να παίζει κανένα μουσικό όργανο – πόσω μάλλον λύρα. Στην αρχή δεν καταλάβαινε τίποτα· μετά, όμως, καθώς παρατηρούσε, δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πως οι νότες δεν ήταν συνηθισμένες, δεν ήταν σαν άλλες νότες που είχε δει. Γύρισε τις σελίδες ανάποδα και διαπίστωσε ότι οι «νότες» ήταν, ουσιαστικά, τα σύμβολα της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς. Το καθένα απ’αυτά αντιστοιχούσε και σε ένα τραπουλόχαρτο.

Ο Αργύριος – ξαφνιάζοντας κι ο ίδιος τον εαυτό του – άρχισε να καταλαβαίνει. Ή έτσι νόμιζε, τουλάχιστον. Διάβασε για λίγο ακόμα το τραγούδι, και μετά βάδισε προς την ξύλινη λύρα και έβαλε τα χέρια του στις χορδές της δοκιμάζοντας να παίξει. Ο ήχος, αρχικά, δεν του έμοιαζε σωστός, αλλά συνέχισε να προσπαθεί και, σταδιακά, του φαινόταν ολοένα και σωστότερος...

Ενόσω ο Αργύριος σκάλιζε τη λαξευτή λύρα, ο Βασνάρος είδε σε κάποια στιγμή, από την ανοιχτή είσοδο του ναού, φώτα να έρχονται από το δάσος. «Οι μισθοφόροι!»

Ο Σκαρλάτος τράβηξε το πιστόλι του. «Γαμώτο!» γρύλισε.

«Πρέπει να φύγουμε,» είπε η Βατράνια στον Αργύριο – «τώρα.»

Ο Θόας πήρε την καραμπίνα από την κρυψώνα κι άρχισε να βάζει σφαίρες μέσα.

«Δε μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε, μικρέ,» του είπε ο Βασνάρος. «Δεν έχουμε αρκετά πυρομαχικά μαζί μας, κατά πρώτον.»

Ο Αργύριος είπε: «Σηκώστε τη λύρα και πάμε να φύγουμε απ'την πίσω μεριά του ναού.»

Κανείς δεν διαφώνησε μ'αυτό. Η Βατράνια και ο Θόας σήκωσαν τη λύρα ανάμεσά τους (ήταν αρκετά μεγάλη – και αρκετά βαριά, διαπίστωσαν) και ακολούθησαν τον Μπαλαντέρ της Λόρκης προς ένα από τα δωμάτια πίσω από τον σηκό.

«Εκεί πρέπει να έχουν πάει,» είπε ο μισθοφόρος, δείχνοντας το οικοδόμημα που φαινόταν στο ξέφωτο του δάσους. «Εκεί οδηγούν τα ίχνη.»

Η Χαρίκλεια'σαρ έβλεπε κάποια μικρά φώτα στο εσωτερικό του, και μια παράξενη μουσική ερχόταν από εκεί.

«Τι είναι;» ρώτησε ένας άλλος μισθοφόρος. «Ναός;»

«Μοιάζει με ναό,» είπε μια μισθοφόρος.

Η Χαρίκλεια'σαρ πρόσταξε: «Πλησιάστε πυροβολώντας, γιατί πιθανώς να μας έχουν δει και να μας επιτεθούν ξανά.»

Καθώς έβγαιναν από ένα απ'τα πίσω παράθυρα του ναού, άκουσαν πυροβολισμούς από την άλλη μεριά.

«Μάλλον δεν τους ενοχλεί που αυτός είναι ιερός τόπος,» παρατήρησε ο Θόας, ενώ εκείνος κι η Βατράνια κουβαλούσαν τη λύρα ανάμεσά τους.

«Γρήγορα!» είπε ο Βασνάρος. «Αφήστε τις κουβέντες!» Είχε στο χέρι του το πιστόλι του, αλλά είχε ήδη καταναλώσει τουλάχιστον τις μισές σφαίρες και δεν είχε άλλο γεμιστήρα. *Αν αναγκαστούμε να τους αντιμετωπίσουμε ανοιχτά, την έχουμε γαμήσει,* σκεφτόταν. *Αυτοί πρέπει νάχουν μαζί τους από πέντε γεμιστήρες ο καθένας – το λιγότερο.*

Ο Αργύριος τούς οδήγησε προς το δάσος, ενώ εξακολουθούσαν να έχουν τον ναό για κάλυψη από τους κυνηγούς τους. Όταν έφτασαν στο πέρας του ξέφωτου, μπαίνοντας ανάμεσα στα δέντρα, οι πυροβολισμοί σταμάτησαν.

«Μας είδαν;» ψιθύρισε ο Θόας.

«Δε νομίζω,» είπε ο Σκαρλάτος. «Αλλά σίγουρα θα μας ακούσουν αν αρχίσουμε πάλι να πειραματιζόμαστε με τη λύρα...» Κοίταξε τον Αργύριο, μοιάζοντας να αμφιβάλλει για τις μουσικές ικανότητές του.

«Πάμε πιο μακριά,» είπε εκείνος, και βάδισε ξανά μες στη βλάστηση. «Το σκοτάδι και η Κυρά της Τύχης θα μας κρύψουν από τα μάτια τους.»

«Δε φαίνονται πια φώτα μέσα,» παρατήρησε ένας μισθοφόρος, όταν έπαψαν να πυροβολούν.

«Ίσως να κρύβονται,» είπε ένας άλλος.

«Ή ίσως να βγήκαν από την πίσω μεριά,» είπε ένας τρίτος.

Η Χαρίκλεια'σαρ ήταν κουρασμένη πλέον από τη χρήση της μαγείας της και δεν νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας για να δει αν άνθρωποι βρίσκονταν μες στον ναό. Ή, μάλλον, *μπορούσε* να κάνει το ξόρκι αλλά όχι και ν'απλώσει τις αισθήσεις της ώς το σκοτεινό οικοδόμημα. Απείχε κάμποση απόσταση.

«Πλησιάστε με προσοχή,» πρόσταξε· και οι μισθοφόροι ζύγωσαν τον ναό σκυμμένοι, με τα τουφέκια και τα πιστόλια τους υψωμένα, ενώ εκείνη έμεινε στη θέση της, γονατισμένη πίσω από έναν θάμνο.

Είδε τους μισθοφόρους να εισβάλουν από την είσοδο του οικοδομήματος, φωτίζοντας το εσωτερικό του. Αλλά δεν άκουσε ούτε πυροβολισμούς ούτε κραυγές.

Η μισθοφόρος που είχε έρθει με το δίκυκλο τής έκανε νόημα να πλησιάσει, και η Χαρίκλεια'σαρ εγκατέλειψε την κρυψώνα της και μπήκε κι εκείνη στον ναό.

«Δε φαίνεται νάναι κανείς εδώ,» είπε ένας μισθοφόρος.

«Αλλά σίγουρα κάποιοι ήταν πριν από λίγο,» πρόσθεσε ένας άλλος, δείχνοντας στο έδαφος. «Βήματα πάνω στις σκόνες.»

Η Χαρίκλεια'σαρ, παρότι κουρασμένη, αποφάσισε να κάνει το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Τουλάχιστον, έτσι θα έβρισκε αν κάποιος κρυβόταν εδώ γύρω. Μουρμούρισε τα λόγια και οι αισθήσεις της διευρύνθηκαν, εξερευνώντας. Αλλά μόνο μικρές μορφές ζωής εντόπισε, πέρα από τους μισθοφόρους της: τρωκτικά, κατά πάσα πιθανότητα. Διέκοψε το ξόρκι.

Μια μελωδία άρχισε ν'ακούγεται από το δάσος.

«Το τραγούδι που ακουγόταν και πριν,» παρατήρησε η μισθοφόρος που ήταν εξαρχής μαζί με τη Χαρίκλεια'σαρ.

Ο Αργύριος είπε: «Ώς εδώ. Μετά θα φτάσουμε στα άκρα της ενδοδιάστασης, και ξέρετε τι γίνεται εκεί, έτσι;»

«Ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Σκαρλάτος.

«Αφήστε κάτω τη λύρα.»

Η Βατράνια και ο Θόας την άφησαν στο χώμα και στα χόρτα, με προσοχή. Ο Αργύριος διάβασε το τραγούδι γι'ακόμα μια φορά, φωτίζοντάς το με τον φακό της Χριστίνας. Ύστερα, έβαλε τα χέρια του στις χορδές της λύρας κι άρχισε να παίζει.

«Δε βλέπω να γίνεται τίποτα...» μουρμούρισε ο Θόας, ανήσυχα.

«Δε συμβαίνει τίποτα το φανερό,» του είπε ο Σκαρλάτος· «απλά βαδίζεις και βγαίνεις από την ενδοδιάσταση ενώ αντηχεί το τραγούδι.»

«Ας βαδίσουμε, λοιπόν.»

«Περίμενε. Θα μας πει, υποθέτω.» Έδειξε τον Αργύριο με το βλέμμα του.

Εκείνος συνέχιζε να σκαλίζει τις χορδές της λύρας με τα δάχτυλά του, αρκετά επιδέξια. Η μελωδία που απλωνόταν στο δάσος δεν έμοιαζε παράτονη σε κανέναν τους. Ήταν ήπια και μυστηριακή, αλλά, συγχρόνως, διεγερτική για τις αισθήσεις μ'έναν ανεξήγητο τρόπο.

«Το παίζει σωστά;» ρώτησε η Βατράνια τον Σκαρλάτο.

«Νομίζω. Δεν είμαι σίγουρος. Έχω χρόνια να το ακούσω.»

Ύστερα από λίγο, ο Βασνάρος είπε: «Έρχονται!» δείχνοντας προς τα πίσω. Σκιερές φιγούρες ζύγωναν, κουβαλώντας δυνατά φώτα, κρατώντας μακριά πυροβόλα. «Αν είναι να κάνεις κάτι, Αργύριε, κάν' το τώρα, προτού μας γαζώσουν.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είπε: «Σηκώστε τη λύρα ξανά και βαδίστε μαζί μου.»

Ο Θόας και η Βατράνια τη σήκωσαν ανάμεσά τους, και προχώρησαν μαζί με τον Αργύριο καθώς εκείνος συνέχιζε να παίζει.

Ο Βασνάρος και ο Σκαρλάτος ακολούθησαν ενώ συγχρόνως κοίταζαν πίσω. Είδαν τους μισθοφόρους να έρχονται πιο γρήγορα τώρα – ν'αρχίζουν να τρέχουν – και να πυροβολούν.

«Τρέξτε!» φώναξε ο Βασνάρος. «*Τρέξτε!*»

Και όλοι τους έτρεξαν. Ο Αργύριος δεν έπαψε καθόλου να παίζει.

Οι πυροβολισμοί, απρόσμενα, ακούγονταν σαν να έρχονταν από πολύ, *πολύ* μακριά, και η κατεύθυνσή τους ήταν αβέβαιη.

Ο Βασνάρος κοιτάζοντας πίσω δεν μπορούσε πλέον να δει τους μισθοφόρους ούτε τα φώτα τους. «Βγήκαμε!» είπε. «Πρέπει να βγήκαμε απ'την ενδοδιάσταση.»

Ο Αργύριος σταμάτησε να παίζει τη λύρα. «Ναι,» συμφώνησε, «βγήκαμε.» Το ένιωθε. Εκείνη η ονειρική αίσθηση που είχε μέσα στην ενδοδιάσταση τον είχε εγκαταλείψει.

Η Χαρίκλεια'σαρ τούς είδε να τρέχουν, και πρόσταξε τους μισθοφόρους της: «Σκοτώστε τους! Σκοτώστε τους όλους!»

Τουφέκια και πιστόλια κροτάλιζαν, διαλύοντας κορμούς και φυλλωσιές, γεμίζοντας τη νύχτα με λάμψεις.

Η Χαρίκλεια κοίταζε τις σκιερές φιγούρες που απομακρύνονταν, και η μία απ'αυτές σίγουρα έπαιζε κάποιο τραγούδι χρησιμοποιώντας ένα μουσικό όργανο που άλλοι δύο κρατούσαν ανάμεσά τους. Γιατί το έκαναν αυτό; Τι ήταν, τρελοί; Τι νόημα είχε;

Ύστερα, ξαφνικά, η Χαρίκλεια είχε την εντύπωση πως τα θηράματά της βρίσκονταν πολύ μακριά, παρότι δεν νόμιζε ότι είχαν αντικειμενικά απομακρυνθεί και τόσο.

«Σταματήστε να ρίχνετε!» πρόσταξε. «Σταματήστε να ρίχνετε!»

Οι μισθοφόροι σταμάτησαν. «Φεύγουν, κυρία.»

«Βγήκαν από την ενδοδιάσταση,» είπε εκείνη. Και, ανάβοντας έναν φακό, φώτισε λίγο παρακάτω, στο έδαφος, και είδε σφαίρες συγκεντρωμένες. «Οι σφαίρες γυρίζουν πίσω...» μουρμούρισε. Άλλαξε ρύθμιση στο πιστόλι της – από ηχητικό σε πυροβόλο – το ύψωσε, και πάτησε τη σκανδάλη. Είδε τη σφαίρα να φτάνει ώς ένα σημείο και μετά να επιστρέφει, αλλά όχι με την ίδια ταχύτητα, αποδυναμωμένη, πέφτοντας αμέσως στη γη.

Κάποιος μισθοφόρος το παρατήρησε επίσης. «Τι στο...;»

Η Χαρίκλεια βάδισε προς το πέρας της ενδοδιάστασης–

–και επέστρεψε εκεί όπου στεκόταν πριν, αντικρίζοντας τους μισθοφόρους της, σαν να είχε βαδίσει μέσα σε καθρέφτη. Από την άλλη, κοιτάζοντας πάνω απ’τον ώμο της, ατένισε τους ανθρώπους που κυνηγούσε ν’απομακρύνονται μέσα στο νυχτερινό τοπίο.

«Τι συμβαίνει, κυρία; Δε μπορούμε να τους ακολουθήσουμε;»

«Το τραγούδι...» είπε η Χαρίκλεια’σαρ. «Το καταραμένο τραγούδι τούς έβγαλε απ’την ενδοδιάσταση! Και μας άφησαν παγιδευμένους εδώ πέρα!» Χτύπησε το πόδι της, οργισμένα, στη γη. Και πόνεσε. Η σόλα του παπουτσιού της ήταν πολύ λεπτή για τούτα τα άτσαλα εδάφη.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΧΑΡΤΙ ΤΟΥ ΜΠΑΛΑΝΤΕΡ

«Έχετε αφήσει μακριά το όχημά σας;» ρώτησε ο Σκαρλάτος.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Αλλά πρώτα πρέπει να πάω να χαράξω δύο προειδοποιητικά σημάδια.»

«Τι προειδοποιητικά σημάδια;» είπε η Βατράνια.

«Για να μην πάει κανένας τυχαίος στην ενδοδιάσταση και παγιδευτεί εκεί. Χωρίς τη λύρα και χωρίς γνώση της μελωδίας, δεν θα μπορεί να φύγει.»

«Η μάγισσα, δηλαδή, και οι μισθοφόροι της είναι νεκροί; Θα πεθάνουν της πείνας εκεί μέσα;»

«Υπάρχουν κάμποσα τρόφιμα ακόμα στο κελάρι του ναού,» είπε ο Αργύριος. «Και ίσως η μάγισσα να βρει τρόπο ν'ανοίξει την ενδοδιάσταση, αφού την άνοιξε για να μπουν.»

«Αυτό,» τον διέκοψε ο Σκαρλάτος, «σημαίνει πως καλύτερα να φεύγουμε, όχι να πηγαίνουμε να χαράζουμε σημάδια.»

«Δε φεύγω αν δεν χαράξω τα προειδοποιητικά σημάδια,» είπε απόλυτα ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Και οι άλλοι δεν ήθελαν να τον αφήσουν μόνο του – τους είχε σώσει, ουσιαστικά· αν δεν ήταν αυτός, δεν θα είχαν γλιτώσει – έτσι τον ακολούθησαν, και σύντομα έφτασαν στο μέρος με τις μεγάλες πέτρες. Ανάμεσά τους τώρα διέκριναν κάτι να λαμπυρίζει παράξενα. Πλησίασαν προς τα εκεί και είδαν ότι ο αέρας ζάρωνε αφύσικα και γέμιζε με μικροσκοπικά φωτάκια σαν άστρα.

«Τι σκατά είν' αυτό;» είπε ο Βασνάρος.

«Το πέρασμα που δημιούργησε η μάγισσα, μάλλον,» αποκρίθηκε ο Αργύριος.

«Μπορούν, επομένως, να επιστρέψουν από εδώ!» είπε ο Σκαρλάτος. «Πάμε να φύγουμε! *Τώρα.*»

Ο Αργύριος βάδισε γρήγορα ώς την πέτρα όπου ήταν χαραγμένο το δεύτερο σημάδι της Λόρκης και τράβηξε το ξιφίδιό του.

«Είναι ενεργειακό;» τον ρώτησε ο Σκαρλάτος, που τον είχε ακολουθήσει μέχρι εκεί, όπως κι οι υπόλοιποι.

«Όχι.»

«Πάρε το δικό μου, τότε. Βιάσου, γαμώτο!» Του έδωσε το ξιφίδιό του.

Ο Αργύριος το πήρε στο χέρι του, πάτησε το κουμπί κάτω από τη λαβή, και η ατσάλινη λεπίδα γυάλισε από την ενέργεια που άρχισε να τη διατρέχει ενδυναμώνοντάς την.

Καθώς ο Μπαλαντέρ της Λόρκης χάραζε το σημάδι του πάνω από το άλλο σημάδι στη μεγάλη πέτρα, οι υπόλοιποι κοίταζαν προς το στραφταλίζον σημείο στον αέρα που διακρινόταν ανάμεσα από τους βράχους, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να δουν τους μισθοφόρους να βγαίνουν από κει μέσα. Είχαν τα πιστόλια τους υψωμένα, έτοιμοι να πυροβολήσουν.

Αλλά κανείς δεν ήρθε.

Ο Αργύριος είπε: «Πάμε και στο πρώτο σημάδι,» απενεργοποιώντας την ενεργειακή λειτουργία του ξιφιδίου και βαδίζοντας.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν ξανά.

«Παράξενο που δεν έχουν βγει ακόμα,» είπε ο Σκαρλάτος. «Ή μας ψάχνουν, μην έχοντας καταλάβει ότι φύγαμε απ'την ενδοδιάσταση, ή... ή αυτή η δίοδος είναι μονόδρομη, όπως όταν ακολουθείς τα σημάδια.»

«Μπορεί,» είπε ο Αργύριος.

Όταν έφτασαν στην πέτρα όπου ήταν χαραγμένο το πρώτο σημάδι, δεν μπορούσαν πλέον να δουν τον αέρα που στραφτάλιζε· τον έκρυβαν οι βράχοι. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης πάτησε πάλι το κουμπί στο ενεργειακό ξιφίδιο και χάραξε το σημάδι του πάνω από το προηγούμενο σημάδι.

«Τελείωσε η μπαταρία,» είπε στον Σκαρλάτο, επιστρέφοντάς του το όπλο.

«Μικρό το κακό. Μπορούμε τώρα να φύγουμε;»
«Ναι.»
Πήγαν εκεί όπου είχαν αφήσει το όχημα της Χριστίνας. Τα οχήματα των μισθοφόρων – ένα τετράκυκλο κι ένα δίκυκλο – δεν ήταν μακριά, και ο Σκαρλάτος πρότεινε να τα ανατινάξουν, αν υπήρχε καμια επιπλέον ενεργειακή φιάλη.
«Υπάρχει άλλη μία,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, και κοίταξε ερωτηματικά τον Θόα.
Εκείνος είπε: «Ύστερα απ'όλ' αυτά νομίζεις ότι θα σας πω όχι;» και χαμογέλασε. Μα τους θεούς, σκέφτηκε, όσο κι αν θύμωνε η Χριστίνα, θα άξιζε για ό,τι είχε ζήσει. Είχε συναντήσει τον ίδιο τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ, μπλεγμένος σε μια περίεργη κατάσταση μαζί του! Είχε μπει σ'έναν μυστηριώδη τόπο στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς και είχε βγει από εκεί με τρόπο που κανείς δεν θα τον πίστευε όταν το διηγιόταν!
Ο Αργύριος έβγαλε την επιπλέον ενεργειακή φιάλη απ'την πίσω μεριά του οχήματος της Χριστίνας και την έδωσε στον Σκαρλάτο.
Εκείνος είπε: «Έχουμε αρκετή ενέργεια για να επιστρέψουμε στη Μέλβερηθ, έτσι;»
«Πρέπει να το ελέγξουμε αυτό,» αποκρίθηκε ο Θόας. Μπήκε στο όχημα και το ενεργοποίησε. Κοίταξε τον δείκτη ενέργειας. «Στο τριάντα-έξι τοις εκατό είναι,» ανέφερε στους άλλους γυρίζοντας για να τους κοιτάξει έξω από την πόρτα.
«Λογικά, πρέπει να επαρκεί για να φτάσουμε στη Μέλβερηθ,» είπε ο Σκαρλάτος. «Οριακά, βέβαια.» Με τη φιάλη στα χέρια, απομακρύνθηκε, λέγοντας στους άλλους να μείνουν στη θέση τους – ή, μάλλον, καλύτερα να μπουν στο όχημα του Θόα και να κάνουν λίγο πίσω.
Πλησίασε το τετράκυκλο των μισθοφόρων κι έβαλε επάνω στην οροφή του την ενεργειακή φιάλη. Ύστερα έσπρωξε το δίκυκλο έτσι ώστε ν'ακουμπά στο τετράκυκλο.
Οι άλλοι είχαν ήδη μπει στο όχημα της Χριστίνας και ο Θόας το είχε οδηγήσει μερικές δεκάδες μέτρα προς τα πίσω. Ο Σκαρλάτος απομακρύνθηκε απ'τα οχήματα των μισθοφόρων τρέχοντας. Στράφηκε, σημάδεψε με το πιστόλι του, κρατώντας το με τα δύο χέρια, και πυ-

ροβόλησε. Οι σφαίρες του διέλυσαν τη φιάλη, πυροδοτώντας τα ενεργειακά υγρά της. Η έκρηξη φώτισε τη νύχτα, και ο Σκαρλάτος έπεσε στη γη για να μην τον χτυπήσει κανένα απ'τα κομμάτια που τινάζονταν ολόγυρα.

Σηκώθηκε όρθιος ξανά και έτρεξε ώς το τετράκυκλο του Θόα. Ο Βασνάρος τού άνοιξε μια από τις πίσω πόρτες και εκείνος μπήκε. Τα οχήματα των μισθοφόρων είχαν μετατραπεί σε φλεγόμενα ερείπια.

«Φεύγουμε,» είπε ο Σκαρλάτος. «Τώρα.»

Ο Θόας έβαλε τους τροχούς σε κίνηση, στρίβοντας προς τα νότια.

«Υπάρχει κι ένα μικρό αεροπλάνο προσγειωμένο λίγο παρακάτω,» τους θύμισε η Βατράνια, καθισμένη στη θέση του συνοδηγού.

«Μας έχουν, όμως, τελειώσει οι ενεργειακές φιάλες,» είπε ο Θόας.

«Δε μπορούμε να το σαμποτάρουμε κάπως αλλιώς; Δεν ήταν κλειδωμένο· οι μισθοφόροι μπήκαν μέσα του για λίγο, προτού πάνε να βρουν τη μάγισσα και τους άλλους μισθοφόρους.»

«Ας του ρίξουμε μια ματιά,» είπε ο Σκαρλάτος.

«Όπως νομίζετε,» μουρμούρισε ο Θόας. *Ποιος είμαι εγώ που θα διαφωνήσω;* πρόσθεσε νοερά. Ήταν μαζί με τον Τρελό Λύκο της Μέλβερηθ, την κόρη του Τρελού Λύκου, έναν παλιό επαναστάτη, και έναν περίεργο ιερέα-περιηγητή της Λόρκης που ήταν προσωποποίηση ενός τραπουλόχαρτου! *Εγώ είμαι ένας τελείως μαλάκας αλητοδιαβάτης που τυχαία βρέθηκε εδώ.* Ωστόσο δεν μπορούσε παρά να χαμογελάσει μ'αυτές τις σκέψεις. Του άρεσε τούτη η παράξενη παρέα.

Δεν άργησαν να φτάσουν στο αεροπλάνο που ήταν προσγειωμένο νότια της Χαμηλόνεφης. Μέσα στη μικρή πόλη, πίσω από τις ομίχλες, φαινόταν μια κάποια αναστάτωση να συμβαίνει· πρέπει να είχαν δει τη φωτιά προς τα ανατολικά.

Ο Σκαρλάτος και ο Βασνάρος βγήκαν απ'το όχημα του Θόα λέγοντας στους άλλους να μείνουν μέσα. Μπήκαν στο αεροπλάνο και κοίταξαν στο εσωτερικό του. Ο Βασνάρος αμέσως κατάλαβε ότι ήταν μεταβαλλόμενο σκάφος. Αυτό το κάθισμα με τα καλώδια και τα κυκλώματα ήταν, αναμφίβολα, κέντρο ισχύος, για να κάθεται κάποιος μάγος και να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως προκειμένου οι μηχανές να λειτουργούν σωστά.

«Μεταβαλλόμενο.»

Ο Σκαρλάτος ένευσε. «Ναι.» Πλησίασε τις θυρίδες όπου βρίσκονταν τοποθετημένες δύο ενεργειακές φιάλες και τις έβγαλε από τη θέση τους, παίρνοντάς τες μαζί του. «Πάμε έξω.»

Βγήκαν και ακούμπησε τις φιάλες δίπλα στο μικρό αεροσκάφος. Ανέβηκαν στο όχημα του Θόα και άνοιξε ένα από τα πίσω παράθυρα.

«Οδήγα μακριά, μικρέ!» είπε, αλλάζοντας γεμιστήρα στο πιστόλι του και σημαδεύοντας τις φιάλες.

Ο Θόας πάτησε το πετάλι ξανά· και, καθώς το όχημα απομακρυνόταν από το αεροπλάνο, ο Σκαρλάτος πυροβόλησε τις ενεργειακές φιάλες, σπάζοντάς τες και προκαλώντας έκρηξη.

Φεύγοντας, έβλεπαν τα συντρίμμια του μεταβαλλόμενου σκάφους να φλέγονται μες στις ομίχλες της βαθιάς νύχτας.

«Με συγχωρείς που σ'έμπλεξα σε τούτη την παλιοϊστορία, Λύκε,» είπε ο Σκαρλάτος. Εκείνος, ο Βασνάρος, και ο Αργύριος ήταν καθισμένοι στην πίσω μεριά του οχήματος ενώ ο Θόας το οδηγούσε προς τα νότια, προς τη Μέλβερηθ, μέσα από τα άτσαλα μονοπάτια. Ήταν σιωπηλός, όπως και η Βατράνια. Παρότι ήταν οι νεότεροι απ'όλους, έμοιαζαν πιο κουρασμένοι από τους μεγαλύτερους.

«Δεν περίμενα ότι θα αγρίευε τόσο το πράγμα,» συνέχισε ο Σκαρλάτος. «Δεν περίμενα ότι θα μας έριχναν βόμβα μες στον ίδιο τον Σοβαρό, μα τα κέρατα του Κάρτωλακ! Δεν ξέραμε καν ότι οι άνθρωποι του Νορβάλη'μορ μάς παρακολουθούσαν εμένα και τη Σερφάντια, αν και το υποπτευόμασταν, βέβαια.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος· «δεν είπα ότι έφταιγες εσύ, μαντατοφόρε· είπα τέτοιο πράγμα;»

«Εγώ όμως σε έμπλεξα.»

«Χωρίς πρόθεση. Άρα, όλα καλά, παρότι είσαι λεχρίτης όπως πάντα.» Ο Βασνάρος δεν χαμογελούσε αλλά αστειευόταν.

Ο Σκαρλάτος χαμογέλασε. Ύστερα σοβάρεψε. «Αν από δω και πέρα δεν θες ν'ασχοληθείς άλλο με την υπόθεση, το καταλαβαίνω απόλυτα, και δεν τρέχει τίποτα.»

Ο Βασνάρος ήταν σιωπηλός για μερικές στιγμές, συλλογισμένος. Έπειτα ρώτησε τον Αργύριο, από περιέργεια καθαρά: «Εσύ τι λες; Τι να κάνω;»

«Τι ξέρω εγώ, Βασνάρε; Εγώ είμαι απλά ο Μπαλαντέρ.»

«Ήρθες για να με σώσεις.»

«Δε σου εξήγησε η κόρη σου;»

«Μου εξήγησε, αλλά ακόμα δεν το καταλαβαίνω.»

«Δε με εκπλήσσει.»

«Μου είπε ότι ερχόσουν να βοηθήσεις ένα άτομο που θα παίξει σημαντικό ρόλο σε κάποιες μεγάλες αλλαγές στη Σεργήλη.»

«Ναι,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, μονολεκτικά, έχοντας την πλάτη του ακουμπισμένη στο κάθισμα του οχήματος και την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη στο κεφάλι, μοιάζοντας κουρασμένος, σχεδόν μισοκοιμισμένος.

«Αν αποφασίσω να μην ασχοληθώ με την υπόθεση των ομοσπονδιών, δεν σ'ενδιαφέρει;» τον ρώτησε ο Βασνάρος.

«Δεν ξέρω καν τι είναι η υπόθεση των ομοσπονδιών που αναφέρεις.»

Ο Σκαρλάτος γέλασε καθώς άναβε τσιγάρο. «Σ'το είπα, Λύκε: μην περιμένεις να καταλάβεις τον Μπαλαντέρ της Λόρκης. Εγώ νόμιζα ότι ήταν μύθος, ότι δεν υπήρχε. Αλλά ο πραγματικός είναι ακόμα πιο παράξενος, μου φαίνεται.» Ρούφηξε καπνό και, μειδιώντας, τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια.

Ο Βασνάρος αναστέναξε – κι ακούστηκε σαν γρύλισμα. «Αυτός ο Νορβάλης'μορ είναι αναμφίβολα επικίνδυνος,» είπε στον Σκαρλάτο.

«Ξαναπές το, Λύκε.»

«Και το παίρνω πάντα προσωπικά όταν μου ρίχνουν βόμβες και με κυνηγάνε για να με σκοτώσουν.»

«Αυτό σημαίνει ότι θα μας βοηθήσεις;»

«Θα το σκεφτώ.»

Ο Αργύριος είπε: «Τώρα πιθανώς να σε θέλουν νεκρό, ούτως ή άλλως.»

Ο Βασνάρος συνοφρυώθηκε. «Ξέρεις κάτι που δεν ξέρουμε... Μπαλαντέρ;» Η ζωή του τον είχε διδάξει να είναι καχύποπτος με τον οποι-

ονδήποτε· ακόμα, ορισμένες φορές, και μ’αυτούς που τον είχαν μόλις βοηθήσει να σωθεί. Οι άνθρωποι σε τούτη τη διάσταση είχαν πολλές σκοπιμότητες.

Ο Αργύριος γέλασε μέσα απ’την κουκούλα του. «Κοινή λογική είναι. Τώρα θα σε φοβούνται.»

Δεν έχεις άδικο, Μπαλαντέρ. Συνήθως έτσι σκέφτονται όσοι είναι μπλεγμένοι σε τέτοια πράγματα. Ο Βασνάρος έμεινε σιωπηλός στο υπόλοιπο του ταξιδιού, και οι σκέψεις του ήταν στραμμένες στην κόρη του. Αν κινδύνευε εκείνος από τον Νορβάλη’μορ, τότε ίσως να κινδύνευε και η Βατράνια εξαιτίας του.

Ήταν περασμένες τρεις όταν επέστρεψαν στη Μέλβερηθ. Η πόλη ήταν ήσυχη. Οι δρόμοι της σκοτεινοί. Ο δείκτης ενέργειας στην κονσόλα του οχήματος είχε πέσει στο 12%.

Ο Θόας ρώτησε: «Πού θέλετε να σας πάω;»

«Μισό λεπτό,» είπε ο Σκαρλάτος και, βγάζοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, πάτησε ένα κουμπί. «Παράξενο...» μουρμούρισε βλέποντας τις ενδείξεις στη μικρή οθόνη.

«Τι;» ρώτησε ο Βασνάρος.

«Η Σερφάντια... Την καλώ αλλά δεν πιάνω το σήμα της. Σαν νάχει τον πομπό της κλειστό. Αλλά *γιατί;*» Η όψη του Σκαρλάτου φανέρωνε μόνο ανησυχία. Και φόβο.

«Θα τη βρούμε,» του είπε ο Βασνάρος κι έσφιξε τον ώμο του. «Θα τη βρούμε. Κάπου μες στην πόλη θα είναι.»

Ο Σκαρλάτος ένευσε, αν και δεν έμοιαζε βέβαιος. Και ο φόβος δεν είχε φύγει απ’την όψη του.

Δε μπορεί νάναι νεκρή, σκέφτηκε ο Βασνάρος. Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν ζωντανός θρύλος. Δεν ήταν εύκολο να τις σκοτώσεις.

Στράφηκε στον Θόα. «Πήγαινέ μας στο Άπλωμα.»

Φτάνοντας έξω από την πολυκατοικία του Βασνάρου άνοιξαν τις πόρτες και κατέβηκαν από το όχημα. Ο Θόας έμεινε μέσα, λέγοντας στη Βατράνια πως θα την έβλεπε σύντομα. Κι επίσης μέσα έμεινε ο Αργύριος.

«Δεν έρχεσαι εσύ;» τον ρώτησε ο Βασνάρος. «Μπορώ να σε φιλοξενήσω για μια νύχτα.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, «αλλά η δουλειά μου εδώ τελείωσε. Ίσως να ξανασυναντηθούμε, Βασνάρε· ή ίσως όχι.»

«Όπως νομίζεις. Σου χρωστάω, πάντως· να το θυμάσαι. Και δεν ξεχνάω εύκολα.»

«Θα το θυμάμαι.»

Ο Βασνάρος έκλεισε την πίσω πόρτα του οχήματος, και ο Θόας έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση, φεύγοντας.

Ο Σκαρλάτος κάλεσε ξανά τη Σερφάντια με τον πομπό του, καθώς εκείνος, η Βατράνια, και ο πατέρας της έμπαιναν στην πολυκατοικία κι ανέβαιναν με τον ανελκυστήρα προς το διαμέρισμα του δεύτερου ορόφου.

«Πάλι δεν πιάνω σήμα,» παρατήρησε ο Σκαρλάτος, προβληματισμένα.

«Θα σε καλέσει εκείνη μόλις μπορέσει,» του είπε ο Βασνάρος ξεκλειδώνοντας την εξώπορτα του σπιτιού του κι ανάβοντας το φως στο καθιστικό. «Ίσως να της τελείωσε η μπαταρία, ή να της έπεσε κάπου ο πομπός, ή να της έσπασε.»

«Θες να σε πετάξω κάπου;» ρώτησε ο Θόας τον Αργύριο. *Και καλύτερα να είναι κάπου κοντά,* πρόσθεσε νοερά. Αυτός ο τύπος τον φρίκαρε. Επιπλέον, δεν είχε πολλή ακόμα ενέργεια μέσα στο όχημα, κι έπρεπε να το επιστρέψει στη Χριστίνα.

«Μέχρι το σπίτι σου.»

«Μέχρι το *σπίτι μου;*» απόρησε ο Θόας.

«Απ'ό,τι κατάλαβα, η αδελφή σου θα είναι θυμωμένη που πήρες το όχημά της. Μπορώ να σε βοηθήσω να ξεμπλέξεις, νομίζω.»

«Με τρομάζεις έτσι όπως το λες αυτό, φίλε.»

Ο Αργύριος γέλασε. «Μην ανησυχείς.»

Ο Θόας αναστέναξε. «Καλά,» είπε. «Ας δούμε...»

Οδήγησε ώς τους Συλλέκτες και πλησίασε τη μονοκατοικία όπου έμενε μαζί με την αδελφή του. Μ'ένα σήμα από την κονσόλα του ο-

χήματος έκανε τη συρόμενη πόρτα της αυλής ν'ανοίξει και οδήγησε, αργά, προς το γκαράζ, που ήταν ανοιχτό. Έβαλε το τετράκυκλο μέσα και έκλεισε τη μηχανή του. Η ένδειξη ενέργειας ήταν στο 7% τώρα. Ο Θόας έσβησε την κονσόλα και όλα τα φώτα μαζί.

«Εντάξει,» είπε, «δεν είναι ανάγκη να–»

Από τον καθρέφτη του οχήματος είδε μια σκιερή φιγούρα να έρχεται στην είσοδο του γκαράζ, και στο χέρι της ήταν ένα πιστόλι. Η Χριστίνα.

Ο Θόας άνοιξε την πόρτα του και βγήκε. «Εγώ είμαι, Χριστίνα. Μην τρομάζεις. Και συγνώμη που πήρα το όχημα, αλλά–»

«Εγώ έφταιγα για όλα, δυστυχώς,» παρενέβη ο Αργύριος βγαίνοντας από μια πίσω πόρτα του τετράκυκλου. «Χίλια συγνώμη, κυρία.» Κατέβασε την κουκούλα της κάπας του.

Η Χριστίνα τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε, μάλλον απότομα. Αλλά το πιστόλι της ήταν κατεβασμένο. Γενικά, δεν τα πήγαινε καλά με τα όπλα (σ'αντίθεση με τον Θόα), όμως αυτό το μικρό πυροβόλο το είχαν κρυμμένο κάτω από τις μαξιλάρες του καναπέ στο σαλόνι, για κάθε ενδεχόμενο. Οι Συλλέκτες δεν ήταν η πιο άγρια συνοικία της Μέλβερηθ, αλλά ούτε και η πιο ακίνδυνη.

«Ονομάζομαι Αργύριος–»

«Και τι κάνεις με τον αδελφό μου; Του πουλάς τίποτα;»

Ο Αργύριος γέλασε. «Όχι, δεν πουλάω τίποτα. Απλώς μου χρωστούσε μια χάρη επειδή τον είχα βοηθήσει τις προάλλες να ξεμπλέξει από μια παλιοϊστορία σ'ένα μπαρ. Με ρώτησε 'Τι θέλεις;' και του είπα ότι ήθελα να χρησιμοποιήσω ένα όχημα, αν είχε, για να πάω να δω κάτι συγγενείς μου που μένουν βόρεια της Μέλβερηθ, σε κάτι τόπους που είναι λιγάκι άγριοι. Αν προκλήθηκαν οι οποιεσδήποτε ζημιές, ζητώ χίλια συγνώμη ξανά. Ελπίζω αυτά να είναι αρκετά.» Έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των πενήντα ήλιων–

Των πενήντα ήλιων, μα τα πόδια της Λόρκης! Τι ήταν αυτός ο τύπος, τέλος πάντων; αναρωτήθηκε ο Θόας. Κολυμπούσε στους ήλιους; Μόνο κάτι βαθύπλουτοι παλαβοί τα πετούσαν έτσι τα πενηντάρικα!

Η Χριστίνα κοίταξε το χαρτονόμισμα με κάποια καχυποψία.

Ο Αργύριος χαμογέλασε φιλικά. «Δεν είναι από ύποπτες δραστηριότητες, σας διαβεβαιώνω.»

Η όψη της Χριστίνας μαλάκωσε. Ασφάλισε το πιστόλι της και το πέρασε μέσα στο παντελόνι της. «Δε μπορώ να δεχτώ τόσα λεφτά.»

«Όχι, σας παρακαλώ, δεν είναι πολλά.» Ο Αργύριος συνέχισε να τείνει το πενηντάρικο προς το μέρος της.

Η Χριστίνα έσμιξε τα χείλη, διστακτική. Τελικά χαμογέλασε, αν και κάπως βεβιασμένα, και πήρε το χαρτονόμισμα. «Ευχαριστώ, αλλά δεν χρειαζόταν.»

«Μην το λέτε. Σας τρομάξαμε. Φεύγω τώρα, και σας εύχομαι καλό βράδυ.» Στράφηκε στον Θόα, σφίγγοντας τον ώμο του προς στιγμή. «Αντίο, μικρέ, και να προσέχεις.» Του έκλεισε το μάτι.

Ο Θόας δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. «Αντίο... Μπαλαντέρ,» είπε δίνοντάς του το χέρι του.

Αντάλλαξαν μια χειραψία και, μετά, ο Αργύριος έφυγε από τη μονοκατοικία.

«Γιατί τον είπες 'Μπαλαντέρ';» ρώτησε η Χριστίνα.

«Είναι χαρτοπαίχτης,» αποκρίθηκε ο Θόας, γελώντας.

Το βλέμμα της αγρίεψε. «Αυτή ήταν η μεγαλύτερη σαχλαμάρα που έχεις κάνει.»

Ο Θόας ετοιμάστηκε ν'ακούσει πολλά ώς το πρωί.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Την επόμενη μέρα, από τα ξημερώματα κιόλας, ο Σκαρλάτος κάλεσε ξανά τη Σερφάντια, αλλά εκείνη δεν απαντούσε.

«Κάτι τής έχει συμβεί, Λύκε· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση,» είπε. «Ούτε εγώ μπορώ να την καλέσω, ούτε εκείνη έχει καλέσει ακόμα εμένα. Λογικά, αν ήταν καλά, θα με είχε καλέσει.»

Βρίσκονταν στο σαλόνι του διαμερίσματος του Βασνάρου, έχοντας όλοι ξυπνήσει νωρίς. Η Βατράνια είχε φτιάξει μερικές τηγανίτες και καφέ. Μόνο τους καφέδες είχαν αγγίξει μέχρι στιγμής.

Ο Βασνάρος, καθισμένος σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, όφειλε να παραδεχτεί ότι ο Σκαρλάτος είχε δίκιο: όλα έδειχναν πως η Σερφάντια είχε πάθει κάτι κακό. Αλλά δεν το είπε. Προτίμησε να πει: «Θα ψάξουμε γι’αυτήν.»

«Και πώς θα τη βρούμε, γαμώτο, μέσα σ’ολόκληρη τη Μέλβερηθ;» έκανε απότομα ο Σκαρλάτος, που ήταν όρθιος, βηματίζοντας πέρα-δώθε, με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του ακόμα στο χέρι.

«Ξεχνάς ότι ξέρω πολλούς ανθρώπους εδώ; Γι’αυτό δεν ήρθες να μου μιλήσεις; Αν είναι μέσα στην πόλη θα την εντοπίσω, σ’το υπόσχομαι.» Και, μετά, το βλέμμα του πήγε προς τη Βατράνια, που ήταν καθισμένη στον καναπέ, με τα πόδια της διπλωμένα από κάτω της. Είχε μόλις απλώσει το χέρι της για να πάρει μια τηγανίτα από το τραπεζάκι και να τη δαγκώσει.

«Αλλά,» συνέχισε ο Βασνάρος στρέφοντας ξανά τη ματιά του στον Σκαρλάτο, «πρέπει πρώτα να μετακομίσουμε. Αν έχω γίνει στόχος των ανθρώπων του Νορβάλη’μορ ύστερα απ’ό,τι συνέβη, καλύτερα θα ήταν να εξαφανιστώ.»

Ο Σκαρλάτος ένευσε αμίλητα. «Θα ήταν συνετό, όντως.»

«Κι εσύ, μικρή,» είπε ο Βασνάρος στη Βατράνια, «θα έρθεις μαζί μου. Δε μπορείς να μείνεις εδώ.»

«Δηλαδή, έχουμε μπλέξει;» ρώτησε η κόρη του.

«Θα δούμε. Αλλά καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί για αρχή.»

«Θα πεις στη μαμά ότι θα φύγουμε; Θα της πεις πού θα πάμε;»

Ο Βασνάρος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Και εκείνη θα είναι πιο ασφαλής έτσι και εμείς.»

«Κι αν έρθουν να τη βρουν στον ναό;»

«Δε νομίζω να πειράξουν μια αρχιέρεια της Αρτάλης, ακόμα κι αν καταφέρουν να τη συνδέσουν μ'εμένα. Το πολύ-πολύ να βάλουν κανέναν κατάσκοπό τους έξω απ'τον ναό, για να παρακολουθεί μήπως έρθω.»

«Ναι,» είπε ο Σκαρλάτος. «Να μην πλησιάσεις εκεί: τουλάχιστον, όχι τις επόμενες μέρες. Και με συγχωρείς και πάλι, Λύκε, που–»

«Μην αρχίσουμε τις ίδιες σαχλαμάρες,» τον διέκοψε ο Βασνάρος. Και σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Μικρή, ας ετοιμαζόμαστε.»

«Ξέρεις πού θα πάμε; Έχεις κάτι στο μυαλό σου;»

«Έχω πολλά μέρη στο μυαλό μου.»

Πριν από το μεσημέρι βρίσκονταν σ'ένα υπόγειο της Σκιστής, όχι και τόσο μακριά από το Άπλωμα. Ο Βασνάρος το είχε ήδη υπόψη του, και το μόνο που χρειαζόταν για να το κάνει νέο σπίτι του ήταν να μιλήσει σε μια παλιά γνωστή του. Δεν ήταν αποθήκη· ήταν κανονικό διαμέρισμα, αλλά κάτω από τη γη. Ήλιος δεν έμπαινε, και υπήρχε μια διαρκή μυρωδιά κλεισούρας.

«Θα μείνουμε για πάντα εδώ;» ρώτησε η Βατράνια, που δεν της άρεσε καθόλου τούτο το μέρος· της έφερνε κατάθλιψη.

«Φυσικά και όχι. Αλλά για τώρα είναι ό,τι μας χρειάζεται,» είπε ο Βασνάρος, καθώς άφηναν τα πράγματά τους πάνω και γύρω από τον φθαρμένο καναπέ του καθιστικού. Στράφηκε στον Σκαρλάτο. «Θα φάμε κάτι και μετά θα ξεκινήσουμε την αναζήτησή μας για τη Σερφάντια.»

«Σ'ευχαριστώ για όλα, Λύκε.» Είχε ξανακαλέσει τη σύζυγό του άλλες τρεις φορές τουλάχιστον, αλλά ποτέ δεν έπιανε το σήμα της.

«Δεν έχω κάνει τίποτα ακόμα,» είπε ο Βασνάρος.

Πήγαν σ’ένα εστιατόριο στη Σκιστή και παράγγειλαν μεσημεριανό: ψητό κατσίκι με πράσινη σαλάτα και ντομάτες, συνοδευμένα με μια καράφα κόκκινο κρασί. Η Βατράνια πεινούσε σαν λύκαινα: καταβρόχθισε ό,τι υπήρχε στο πιάτο της, και πήρε κι ένα κομμάτι απ’το πιάτο του πατέρα της, ο οποίος δεν έμοιαζε να ενδιαφέρεται και τόσο πολύ για το φαγητό του. Άραγε, αναρωτήθηκε η Βατράνια, όσο μεγαλώνεις τόσο λιγότερο θες να τρως;

Μετά το γεύμα άρχισαν να αναζητούν τη Σερφάντια, πηγαίνοντας στο Κέντρο και ρωτώντας τους ανθρώπους που ο Βασνάρος γνώριζε εκεί: από οδηγούς επιβατηγών οχημάτων μέχρι περιπτεράδες, κλεφτρόνια, παιδιά της πέτρας, και συμμορίτες. Ώς το σούρουπο κατάφεραν να πληροφορηθούν ότι η Σερφάντια ήταν νεκρή: οι μισθοφόροι του Νορβάλη’μορ την είχαν σκοτώσει· κάποιος τούς είχε δει από ένα παράθυρο μιας πολυκατοικίας και το είχε πει σ’έναν άλλο που το είχε πει σ’έναν άλλο που το είχε πει σ’έναν άλλο. Το πτώμα της το είχε πάρει η Χωροφυλακή, αλλά όχι προτού κάτι κλεφτρόνια το ληστέψουν. Γι’αυτό κιόλας ο πομπός της δεν λειτουργούσε· πρέπει τα κλεφτρόνια να τον είχαν απενεργοποιήσει, για ασφάλεια, ώστε αργότερα να τον πουλήσουν με την ησυχία τους – στο Παζάρι της Παραγκούπολης, κατά πάσα πιθανότητα.

Ο Σκαρλάτος οργίστηκε. Έμοιαζε έτοιμος να σκοτώσει ανθρώπους. Ύστερα η θλίψη πήρε τη θέση της οργής μέσα του, και δάκρυα γυάλισαν στις άκριες των ματιών του, καθώς οι τρεις τους κάθονταν σ’ένα μπαρ του Κέντρου κοντά στις σιδηροδρομικές γραμμές.

«Τα *καθάρματα!…*» είπε πνιχτά. «Και να φανταστείς ότι η Χαρίκλεια’σαρ ήταν κάποτε στο πλευρό μας… αν ήταν όντως αυτή που ήταν μαζί με τους μισθοφόρους.»

«Τι εννοείς ‘στο πλευρό μας’;» ρώτησε ο Βασνάρος.

«Ήταν με την Επανάσταση, Λύκε. Είχε αγωνιστεί εναντίον της Παντοκράτειρας για να ελευθερώσουμε τη Σεργήλη.»

«Δεν την είχα ακούσει ποτέ…»

«Ήταν στις περιοχές της Άντχορκ.»

«Οι καιροί αλλάζουν,» είπε ο Βασνάρος.

«Ναι,» συμφώνησε ο Σκαρλάτος ανάβοντας τσιγάρο, «σίγουρα αλλάζουν.»

Η Βατράνια τούς παρακολουθούσε με ενδιαφέρον. Για εκείνη δεν σήμαινε τίποτα ο θάνατος αυτής της Σερφάντιας – δεν την είχε δει ποτέ της – αλλά την ενθουσίαζε το γεγονός ότι τους άκουγε να μιλάνε για την Επανάσταση. *Για την Επανάσταση*, μα τους θεούς! Την είχαν *ζήσει*.

«Θα το μετανιώσουν αυτό, Λύκε,» είπε ο Σκαρλάτος, φυσώντας καπνό. «Θα το μετανιώσουν πικρά.»

«Μην κάνεις τίποτα ανόητο, τώρα,» τον προειδοποίησε ο Βασνάρος.

«Μην ανησυχείς: δεν πρόκειται να γίνουν ανόητα πράγματα.» Τα μάτια του στραφτάλιζαν επικίνδυνα επάνω στο χρυσόδερμο πρόσωπό του, σαν καλογυαλισμένες λεπίδες.

Η Βατράνια μπορούσε να τον φανταστεί να πολεμά πράκτορες της Παντοκράτειρας με ακριβώς αυτό το άγριο βλέμμα! *Γιατί να μην είχα γεννηθεί μερικά χρόνια πιο πριν;* σκέφτηκε. *Τι έκαναν τόσο καιρό η μαμά κι ο μπαμπάς;*

Μετά σκέφτηκε ότι ίσως να ήταν λιγάκι αναίσθητη. Ο άνθρωπος είχε μόλις μάθει ότι σκοτώθηκε η γυναίκα του, κι εκείνη έπαιρνε την πρέζα της με φανταστικούς ηρωισμούς του παρελθόντος. Ένιωσε κάπως άσχημα. Αλλά όχι για πολύ.

Όταν επέστρεψαν στο υπόγειο διαμέρισμά τους στη Σκιστή, προτού καν καθίσουν, ο Βασνάρος είπε στον Σκαρλάτο: «Θα σε βοηθήσω τελικά. Θα σας βοηθήσω εναντίον του Νορβάλη’μορ.»

Ο παλιός επαναστάτης ξεροκατάπιε· καθάρισε τον λαιμό του. «Κοίτα, Λύκε... για ό,τι έγινε, με τη Σερφάντια... δεν ήταν... Μην το δεις ότι είσαι υποχρεωμένος να μας βοηθήσεις επειδή–»

«Σταμάτα να λες ανοησίες, μαντατοφόρε! Μ’έχεις τσαντίσει!» Ο Βασνάρος τον αγριοκοίταζε.

Η όψη του Σκαρλάτου έμεινε ουδέτερη· τα μάτια του φανέρωναν ακόμα, ανάμικτα, θλίψη και οργή.

Ο Βασνάρος είπε: «Ο Νορβάλης’μορ παραλίγο να με σκοτώσει. Και πιθανώς να με κυνηγήσει τώρα, ούτως ή άλλως. Και η Σερφάντια... δεν την ήξερα καλά αλλά τη θεωρούσα φίλη μου. Ήταν γεννημένη

στη Μέλβερηθ, άλλωστε. Όπως και νάχει, αυτός ο γαμιόλης δεν μ'αρέσει καθόλου. Δεν θέλω να πάρει τον έλεγχο της πόλης μου. Η Μέλβερηθ θα κάνει τη δική της ομοσπονδία, Σκαρλάτε. Σ'το υπόσχομαι.»

Ο παλιός επαναστάτης ένευσε. «Σ'ευχαριστώ, Λύκε,» είπε με ξερή φωνή.

«Μπορείς να στείλεις μήνυμα στην Αρχόντισσα της Ύγκρας από εδώ;»

«Φυσικά και μπορώ.»

«Πες της να μας δώσει μισθοφόρους. Έχω την αίσθηση ότι θα μας χρειαστούν.»

«Κι εγώ το ίδιο.»

«Από αύριο ξεκινάμε την εκστρατεία μας εναντίον αυτού του γαμιόλη της Άντχορκ,» είπε ο Βασνάρος. «Οι πιέσεις που θα δημιουργηθούν μέσα στη Μέλβερηθ θα είναι τόσο μεγάλες που θα *αναγκάσουν* τον Πολιτειάρχη εδώ να φτιάξει τη δική μας ομοσπονδία – αν θέλει να συνεχίσει να είναι Πολιτειάρχης.»

«Είσαι σίγουρος, Λύκε;» Ο Σκαρλάτος κάθισε κουρασμένα στον φθαρμένο καναπέ.

«Στην κοινωνία, οι άνθρωποι των δρόμων έχουν συχνά τη χειρότερη μοίρα απ'όλους,» του είπε ο Βασνάρος. «Αλλά επάνω τους στέκονται οι υπόλοιποι. Όταν η βάση τραντάζεται, τραντάζεται και η κορυφή.»

Ο Σκαρλάτος κατάφερε να χαμογελάσει. «Σε κάποιο βιβλίο θα το διάβασες αυτό, καριόλη.»

«Όχι,» είπε ο Βασνάρος. «Απλώς είμαι παρατηρητικός.»

Και η Βατράνια χαμογελούσε. Ο μπαμπάς της, ως συνήθως, ήταν γαμάτος. Πήγε να πάρει ένα μπουκαλάκι Κρύο Ουρανό από το ψυγείο. Αυτό το ψητό κατσίκι το μεσημέρι την είχε φουσκώσει, τελικά.

Μια φωτιά ήταν αναμμένη μες στη νυχτερινή ύπαιθρο. Πλάι της καθόταν μια γυναίκα, κουλουριασμένη στην κάπα της, με την κουκούλα στο κεφάλι. Ο άνεμος σφύριζε, και η γυναίκα είχε, πριν από λίγο, βάλει έναν μικρό ξύλινο τοίχο από τη μεριά που φυσούσε, για να μη

σβήσουν οι φλόγες. Κοντά της κρατούσε μια παλιά καραμπίνα, γιατί σε τούτα τα μέρη βορειοδυτικά της Μέλβερηθ οι ληστές δεν ήταν άγνωστο φαινόμενο. Επάνω στη λαβή του όπλου ήταν χαραγμένα δυο σημάδια για τύχη και ευστοχία. Δυο σημάδια που ορισμένοι, αν τα αναγνώριζαν, θα τα θεωρούσαν βλάσφημα ίσως. Ήταν σημάδια της Λόρκης.

Η γυναίκα δεν ήταν από τους ανθρώπους που έβλεπαν με κακό μάτι την Κυρά της Τύχης. Το ακριβώς αντίθετο, μάλιστα. Και τώρα προσευχόταν η Λόρκη να τη συντρέξει: να τη βοηθήσει να περάσει τη νύχτα: και να τη βοηθήσει να περάσει και την επόμενη μέρα, ώσπου να φτάσει στη Μέλβερηθ. Όταν έφτανε εκεί… θα έβλεπε τι θα έκανε. Ήταν μεγάλη πόλη· σίγουρα θα έβρισκε κι άλλους πιστούς της Λόρκης.

Ένας λύκος ακούστηκε ν'αλυχτά από μακριά, και η γυναίκα ρίγησε. Μετά από λίγο, ένα όχημα φάνηκε να περνά, διασχίζοντας έναν χωματόδρομο, φωτίζοντας την ύπαιθρο με τους προβολείς του. Η γυναίκα δεν κινήθηκε από τη θέση της.

Μια σκοτεινή ανθρώπινη μορφή φάνηκε να έρχεται μέσα από τη νύχτα, βαδίζοντας χωρίς βιάση, τραβώντας ένα άλογο πίσω της από τα γκέμια. Η γυναίκα έπιασε σφιχτά την καραμπίνα, αλλά δεν τη σήκωσε. Όχι ακόμα.

Ο άγνωστος βάδισε προς το μέρος της. Πλησίαζε τη φωτιά της· δεν υπήρχε αμφιβολία.

Η γυναίκα ύψωσε την καραμπίνα της, σημαδεύοντάς τον. «Τι θέλεις;» φώναξε.

Ο άντρας σήκωσε τα χέρια του, φιλικά. «Δεν είμαι ληστής, ούτε κακοποιός. Απλώς ένας οδοιπόρος.» Το άλογό του χρεμέτισε. «Να καθίσω;»

Η γυναίκα τον κοίταξε καχύποπτα. Ύστερα κατέβασε την καραμπίνα της. «Κάθισε,» είπε διστακτικά.

Ο άντρας πήρε θέση αντίκρυ της, πλάι στη φωτιά. Το άλογό του άρχισε να μασουλά το χορτάρι που φύτρωνε ανάμεσα στις πέτρες.

«Το όνομά μου είναι Αργύριος.» Κατέβασε την κουκούλα της κάπας του, φανερώνοντας μακρύ, γαλανόδερμο πρόσωπο με σγουρά γκρίζα μαλλιά.

Η γυναίκα τον κοίταξε συνοφρυωμένη. Ύστερα χαμογέλασε. «Ξέρεις κάτι; Όταν σε είδα να πλησιάζεις, δεν περίμενα ότι θα ήσουν τόσο μεγάλος. Σε υπολόγιζα γύρω στα τριάντα.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης γέλασε. «Έπεσες έξω τριάντα χρόνια, φοβάμαι. Πώς σε λένε;»

«Πολύανθη.»

Ο Αργύριος χαμογέλασε σαν να είχε ακούσει κάποιο αστείο.

Η Πολύανθη συνοφρυώθηκε ξανά. «Συμβαίνει κάτι;»

«Τίποτα. Απλώς ήξερα κάποτε κάποια που την έλεγαν Πολύανθη–»

«Κοίτα, φίλε, αν ήρθες εδώ για να... για...»

«Ήταν ιέρεια της Λόρκης.»

Η Πολύανθη έμεινε σιωπηλή και κοκαλωμένη σαν να της είχε αποκαλύψει κάτι το τρομερό.

«Όπως κι εσύ, μάλλον,» είπε ο Αργύριος.

«Πώς... πώς το ξέρεις; Ποιος σ'το είπε; Σ'έστειλαν απ'τη Νίρντημ;» Η Πολύανθη έμοιαζε έτοιμη να τιναχτεί πάνω και ν'αρχίσει να τρέχει· έσφιγγε την καραμπίνα μες στα χέρια της.

«Δεν είμαι εχθρός σου. Και κανείς δεν μ'έστειλε εδώ πέρα απ'την Κυρά μας της Τύχης. Δεν ήξερα ακριβώς γιατί είχα έρθει, μέχρι στιγμής, αλλά τώρα κατάλαβα. Το όνομά σου μου είπε όλα όσα χρειαζόμουν να ξέρω. Δεν υπάρχουν συμπτώσεις, Πολύανθη.»

Η ιέρεια τον ατένισε τώρα με στενεμένα μάτια. «...Τι είσαι;» είπε. «Είσαι δαίμονας της Λόρκης;»

Ο Αργύριος γέλασε. «Ελπίζω πως όχι!» Και τη ρώτησε: «Γιατί είσαι εδώ, μες στις ερημιές, Πολύανθη; Συνέβη κάτι στη Νίρντημ;»

«Γνωρίζεις τη Νίρντημ;»

«Μια μικρή πόλη προς τα βόρεια.»

«Με πολύ κακούς κατοίκους,» πρόσθεσε η Πολύανθη.

Ο Αργύριος ύψωσε το φρύδι του ερωτηματικά.

«Λίγο έλειψε να με λιντσάρουν.»

«Γιατί;»

«Είχα στήσει έναν βωμό της Λόρκης σε καλυμμένο μέρος. Μέσα στον πίσω κήπο ενός σπιτιού. Δεν ξέρω αν κάποιο κάθαρμα με πρόδωσε, ή αν με παρακολούθησαν· πάντως μαθεύτηκε. Η ιέρεια της Αρτάλης πρόσταξε να με διώξουν αμέσως από την πόλη γιατί η παρουσία μου δυσαρεστούσε τη θεά της. Η καταραμένη! Και κανείς δεν αντέδρασε! Όλοι τους είναι καθάρματα!»

«Σε μικρές πόλεις συμβαίνουν αυτά,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Και σε μεγάλες συμβαίνουν άλλα – χειρότερα, πιθανώς.»

Η Πολύανθη αναστέναξε, και δεν είπε τίποτα.

«Θα ήθελες ν'αναλάβεις έναν άλλο ναό;» τη ρώτησε ο Αργύριος.

Η Πολύανθη τον ατένισε καχύποπτα ξανά.

Οι μισθοφόροι είχαν καταφέρει μετά βίας να επιβιώσουν τις μέρες που βρίσκονταν κλεισμένοι στην ενδοδιάσταση. Τα τρόφιμα στο κελάρι του μικρού ναού ήταν λίγα, και κανείς δεν φαινόταν να έρχεται εδώ· το μέρος ήταν εγκαταλειμμένο. Μόνο μια γριά πρέπει κάποτε να ζούσε στον ναό, αλλά τώρα ήταν νεκρή. Το πτώμα της οι μισθοφόροι το είχαν κάψει για να μην πάθουν καμια μόλυνση.

Προσπαθούσαν συνεχώς να βρουν κανένα ζώα για να σκοτώσουν, ώστε να το φάνε, αλλά τίποτα μεγαλύτερο από σαύρες, τρωκτικά, και μικρά πουλιά δεν υπήρχε εδώ γύρω. Τα τρόφιμα στο κελάρι του ναού ήταν προτιμότερα. Για την ώρα.

Η μάγισσα μελετούσε τα όρια της ενδοδιάστασης. Η όψη της έκανε τις τρίχες των μισθοφόρων να ορθώνονται όταν εξασκούσε τη μαγεία της· τα μάτια της ήταν κενά, οι κόρες εξαφανισμένες. Πάσχιζε να βρει τρόπο για να φύγουν, αλλά δεν έμοιαζε να τα καταφέρνει. Έτρωγε λίγο, έπινε λίγο, κοιμόταν λίγο. Διαρκώς δούλευε, με το μυαλό της.

Χτες τρελάθηκε. Άρχισε να χτυπιέται και να ουρλιάζει και να προσπαθεί να δαγκώσει τα δάχτυλά των χεριών της. Οι μισθοφόροι αναγκάστηκαν να τη δέσουν για να μη βλάψει τον εαυτό της. Τους απειλούσε και τους έβριζε, και έλεγε και διάφορες ασυναρτησίες που δεν έβγαζαν κανένα νόημα· μερικές φορές, μάλιστα, μιλούσε σε γλώσσες άγνωστες, και οι μισθοφόροι φοβόνταν ότι ίσως να έκανε κάποιο

ξόρκι εναντίον τους. Τελικά, τη φίμωσαν. Δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν μαζί της.

Και συζητούσαν τώρα τι να κάνουν, πώς να τη συνεφέρουν. Εκτός των άλλων – εκτός του ότι ήταν η αντιπρόσωπος του εργοδότη τους – ήταν η μόνη που μπορούσε ίσως να τους βγάλει από εδώ.

«Στο τέλος θα τρελαθούμε κι εμείς σαν αυτήν. Θ'αρχίσουμε να τρώμε τα χέρια μας,» είπε ένας μισθοφόρος.

«Μη λες μαλακίες, που να σε δαγκώσ' η Λόρκη!»

«Αν δεν αρχίσουμε να τρώμε τα χέρια μας, θ'αρχίσουμε να τρώμε ο ένας τον άλλο,» είπε η μισθοφόρος που είχε έρθει με το δίκυκλο. «Αφού δεν υπάρχει έξοδος από εδώ, ακόμα και τα μικρά ζώα που βλέπουμε να τριγυρίζουν θάναι περιορισμένα.»

«Κάποιοι έρχονται!»

Οι μισθοφόροι βγήκαν από τον ναό, βλέποντας δύο ταξιδιώτες να ζυγώνουν μέσα από το δάσος. Ο ένας τραβούσε ένα άλογο πίσω του, επάνω στο οποίο ήταν φορτωμένο κάτι αρκετά μεγάλο, τυλιγμένο με δέρματα. Κι οι δύο ταξιδιώτες φορούσαν κάπες και κουκούλες.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ένας μισθοφόρος τραβώντας το πιστόλι του. «Πώς ήρθατε εδώ; Πώς μπορούμε να βγούμε από εδώ;»

«Το πώς ήρθαμε δεν σας ενδιαφέρει,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Αλλά θέλετε να φύγετε, έτσι δεν είναι;»

Πολλοί μισθοφόροι μίλησαν συγχρόνως: «Ξέρεις πώς να βγούμε;» «Ναι – πες μας πώς να βγούμε!» «Υπάρχει έξοδος;» «Είσαι μάγος;»

«Δεν είναι μια μάγισσα μαζί σας;» ρώτησε ο Αργύριος, ήρεμα.

«Πώς το ξέρεις;» «Ναι, είναι...» «Τρελάθηκε η μάγισσα, φίλε.»

Ο Αργύριος κοίταξε τον τελευταίο μισθοφόρο ερωτηματικά.

«Μελετούσε τα όρια της ενδοδιάστασης, και τρελάθηκε. Την έχουμε δέσει για να μη φάει τα χέρια της.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης κατέβασε τη λύρα από τη ράχη του Ανεμοπόδη. Έβγαλε τα δέρματα από πάνω της. «Καθώς θα παίζω ένα τραγούδι,» είπε στους μισθοφόρους, «θ'αρχίσετε να πηγαίνετε προς τα άκρα της ενδοδιάστασης και θα βγείτε.»

Οι μισθοφόροι δεν φάνηκε να τον πιστεύουν: δεν κινήθηκαν από τις θέσεις τους· τον ατένιζαν άγρια ή παραξενεμένα.

«Δε με καταλαβαίνετε;»

«*ΜΑΣ ΔΟΥΛΕΥΕΙΣ;*» γκάριξε ένας, υψώνοντας το πιστόλι του και σημαδεύοντας τον. «*Πες μας πώς να βγούμε – τώρα! Πες μας!*»

«Ε!» του φώναξε ένας άλλος μισθοφόρος. «Τι κάνεις εκεί; Ήρεμα! Κατέβασε το όπλο! Δεν είν' εχθρός μας. *Κατέβασέ το,* λέμε.»

Ο πρώτος μισθοφόρος κατέβασε το πιστόλι του, εξακολουθώντας να κοιτάζει άγρια τον Αργύριο. Βρισκόταν στα πρόθυρα υστερίας.

Ο Μπαλαντέρ είπε ξανά: «Καθώς θα παίζω ένα τραγούδι με τη λύρα μου, θα μπορείτε να φύγετε. Απλώς βαδίζοντας. Τίποτ' άλλο δεν χρειάζεται. Και τη μάγισσα να την πάρετε μαζί σας· μην την αφήσετε εδώ.»

Οι μισθοφόροι αλληλοκοιτάχτηκαν· τελικά, ένας είπε στον Αργύριο: «Εντάξει»· κι ένας άλλος: «Φρόντισε, όμως, να μας έχεις πει αλήθεια,» απειλητικά.

Μπήκαν στο εσωτερικό του ναού κι όταν βγήκαν τραβούσαν τη μάγισσα μαζί τους. Τα χέρια της ήταν δεμένα πίσω από την πλάτη της, και ήταν φιμωμένη. Μούγκριζε και πάλευε. Ήταν εκτός εαυτού, σαν θηρίο. Στα μάτια της έβλεπες μόνο παραφροσύνη.

«Τη νεκρή που ήταν εδώ τι την κάνατε;» ρώτησε ο Αργύριος.

«Εννοείς τη γριά που ήταν μέσα;»

«Ναι.»

«Την κάψαμε, τι να την κάνουμε;»

«Εντάξει. Πηγαίνετε.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης άρχισε να παίζει τη λύρα, και οι μισθοφόροι, τραβώντας τη μάγισσα μαζί τους, έφυγαν από το ξέφωτο και συνέχισαν να βαδίζουν μες στο δάσος.

Όταν τα δάχτυλα του Αργύριου άφησαν τις χορδές του μουσικού οργάνου, η Πολύανθη κατέβασε την κουκούλα της κάπας της. «Με τρομάζει τούτο το μέρος,» είπε.

«Αν δεν θέλεις να μείνεις, δεν είσαι υποχρεωμένη. Αλλά αυτός είναι ένας ναός όπου περνάνε αρκετοί πιστοί της Κυράς μας, και δεν θα ήταν καλό να εγκαταλειφθεί.»

«Ναι...» είπε η Πολύανθη συλλογισμένα, κοιτάζοντας τα λαξεύματα στις πέτρινες στήλες εκατέρωθεν της εισόδου, κοιτάζοντας το δάσος

ολόγυρα. «Απλώς... είναι τόσο έρημα εδώ. Αγριεύομαι. Η προηγούμενη ιέρεια έμενε τελείως μόνη;»

«Από μια ηλικία και μετά, ναι.»

«Δεν ξέρεις κανέναν άλλο πιστό που μπορεί να θέλει νάρθει να μείνει μαζί μου;»

«Κάποιον θα βρούμε, αναμφίβολα.»

«Οι κάτοικοι της Χαμηλόνεφης είναι φιλικοί;»

«Αρκεί να μην τους πεις ευθέως ότι είσαι ιέρεια της Λόρκης, και να μην εξασκήσεις τη λατρεία της Κυράς μας μες στην πόλη τους.»

Η Πολύανθη ήταν σιωπηλή για μερικές στιγμές. Ύστερα είπε: «Θα το δοκιμάσω να μείνω εδώ... και βλέπουμε.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ένευσε, ευχαριστημένος.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ο Βασνάρος άρχισε να μιλά σε κόσμο προτού έρθουν οι μισθοφόροι από την Ύγκρας. Είχε γνωστούς από τη μια άκρη της Μέλβερηθ ώς την άλλη, και ήρθε πρώτα σε επαφή με εκείνους που πίστευε ότι θα τους ενδιέφερε περισσότερο το θέμα της ομοσπονδίας: που θα είχαν πρόβλημα με τον έλεγχο της Άντχορκ πάνω απ'τα κεφάλια τους: που θα ήθελαν να έχουν τη *δική* τους ομοσπονδία εδώ στη Μέλβερηθ. Ο Βασνάρος έφτασε στο σημείο να συγκρίνει την προετοιμαζόμενη Ομοσπονδία της Άντχορκ ακόμα και με τους Παντοκρατορικούς. Αν και ήξερε ότι αυτό ήταν, ξεκάθαρα, υπερβολή. Ορισμένες φορές χρειάζονται υπερβολές προκειμένου να πετύχεις εκείνο που θέλεις.

Κανείς απ'αυτούς με τους οποίους μιλούσε δεν γνώριζε από πριν για τις ομοσπονδίες που ετοιμάζονταν απ'άκρη σ'άκρη της Σεργήλης. Παρότι επρόκειτο για ένα ζήτημα *τεράστιο*, ήταν συγχρόνως κρυφό – για την ώρα, τουλάχιστον. Μόνο όσοι ασχολούνταν άμεσα με τα μεγάλα πολιτικά θέματα γνώριζαν γι'αυτό. Οι άνθρωποι των δρόμων δεν είχαν ιδέα. Ούτε και οι περισσότεροι άνθρωποι *γενικά*.

Το γεγονός ότι κρατιόταν κρυφό κάτι το τόσο σημαντικό έκανε πολλούς να σκεφτούν ότι αναμφίβολα κάποια ύπουλη δραστηριότητα συνέβαινε, και επομένως δεν έπρεπε να αφήσουν τα πράγματα να ολοκληρωθούν όπως σχεδιάζονταν. Ήταν προφανές, έλεγαν, ότι κάποιοι επιτήδειοι προσπαθούσαν να θέσουν τη Μέλβερηθ υπό την κυριαρχία τους, ώστε να επωφελούνται απ'αυτήν. Ήταν, άλλωστε, μια από τις μεγαλύτερες πόλεις της Σεργήλης, και εδώ συναντιόνταν τέσσερις σιδηροδρομικές γραμμές που πήγαιναν προς βορρά, νότο, ανατολή, και δύση. Η Μέλβερηθ ήταν *κέντρο.* Ένα κέντρο που πολλοί θα ήθελαν να έχουν στο χέρι. Τόσοι ήλιοι περνούσαν από εδώ. Και τόσες πληροφορίες.

Ο Βασνάρος δεν δυσκολεύτηκε να πείσει αρκετό κόσμο ότι οι πολιτικοί της Άντχορκ – ειδικά κάποιος που ονομαζόταν Νορβάλης'μορ Ντέρνιλοφ – είχαν κακό στο μυαλό τους. Τους έκανε όλους καχύποπτους με την εξάπλωση της Ομοσπονδίας της Άντχορκ ώς τη Μέλβερηθ. Μίλησε με οδηγούς επιβατηγών οχημάτων, με αρχηγούς συμμοριών, με αερομεταφορείς γρυποκαβαλάρηδες, με υποψιασμένους χωροφύλακες, με μαγαζάτορες υπόγειων καταστημάτων, με ζητιάνους και κλεφτρόνια, με φρουρούς και μισθοφόρους, με ιερωμένους των δρόμων (της Λόρκης, φυσικά), με μάγους που έκαναν ύποπτες δουλειές στη Μέλβερηθ, ακόμα και μ'έναν οδηγό τρένου.

Οι μισθοφόροι από την Ύγκρας ήρθαν εν τω μεταξύ και τον συνόδευαν σε πολλές από αυτές τις συναντήσεις, αλλά αθέατοι, απλά για να βρίσκονται σε μέρος απ'όπου μπορούσαν να βοηθήσουν σε περίπτωση που οι άνθρωποι του Νορβάλη'μορ τύχαινε να του επιτεθούν. Ο Σκαρλάτος ήταν επίσης κρυμμένος ανάμεσά τους.

Η Βατράνια πήγαινε συνήθως μαζί με τον πατέρα της. Ήθελε να γνωρίσει τον κόσμο που γνώριζε κι εκείνος, και ο Βασνάρος, αν και φοβόταν γι'αυτήν, δεν της το αρνήθηκε. Τι να έκανε; Να την κρατούσε κλειδωμένη στο υπόγειο διαμέρισμα στη Σκιστή; Επιπλέον, ίσως ήταν καλύτερα να την έχει μαζί του παρά να τριγυρίζει μόνη της σ'άλλα μέρη. Δεν ήταν άγνωστο στη Μέλβερηθ πως ήταν κόρη του.

Μια νύχτα, όμως, κινδύνεψαν κι οι δυο τους.

Είχε περάσει ένας μήνας από τότε που ξεκίνησαν την εκστρατεία τους εναντίον του Νορβάλη'μορ, και ακόμα ο Βασνάρος μιλούσε σε διάφορους ανθρώπους. Οι εντάσεις μέσα στη Μέλβερηθ είχαν αρχίσει να διαφαίνονται: οι κατάσκοποι διάφορων πολιτικών πρέπει οπωσδήποτε να είχαν ακούσει αυτά που λέγονταν στους δρόμους – λόγια εναντίον κάποιας Ομοσπονδίας της Άντχορκ που προετοιμαζόταν και είχε σκοπό να «καταπιεί» (όπως ισχυρίζονταν πολλοί) τη Μέλβερηθ – και δημοσιογράφοι είχαν, επίσης, πληροφορηθεί από διάφορες πηγές τι φήμες κυκλοφορούσαν: γράφτηκαν άρθρα στην *Πολιτική Συνείδηση* και στην *Άτρομο Πολιτεία* τα οποία ζητούσαν, εμμέσως, από τον Πολιτειάρχη μια απάντηση. Ήταν όντως αλήθεια ότι προετοιμαζόταν ομοσπονδία από τους πολιτικούς της Άντχορκ; Και όντως σκόπευαν

να κάνουν τη Μέλβερηθ ένα απλό μέρος αυτής της ομοσπονδίας – μια πόλη υποχείριο της Άντχορκ;

Ο Πολιτειάρχης πρέπει να ανησυχούσε, και όχι μόνο αυτός.

Καθώς ο Βασνάρος και η Βατράνια έφευγαν από το κατάστημα ενός εμπόρου στο Χαμηλό Παζάρι, στα δυτικά της Μέλβερηθ, δέχτηκαν επίθεση από καλά οπλισμένους μπράβους. Όχι ανθρώπους του δρόμου. Έμοιαζαν καλοντυμένοι, και κρατούσαν πιστόλια. Προσπάθησαν να τους σκοτώσουν, και ο Βασνάρος τραυματίστηκε στη συμπλοκή. Η Βατράνια πανικοβλήθηκε βλέποντάς τον να πέφτει αιμόφυρτος στα πόδια της. Το πιστόλι της πυροβόλησε τους εχθρούς ενώ δάκρυα θόλωναν τα μάτια της και μια άγρια κραυγή έβγαινε απ'τα χείλη της.

Είδε έναν από τους μπράβους να σωριάζεται από τη σχεδόν τυχαία ριπή της.

Είδε έναν άλλο να πετάγεται απρόσμενα μέσα απ'τα σκοτάδια – να βρίσκεται ξαφνικά πολύ κοντά της! Αλλά έπεσε χτυπημένος από πίσω, μ'ένα ξιφίδιο να προεξέχει από την πλάτη του. Κι αυτή τη φορά δεν ήταν ο Θόας που είχε έρθει να τη βοηθήσει: ήταν ο Σκαρλάτος και οι μισθοφόροι από την Ύγκρας. Τα πιστόλια τους κροτάλισαν μες στη νύχτα, φωτίζοντάς την, γεμίζοντας τον δρόμο με σφαίρες, κάλυκες, και θάνατο. Δύο μπράβοι τράπηκαν σε φυγή· οι υπόλοιποι ήταν νεκροί στο οδόστρωμα. Ο Σκαρλάτος κυνήγησε αυτούς που έφευγαν, πυροβολώντας με το πιστόλι του, τελειώνοντας τον γεμιστήρα.

Η Βατράνια δεν είδε αν τους σκότωσε· δεν την ενδιέφερε· μόνο για τον πατέρα της την ένοιαζε. «Βοηθήστε τον!» είπε στους μισθοφόρους. «Βοηθήστε τον!»

Οι άνθρωποι της Αρχόντισσας της Ύγκρας – καφετόδερμοι οι περισσότεροι: φανερά προερχόμενοι από μέρη κοντά στις ερήμους, ή, ίσως, κι από τις ίδιες τις ερήμους – σήκωσαν τον Βασνάρο και τον πήγαν σ'ένα μικρό φορτηγό, όπου τον έβαλαν να ξαπλώσει. Η Βατράνια φυσικά τούς ακολούθησε, και είδε μια μάγισσα να κρατά το χέρι της υψωμένο πάνω απ'το τραύμα του (που ήταν στα πλευρά) και να μουρμουρίζει παράξενα λόγια. Ύστερα είπε: «Δεν είναι σοβαρό, αλλά

πρέπει να βγάλουμε τη σφαίρα. Τώρα. Και καλύτερα μακριά από δω. Δεν ξέρεις ποιος μπορεί να παρουσιαστεί πάλι.»

«Θάρθω μαζί σας!» δήλωσε η Βατράνια ανάμεσα από τους μισθοφόρους.

Η μάγισσα – που, σ'αντίθεση με τους άλλους, είχε κατάλευκο δέρμα σαν πανί και μαλλιά πράσινα και κοντά – την κοίταξε σαν να ήταν έτοιμη να διαφωνήσει. Αλλά, προτού μιλήσει, η Βατράνια πρόσθεσε: «Είναι πατέρας μου. Θα έρθω μαζί σας. Δεν φεύγω.»

«Εντάξει, έλα.»

Οι πόρτες του μικρού φορτηγού έκλεισαν – ο Σκαρλάτος ήταν ήδη εδώ – και ο οδηγός ενεργοποίησε τη μηχανή κι έφυγαν, με ταχύτητα. Σύντομα η Χωροφυλακή θα μαζευόταν σε τούτους τους δρόμους.

Ο Βασνάρος δεν ήταν αναίσθητος· είχε τις αισθήσεις του αλλά δεν βρισκόταν σε πλήρη εγρήγορση. Μουρμούριζε ακατανόητα πράγματα, και δεν μπορούσε να κινηθεί. Ήταν άνθρωπος πάνω από εξήντα χρονών· δεν ήταν τώρα να τρώει σφαίρες στα πλευρά. *Θα τους σκοτώσω όλους αν τον αφήσουν να πεθάνει!* σκέφτηκε η Βατράνια.

Η μάγισσα, γονατισμένη πλάι στον Βασνάρο, σκυμμένη από πάνω του, του είπε: «Ηρέμησε τώρα· ξεκουράσου, ξεκουράσου»· και μουρμούρισε πάλι τα λόγια για κάποιο ξόρκι περνώντας συγχρόνως το χέρι της μπροστά από το πρόσωπό του. Τα βλέφαρα του Βασνάρου έκλεισαν και φάνηκε να πέφτει σε βαθύ ύπνο.

Η μάγισσα έσκισε τα ρούχα του μ'ένα κοφτερό στιλέτο ώστε να φανερωθεί το τραύμα στα πλευρά του. Έβγαλε μια σύριγγα από την τσάντα της και του έκανε ένεση πλάι στην πληγή. Ύστερα, χρησιμοποιώντας νυστέρι και λαβίδα τράβηξε τη σφαίρα από μέσα του, ενώ η Βατράνια παρακολουθούσε χωρίς να αποστρέψει καθόλου το βλέμμα. Ήθελε να δει τα πάντα. Το αίμα δεν την τρόμαζε· ήταν κόρη του Τρελού Λύκου της Μέλβερηθ.

Η μάγισσα έντυσε το τραύμα του Βασνάρου με επίδεσμο αφού έβαλε επάνω του μια αλοιφή και ένα φύλλο από κάποιο φυτό. Μετά υποτονθόρυσε παράξενα λόγια ξανά, κρατώντας το χέρι της κοντά στην πληγή. Και ένευσε, μοιάζοντας ικανοποιημένη.

«Εντάξει;» ρώτησε η Βατράνια.

«Θα αναρρώσει,» τη διαβεβαίωσε η μάγισσα.

Τις ημέρες που ακολούθησαν, η Βατράνια δεν άφησε τον πατέρα της να πάει να μιλήσει σε κανέναν. Ακόμα κι όταν μπορούσε να σηκωθεί και να βαδίσει με κάποια άνεση, τσακώθηκε μαζί του ώστε να μη βγει *καθόλου* από το σπίτι.

(Το οποίο τώρα δεν ήταν εκείνο το υπόγειο στη Σκιστή. Είχαν πλέον μετακομίσει. Ζούσαν στον τέταρτο όροφο μιας πολυκατοικίας στο Κέντρο. Ήταν καλό μέρος για απόδραση, την είχε διαβεβαιώσει ο πατέρας της: Αν κάποιοι προσπαθούσαν να τους στριμώξουν εδώ, μπορούσαν άνετα να πηδήσουν σε μια γειτονική οροφή, καθώς και σε διάφορα γειτονικά μπαλκόνια. Τα οικοδομήματα του Κέντρου ήταν κοντά το ένα με το άλλο.)

«Η δουλειά μας πρέπει να συνεχιστεί, μικρή!» είπε ο Βασνάρος, αγριοκοιτάζοντάς την, κουνώντας θυμωμένα προς το μέρος της το βιβλίο που διάβαζε τελευταία για να περνά την ώρα του – ένα μυθιστόρημα με τίτλο *Οι Προκλητικές Συνευρέσεις του Κυρίου Ζαμούνδου.* «Δε μπορούμε να την αφήσουμε στη μέση, τώρα που την έχουμε ξεκινήσει!»

«Θα πάω εγώ, τότε,» δήλωσε η Βατράνια. «Θα πάω εγώ και θα μιλήσω σ'αυτ–»

«Δε μπορείς να πας εσύ–»

«Γιατί όχι; Ξέρω τι θα τους πεις! Και θα έχουν ήδη ακούσει για την ομοσπονδία, δεν μπορεί να μην έχουν ακούσει. Πες μου ποιοι είναι και θα πάω να τους μιλήσω. Και πες μου κι έναν τρόπο για να με πιστέψουν ότι είμαι κόρη σου.»

Ο Βασνάρος ήταν διστακτικός να συμφωνήσει αλλά, τελικά, συμφώνησε. Της είπε τα ονόματα κάποιων ανθρώπων και πού βρίσκονταν, και πώς θα την αναγνώριζαν σίγουρα ως κόρη του, δίχως καμια αμφιβολία.

(Στον Σκαρλάτο, κρυφά από τη Βατράνια, είπε: «Αν αφήσεις να της κάνουν κακό αυτοί οι καριόληδες του Νορβάλη'μορ, θα σε σκοτώσω, μαντατοφόρε.»)

Έτσι η Βατράνια συνέχισε το έργο του πατέρα της μέσα στη Μέλβερηθ, διαβεβαιώνοντας ανθρώπους των δρόμων ότι όσα είχαν ακούσει

ήταν αλήθεια για την Ομοσπονδία της Άντχορκ, ο ίδιος ο Βασνάρος, ο Αγωνιστής των Δρόμων, γνώριζε γι'αυτήν και είχε αντιμετωπίσει τα τσιράκια του πρωτεργάτη της, ενός μάγου ονόματι Νορβάλη'μορ Ντέρνιλοφ.

Ο Θόας, σε αρκετές από αυτές τις συναντήσεις, πήγαινε μαζί με τη Βατράνια. Ήθελε γι'ακόμα μια φορά να βρεθεί μπλεγμένος στις υποθέσεις του Τρελού Λύκου της Μέλβερηθ (ήταν σαν κάτι βγαλμένο από μύθο!), και αμέσως είχε προθυμοποιηθεί να συνοδέψει την κόρη του όταν εκείνη τού είπε τι είχε συμβεί.

«Στη μητέρα σου έχεις ξαναμιλήσει;» τη ρώτησε, ένα απόγευμα, ενώ κάθονταν στη γωνία μιας καφετέριας, καπνίζοντας εξωδιαστασιακά τσιγάρα εισαγμένη από τη Σάρντλι.

«Ο μπαμπάς, νομίζω, της έχει μιλήσει τηλεπικοινωνιακά.» Η Βατράνια φύσηξε καπνό προς τα δίπλα. «Τσακώθηκαν, βασικά. Τους άκουγα.»

«Το γνωρίζει ότι τώρα ο πατέρας σου έχει τραυματιστεί;»

«Δεν ξέρω.»

Ο Θόας, όμως, ήταν σαν να έλεγε κάτι που ήδη βρισκόταν στο μυαλό της Βατράνιας: ότι ίσως θα έπρεπε κάποια στιγμή στο σύντομο μέλλον να πάει να μιλήσει με τη μητέρα της. Να συμφιλιωθεί, ίσως, μαζί της. Γιατί στους δρόμους της Μέλβερηθ, ειδικά έτσι όπως εξελίσσονταν τα πράγματα, οτιδήποτε μπορούσε να συμβεί. Η Βατράνια δεν το θεωρούσε πιθανό να σκοτωθεί αύριο – αισθανόταν αρκετά αθάνατη και ηρωική, επί του παρόντος – αλλά αν – αν – κάτι άσχημο συνέβαινε δεν ήθελε να είναι τσακωμένη με τη μητέρα της.

Παράξενο. Πρώτη φορά αισθανόταν έτσι.

Είχε αρχίσει να μεγαλώνει τόσο πολύ; αναρωτήθηκε.

«Αισθάνεσαι καλύτερα, μου είπαν.»

Η Χαρίκλεια ήταν καθισμένη στην πολυθρόνα της, τυλιγμένη σ'ένα μακρύ μαύρο σάλι, φορώντας μόνο ένα λεπτό μεσοφόρι από μέσα. Προς στιγμή είχε ξεχάσει ποιος την είχε επισκεφτεί και ξαφνιάστηκε από την ερώτηση. Βλεφαρίζοντας έστρεψε αργά τα μάτια της επάνω του.

Ο Νορβάλης. Ντυμένος, ως συνήθως, απλά αλλά όχι φτηνά. Μαύρο γυαλιστερό σακάκι, λευκό πουκάμισο με μεγάλους γιακάδες· τα μανικετόκουμπα του πουκαμίσου στραφτάλιζαν καθώς έβγαιναν από τις άκρες του σακακιού. Τα αραιά ξανθά μαλλιά του μάγου ήταν καλοχτενισμένα, το μούσι του καλοψαλιδισμένο επάνω στο γαλανόδερμο πρόσωπό του.

Η Χαρίκλεια αναρωτήθηκε με ποια από τις άλλες δύο να κοιμόταν όλο αυτό τον καιρό. Ή, μήπως, και με τις δύο συγχρόνως;

«Δεν ήρθες να με δεις,» του είπε, κατηγορικά.

Ο Νορβάλης έπιασε μια καρέκλα από δίπλα και, φέρνοντάς την κοντά της, κάθισε. «Ήρθα. Δεν το θυμάσαι;»

Έλεγε αλήθεια;

Η Χαρίκλεια κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Όχι,» είπε αδύναμα.

Ο Νορβάλης αναστέναξε. «Το υποψιαζόμουν. Μάλλον δεν καταλάβαινες ότι δεν ήταν όνειρο. Αλλά τώρα νομίζω πως όντως είσαι καλύτερα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. Της είχαν πει ότι προσπαθώντας να ερευνήσει τα όρια της ενδοδιάστασης κοντά στη Χαμηλόνεφη είχε τρελαθεί και πήγαινε να δαγκώσει τα χέρια της, να τα φάει. Οι μισθοφόροι είχαν αναγκαστεί να τη δέσουν. Η ίδια δεν θυμόταν τίποτα από αυτά. Θυμόταν μόνο ότι είχε συναντήσει εκεί, στην ενδοδιάσταση, μια πολύ παράξενη κυρία που το δέρμα της στραφτάλιζε σαν ασήμι και τα μαλλιά της ήταν μαύρα, σγουρά, και μακριά ώς τα γυμνά πόδια της. Γελούσε συχνά, σαν να έκρυβε ατέρμονα μυστικά πίσω από τα αινιγματικά μάτια της, και μιλούσε στη Χαρίκλεια για διάφορα μυστήρια… για διάφορα τόσο μαγευτικά μυστήρια. (Αλλά τώρα εκείνη ούτε αυτά τα θυμόταν.) Μετά, κάτι δαιμονικές σκιές είχαν αρπάξει τη Χαρίκλεια και προσπαθούσαν να την τραβήξουν μακριά από την παράξενη κυρία – δεν την άφηναν να συζητήσει μαζί της! Και η παράξενη κυρία ήταν έτοιμη ήδη να της αποκαλύψει πώς να ξεκλειδώσει την ενδοδιάσταση: η Χαρίκλεια ήταν σίγουρη.

Κάποιος καιρός είχε περάσει – αμφίβολο πόσος ακριβώς – και διάφοροι άνθρωποι παρουσιάζονταν κοντά της και της μιλούσαν. Ανάμεσά τους ήταν, κατά περιόδους, και η παράξενη κυρία· και όποτε

αυτή εμφανιζόταν πάντα οι άλλοι έμοιαζαν να ανησυχούν για κάποιο λόγο. Η Χαρίκλεια αναρωτιόταν πού ακριβώς να ήταν. Σίγουρα, όχι ακόμα στην ενδοδιάσταση. Εκείνη ήταν που την είχε ανοίξει και είχαν βγει; Νόμιζε ότι βρισκόταν σε κάποιο δωμάτιο, ξαπλωμένη ίσως, ή καθισμένη· άλλες φορές πάλι νόμιζε ότι περιφερόταν στους δρόμους μεγάλων πόλεων, ή σε ερημικούς επαρχιακούς δρόμους. Η παράξενη κυρία, τότε, ήταν συνήθως μαζί της.

Όταν η Χαρίκλεια'σαρ συνήλθε, της είπαν ότι ήταν αρκετές μέρες υπό την επίβλεψη ψυχιάτρων οι οποίοι προσπαθούσαν να επικοινωνήσουν μαζί της αλλά δεν τα κατάφερναν παρά ελάχιστες μόνο φορές. Της έδιναν φάρμακα που διαλύουν τις παραισθήσεις. Όμως οι παραισθήσεις της πρόσφατα είχαν διαλυθεί. Μπορούσε τώρα να επικοινωνήσει με οποιονδήποτε, και καταλάβαινε πάντα πού βρισκόταν.

«Τι έγινε σ'εκείνο το μέρος, Χαρίκλεια, θυμάσαι;» τη ρώτησε ο Νορβάλης. «Κοντά στη Χαμηλόνεφη. Αν δεν σε ενοχλεί να μου πεις.»

Η Χαρίκλεια χαμογέλασε. «Γιατί να με ενοχλεί;»

Ο Νορβάλης ανασήκωσε τους ώμους, σιωπηλά.

«Τι σου είπαν οι μισθοφόροι;»

«Ότι έχασες την επαφή σου με το περιβάλλον ύστερα από μελέτη της ενδοδιάστασης. Ότι πίεσες πολύ τον εαυτό σου.»

Η Χαρίκλεια ένευσε. «Έψαχνα τρόπο για να βγούμε. Χρησιμοποιούσα Ξόρκια Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως για να βρω κάποιο σημείο της ενδοδιάστασης που να μπορώ ν'ανοίξω. Στην αρχή δεν έβρισκα τίποτα. Μετά εντόπιζα διάφορα... παράδοξα πράγματα. Με είχαν παραξενέψει, πολύ. Άρχισα να τα μελετάω, και να προσπαθώ να τα κατανοήσω με Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως. Και τότε... είδα... Δεν...» Κούνησε το κεφάλι. «Δε θυμάμαι ακριβώς,» είπε ψέματα.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Νορβάλης σφίγγοντας το χέρι της. «Μην πιέζεις τον εαυτό σου. Απλώς ρώτησα.»

Η Χαρίκλεια τράβηξε πίσω το χέρι της, ενοχλημένη. «Δεν θυμάμαι,» είπε απότομα. «Αν θυμόμουν θα σου έλεγα.»

«Δεν το αμφιβάλλω, αγάπη μου.»

Ύστερα ήπιαν μαζί ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο, συζητώντας για την κατάσταση στην Άντχορκ και για όσα ακούγονταν να συμβαίνουν στη Μέλβερηθ. Η Αρχόντισσα της Ύγκρας είχε καταφέρει να ξεκινήσει εκεί κάποιον αναβρασμό στα χαμηλά στρώματα της κοινωνίας ο οποίος ανησυχούσε τον Νορβάλη. Θα προκαλούσε προβλήματα στα σχέδιά του, νόμιζε, αν γινόταν τόσο σημαντικός ώστε να μπορεί να επηρεάσει την απόφαση του Πολιτειάρχη. «Ο άνθρωπος είναι εξουσιοφρενής,» είπε στη Χαρίκλεια. «Αν πιστέψει ότι απειλείται η θέση του, ότι θα χάσει τις επόμενες εκλογές, δεν πρόκειται να έχουμε τη συναίνεσή του.»

«Και τότε;»

«Θα δούμε.»

Όταν ο Νορβάλης'μορ έφυγε, η Χαρίκλεια'σαρ στράφηκε στον καναπέ όπου καθόταν η παράξενη κυρία με το γυαλιστερό δέρμα και τα μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά που έπεφταν ώς τα γυμνά πόδια της.

Η παράξενη κυρία γέλασε, και είπε: *Αυτός ο φίλος σου, ο Νορβάλης, έχει πλάκα! Φαντάσου τι μπορεί να κάνει στη Σεργήλη. Μπορεί να κάνει... τόσα πολλά!*

Είναι, παρεμπιπτόντως, καλός στο κρεβάτι; ρώτησε. *Χα-χα-χα-χα-χα...* Η παράξενη κυρία ύψωσε το ποτήρι που κρατούσε (τι ποτό ήταν αυτό που περιείχε;) και ήπιε μια μικρή γουλιά, υπομειδιώντας, ενώ τα μάτια της στραφτάλιζαν.

«Ακόμα δεν μου έχεις πει ποια είσαι,» παρατήρησε η Χαρίκλεια, ανάβοντας τσιγάρο.

Δεν έχεις καθόλου φαντασία; αποκρίθηκε η παράξενη κυρία. *Χα-χα-χα-χα-χα-χα...* Ήταν εύθυμη, ομολογουμένως.

Η Χαρίκλεια σηκώθηκε από την καρέκλα της, βηματίζοντας ξυπόλυτη μέσα στο δωμάτιο, καπνίζοντας, φυσώντας τον καπνό μια απ'τα ρουθούνια μια απ'την άκρη του στόματος. Για μερικά λεπτά πήρε τα μάτια της από την παράξενη κυρία· ύστερα τα έστρεψε πάλι προς τον καναπέ.

Η παράξενη κυρία εξακολουθούσε να είναι εκεί, αλλά τώρα κάπνιζε κι εκείνη, και δεν είχε ποτήρι στο χέρι της.

«Δε μπορεί να είσαι η Λόρκη...» ψιθύρισε η Χαρίκλεια'σαρ.

Η παράξενη κυρία γελούσε ξανά.

«Δεν είσαι εδώ,» είπε η Χαρίκλεια. «Ο Νορβάλης δεν σε έβλεπε. Ούτε μια στιγμή δεν σε είδε! Είσαι μες στο μυαλό μου!»

Η παράξενη κυρία, υπομειδιώντας, αποκρίθηκε: *Εγώ, εσύ, ο φίλος σου, το δωμάτιο – όλα στο μυαλό σου είναι.* Μετά, εξαφανίστηκε μέσα στο κροσσωτό μοβ μαξιλάρι στη γωνία του καναπέ.

ΔΕΙΠΝΟ ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ ΟΡΟΦΟ

Γνώριζε κρυφούς τρόπους για να μπαίνει και να βγαίνει από τον Ναό της Αρτάλης στο Άπλωμα. Τους είχε χρησιμοποιήσει πολλές φορές όσο βρισκόταν εδώ ως δόκιμη. Τους είχε *εφεύρει*, βασικά.

Απόψε, γλίστρησε μέσα από μια απ'αυτές τις μυστικές διόδους για να εισβάλει σαν κλέφτρα στο παλιό της σπίτι. Δεν ήθελε να περάσει από την κεντρική είσοδο, κυρίως επειδή υπήρχε ο φόβος ότι μπορεί να παρακολουθούσαν τον ναό κατάσκοποι του Νορβάλη'μορ. Βέβαια, αυτοί τον Βασνάρο μάλλον θα περίμεναν, όχι την κόρη του· αλλά, και πάλι, η Βατράνια δεν ήθελε να το ρισκάρει. Γιατί ήξερε πως ούτε ο πατέρας της θα ήθελε να το ρισκάρει.

Δεν του είχε πει ότι θα ερχόταν εδώ απόψε. Καλύτερα έτσι, νόμιζε. Ήταν ακόμα τραυματισμένος και δεν χρειαζόταν να τον ανησυχήσει, έλεγε στον εαυτό της. Όμως στην πραγματικότητα αισθανόταν αμήχανα να του πει ότι θα πήγαινε να προσπαθήσει να συμφιλιωθεί με τη μαμά. Δεν ήθελε να μάθει τη γνώμη του για ένα τέτοιο εγχείρημα.

Η Βατράνια βάδισε αθόρυβα μέσα στους διαδρόμους του ναού, πίσω από τον σηκό, περνώντας κοντά από τις πόρτες κοιτώνων, προσπαθώντας να αποφεύγει δόκιμες και ιέρειες. Κρυβόταν στις γωνίες και στις σκιές. Δεν δυσκολεύτηκε να φτάσει στα δωμάτια της Αρχιέρειας.

Είσαι σίγουρη; ρώτησε τον εαυτό της, στεκόμενη μπροστά στην κλειστή πόρτα της μητέρας της. *Είσαι ΣΙΓΟΥΡΗ; Σίγουρη-σίγουρη;*

Σίγουρη-σίγουρη-σίγουρη;

Μάλλον ναι. Πήρε μια βαθιά ανάσα και χτύπησε την πόρτα.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή της μητέρας της από μέσα. Ωραία· δεν πρέπει να είχε κοιμηθεί ακόμα.

Η Βατράνια χτύπησε ξανά.

«Ποιος είναι;» επέμεινε η Αριστέα.

Η Βατράνια χτύπησε για τρίτη φορά.

Και άκουσε βήματα να πλησιάζουν την πόρτα· την είδε ν'ανοίγει λίγο, μια χαραμάδα, επιφυλακτικά. Φάνηκε το ένα μάτι της Αριστέας. Γούρλωσε, ξαφνιασμένα. Στένεψε.

Η πόρτα άνοιξε περισσότερο. «Τι θέλεις εδώ; Πώς μπήκες; Γιατί κανείς δεν με ειδοποίησε;»

«Ήρθα κρυφά,» παραδέχτηκε η Βατράνια.

Το βλέμμα της Αριστέας φανέρωνε θυμό. «Έπρεπε να το περιμένω! Μπαίνεις σαν κλέφτρα σ'έναν ιερό ναό...»

«Με συγχωρείς, μαμά, αλλά δεν ήθελα να περάσω από την είσοδο. Για δική σου ασφάλεια, και για δική μου.»

«Τι εννοείς;»

«Δε σου έχει πει ο μπαμπάς τι κάνουμε;»

Ο Αριστέα αναστέναξε. «Έλα μέσα.» Παραμέρισε από το κατώφλι.

Η Βατράνια μπήκε στο μικρό καθιστικό της Αρχιέρειας της Αρτάλης. Ένα τζάκι ήταν αναμμένο στη γωνία, και μια γάτα κουλουριασμένη δίπλα του. Μια κατάλευκη γάτα, που άνοιξε ένα γυαλιστερό πράσινο μάτι, μπάνισε τη Βατράνια, έκλεισε το μάτι ξανά, χασμουρήθηκε, και συνέχισε τον ύπνο της. Το κατοικίδιο πρέπει να ήταν καινούργιο· η Βατράνια δεν το θυμόταν εδώ παλιότερα.

«Δεν έπρεπε να σε είχε πάρει μαζί του,» είπε η Αριστέα, επικριτικά. Δεν υπήρχε αμφιβολία σε ποιον αναφερόταν.

«Τουλάχιστον, εκείνος δεν με πέταξε στο δρόμο!»

Προς στιγμή τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν σαν λεπίδες. Ύστερα και των δύο οι όψεις μαλάκωσαν. Η Βατράνια αισθάνθηκε τον θυμό της να την εγκαταλείπει, καθώς θύμιζε στον εαυτό της ότι δεν είχε έρθει εδώ για να τσακωθεί ακόμα μια φορά με τη μητέρα της.

«Κοίτα, μαμά... συγνώμη... Δηλαδή, εκείνο που θέλω να πω είναι ότι καταλαβαίνω πως είχες άλλα στο μυαλό σου για εμένα. Δε λυπάμαι που δεν έμεινα να γίνω ιέρεια – δεν είμαι φτιαγμένη για ιέρεια της Αρτάλης – αλλά... δεν θα ήθελα να είμαστε έτσι, εσύ κι εγώ.»

Η Αριστέα ήταν σιωπηλή για μερικές στιγμές· μονάχα τα ξύλα ακούγονταν να τρίζουν μέσα στο τζάκι. Ύστερα δίπλωσε το φαρδύ νυχτικό της γύρω της και κάθισε σε μια καρέκλα. «Θα ήθελα να είχες αγαπήσει την Αρτάλη,» είπε ήρεμα, «όμως ο δρόμος σου ήταν διαφορετικός. Δε μπορώ να κάνω κάτι για να το αλλάξω αυτό.» Σηκώθηκε απρόσμενα, απότομα, από την καρέκλα και ζύγωσε τη Βατράνια αγκαλιάζοντάς την σφιχτά. «Ούτε εγώ θέλω να είμαστε τσακωμένες,» ψιθύρισε έντονα στ'αφτί της.

Η Βατράνια χαμογέλασε πάνω από τον ώμο της μητέρα της. «Με συγχωρείς, δηλαδή;»

Η Αριστέα την άφησε από την αγκαλιά της. «Δε μπορώ να σε συγχωρέσω γιατί ποτέ δεν έκανες κάτι κακό, ουσιαστικά,» είπε. «Σ'αγαπώ, Βατράνια. Πάντα σ'αγαπούσα. Ακόμα κι όταν σ'έδιωξα. Το αμφιβάλλεις;»

«Για λίγο, ναι, το αμφέβαλλα. Βασικά, ήμουν σίγουρη ότι με μισούσες.»

«Τι ανόητο κορίτσι που είσαι!» χαμογέλασε η μητέρα της, αγγίζοντας το μάγουλο της Βατράνιας, παραμερίζοντας μια τούφα μαύρα μαλλιά από εκεί. «Μοιάζεις τόσο στον πατέρα σου,» πρόσθεσε.

Η Βατράνια χαμογέλασε.

«Αλλά δεν θα έπρεπε να σε είχε πάρει μαζί του, σε μια τόσο επικίνδυνη υπόθεση. Είναι απερίσκεπτος!»

«Εγώ επέμεινα να πάω μαζί του,» είπε η Βατράνια, πράγμα που ήταν εν μέρει μόνο αλήθεια. Ο Βασνάρος αρχικά την είχε πάρει από το παλιό του διαμέρισμα αλλά, ύστερα, εκείνη όντως επέμενε να τον συνοδεύει στις συναντήσεις του με διάφορους ανθρώπους μες στην πόλη. «Επιπλέον, έκανα καλά που τον ακολούθησα τελικά. Με χρειάστηκε. Είναι τραυματισμένος, μαμά. Χτυπήθηκε από μια σφαίρα. Παραλίγο να σκοτωθεί.»

Το χέρι της Αριστέας πήγε στο στόμα της· ανησυχία καθρεπτίστηκε στα μάτια της. «Πού είναι τώρα;»

«Στο σπίτι μας–»

«Πού είναι το σπίτι σας;»

«Καλύτερα να μην ξέρεις–»

«Μη μου λες τις ίδιες ανοησίες που μου είπε κι εκείνος!»

«Καλύτερα να μην ξέρεις, μαμά. Μπορεί να κινδυνέψεις κι εσύ.»

«*Γιατί μου το κάνεις αυτό;*» είπε η Αριστέα, στα όρια τού να βάλει τις φωνές· δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της, κι άρχισαν να κυλάνε διστακτικά στα κατάλευκα μάγουλά της. «Ανόητο κορίτσι! *Γιατί;*»

«Σου εξήγησα, μαμά: μπορεί να κινδυνέψεις. Δε σου έχει πει ο μπαμπάς για τον Νορβάλη'μορ;»

«Μου έχει πει.»

«Οι πράκτορές του είναι επικίνδυνοι άνθρωποι.»

«Γι'αυτό δεν θα έπρεπε ποτέ να είχες– Πώς είναι ο Βασνάρος τώρα; Είναι...; Σηκώνεται; Μιλάει;»

Η Βατράνια γέλασε. «Ναι, μαμά, εντάξει· δεν χτυπήθηκε και τόσο άσχημα. Είναι ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ!»

«Τι σαχλαμάρες είν' αυτές;» έκανε απότομα η Αριστέα. «Ένας άνθρωπος είναι, όπως όλοι μας. Μη μιλάς σαν νάχεις ακούσει γι'αυτόν μονάχα ιστορίες του δρόμου!»

Η Βατράνια εξακολουθούσε να χαμογελά. «Είναι καλά. Πραγματικά, είναι καλά. Σηκώνεται, μιλάει, όλα κανονικά. Ήθελε, μάλιστα, να συνεχίσει την εκστρατεία μας στη Μέλβερηθ· αλλά δεν τον άφησα.»

«Καλά έκανες,» είπε η Αριστέα.

«Πήρα εγώ τη θέση του–»

«*Τι!*»

«Πηγαίνω εγώ και μιλάω σε κάποιους ανθρώπους. Μου λέει πού να πάω και–»

«Δεν έχει μυαλό κανένας από τους δυο σας! Ούτε εσύ ούτε ο Βασνάρος!»

Η Βατράνια αγνόησε τον ξαφνικό θυμό της μητέρας της· την αγκάλιασε ξανά. «Σ'αγαπώ, μαμά. Μη νομίζεις ότι είμαι ακόμα θυμωμένη μαζί σου.» Και την εξέπληξε το γεγονός ότι αληθινά *πίστευε* αυτά τα λόγια. Πραγματικά, δεν αισθανόταν θυμωμένη με την Αριστέα. Το γεγονός ότι κάποτε, πριν από όχι και τόσο πολύ καιρό, η μητέρα της την είχε διώξει απ'τον ναό τής φάνταζε ασήμαντο τώρα. Τελείως ανούσιο. Ήταν, άλλωστε, κάτι που έπρεπε να συμβεί αργά ή γρήγορα.

Αφού δεν σκόπευε να γίνει ιέρεια, ήταν δυνατόν να συνεχίσει να μένει στον Ναό της Αρτάλης;

Η Αριστέα τη φίλησε στο μάγουλο. «Να έρχεσαι να με βλέπεις.»

«Θα έρχομαι.»

«Και να τελειώσετε σύντομα μ'αυτή την ιστορία, εντάξει; Ο πατέρας σου είναι πολύ μεγάλος πια για να μπλέκεται σε τέτοιες παλιοϋποθέσεις· κι εσύ... εσύ είσαι πολύ *μικρή* ακόμα για να μπλέκεσαι σε τέτοιες παλιοϋποθέσεις.»

Η Βατράνια μειδίασε. «Μεγαλώνω, όμως, γρήγορα.»

Η Αριστέα την ατένισε σοβαρά. «Το φοβόμουν ότι θα έλεγες ξανά κάτι ανόητο,» είπε σκουπίζοντας, με τα δάχτυλα, τα δάκρυα από τις άκριες των ματιών της.

Η κατάσταση δεν ήταν πλέον τόσο επικίνδυνη όσο όταν είχαν πρωταρχίσει να μιλάνε σε διάφορους ανθρώπους μαζί με τον Βασνάρο. Οι φήμες ήδη κυκλοφορούσαν στην πόλη, και κανείς δεν προσπαθούσε να στήσει καρτέρι στην κόρη του Τρελού Λύκου της Μέλβερηθ. Ή, αν το προσπαθούσε, αποτύχαινε οικτρά να την εντοπίσει. Ούτε η Βατράνια είδε ποτέ κανέναν, ούτε ο Θόας, ούτε ο Σκαρλάτος και οι μισθοφόροι από την Ύγκρας.

Ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι της Μέλβερηθ άκουγαν για τις ομοσπονδίες και για τις βλέψεις της Άντχορκ προς τα μέρη τους, και διαφωνούσαν με μια τέτοια πολιτική εξέλιξη. Κανείς δεν ήθελε να βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο της Άντχορκ. *Αν ο Πολιτειάρχης το επιχειρήσει αυτό,* έλεγαν, *είναι τελειωμένος! Αν υπογράψει τέτοιο χαρτί, πρέπει κάποιος να πάει να τον καθαρίσει!*

Η άποψη να σχηματίσει η Μέλβερηθ τη *δική* της ομοσπονδία – όπως είχε προτείνει ο Βασνάρος, είτε ο ίδιος είτε μέσω της κόρης του, σε διάφορους – γινόταν σταδιακά και πιο δημοφιλής. Κάποιοι, μάλιστα, είχαν αρχίσει ήδη να κάνουν υποθέσεις σχετικά με το πόσο μεγάλη θα έπρεπε να είναι η Ομοσπονδία της Μέλβερηθ: από πού ώς πού θα έπρεπε να εκτείνεται. Οι περισσότεροι συμφωνούσαν ότι θα έπρεπε να εκτείνεται από τον ποταμό Σέρντιληθ στα δυτικά ώς τη Ραχοκο-

καλιά της Σεργήλης στα ανατολικά· ορισμένοι πρότειναν να εκτείνεται από τη Βέλνημ, πέρα από τον Σέρντιληθ, ώς τη Ραχοκοκαλιά.

Το βόρειο σύνορο της Ομοσπονδίας ήταν λογικό να είναι ο ποταμός Μέλκωθ, εκτός αν και η Άντχορκ είχε βλέψεις πέρα από τις όχθες του. Και προς τα νότια η Ομοσπονδία της Μέλβερηθ μπορούσε να απλώνεται ώς τις ερήμους! ισχυρίζονταν μερικοί. Αλλά πολλοί το θεωρούσαν αυτό υπερφίαλο («Και η Ύγκρας θα ετοιμάζεται να φτιάξει δική της ομοσπονδία, δεν θα ετοιμάζεται;») και έλεγαν πως διακόσια, τριακόσια χιλιόμετρα προς τα νότια ήταν λογικό – όμως όχι παραπέρα.

Οι κατάσκοποι του τωρινού Πολιτειάρχη τα άκουγαν, φυσικά, όλα τούτα, καθώς και οι κατάσκοποι άλλων πολιτικών. Και οι δημοσιογράφοι δεν δίσταζαν να γράφουν στις εφημερίδες – στη *Διεπαφή*, στην *Άτρομο Πολιτεία*, στην *Πολιτική Συνείδηση* – για όσα φημολογούνταν. Ακόμα και σε μερικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς αναφέρθηκαν οι φήμες των δρόμων, και έγιναν διάφορες εικασίες από «υποψιασμένα πρόσωπα» μέσα στ'αφτιά των πολιτών της Μέλβερηθ και των περαστικών που έτυχε να βρίσκονται τότε στην πόλη. Οι δύο τηλεοπτικοί σταθμοί, όμως, ο *Ιδιόκλητος* και η *Διέξοδος*, έμεναν σιωπηλοί προς το παρόν σχετικά με το θέμα – ίσως κατόπιν αιτήματος του Πολιτειάρχη, είκαζαν σε διάφορα μέρη.

Ο καιρός περνούσε, και οι εκλογές δεν ήταν και τόσο μακριά. Οι πιέσεις για τον Πολιτειάρχη εντείνονταν. Δεν ήθελε να παραδώσει τη θέση του στους αντιπάλους του.

Ο Βασνάρος διάβαζε τις εφημερίδες και τα περιοδικά· άκουγε τι λεγόταν στους ραδιοφωνικούς σταθμούς· άκουγε τι λεγόταν στους δρόμους. (Το τραύμα του είχε σχεδόν θεραπευτεί και μπορούσε να τριγυρίζει, αν και όφειλε να παραδεχτεί πως το σώμα του δεν ήταν πια για τέτοιες κακοποιήσεις.) Σκεφτόταν πως σίγουρα πρέπει να είχαν προκαλέσει στον Νορβάλη'μορ μεγάλο πρόβλημα.

«Θα γίνει Ομοσπονδία της Μέλβερηθ, Λύκε, τι λες;» τον ρώτησε ο Σκαρλάτος, ένα βράδυ, που έτρωγαν στο διαμέρισμα του Βασνάρου, στον τέταρτο όροφο της πολυκατοικίας στο Κέντρο. Και δεν ήταν μόνο οι τρεις τους εδώ – ο Βασνάρος, ο Σκαρλάτος, και η Βατράνια – αλλά και ο Θόας. Και, επίσης, η Αριστέα. Ο Βασνάρος τούς είχε καλέ-

σει για να τους κάνει το τραπέζι. Είχε, μάλιστα, φτιάξει το φαγητό ο ίδιος με λίγη βοήθεια από τη Βατράνια. Αν ήξερε πού ήταν τώρα εκείνος ο περίεργος τύπος, ο Αργύριος, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, θα τον είχε καλέσει κι αυτόν. Δυστυχώς, όμως, δεν τον είχε ξαναδεί ύστερα από τη νύχτα που συναντήθηκαν στη Χαμηλόνεφη. Ούτε η Βατράνια τον είχε ξαναδεί, ούτε ο Θόας, ούτε κανείς άλλος. Ήταν σαν φάντασμα. Σαν δαίμονας της Λόρκης.

«Αν ο Πολιτειάρχης μας δεν συμφωνήσει να γίνουμε υποτελείς της Άντχορκ,» αποκρίθηκε τώρα ο Βασνάρος στον Σκαρλάτο, «τότε αυτό είναι το πιο λογικό να συμβεί. Δεδομένου ότι παντού στη Σεργήλη διαμορφώνονται ομοσπονδίες...»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία για τις ομοσπονδίες,» είπε ο Σκαρλάτος. «Το ξέρω από καλές πηγές.»

«Η Μέλβερηθ, λοιπόν, δεν μπορεί να μείνει χωρίς τη δική της ομοσπονδία, σε μια τέτοια κατάσταση. Σίγουρα το καταλαβαίνεις καλύτερα από εμένα. Είσαι καλύτερος στην πολιτική.»

Ο Σκαρλάτος γέλασε. «Αυτοί που είναι καλύτεροι στην πολιτική σπάνια το αντιλαμβάνονται· δεν τόχεις ακούσει, Λύκε;»

«Φήμες.»

Ο Θόας, που είχε πλέον πάρει αρκετό θάρρος με τον Βασνάρο, είπε: «Αν ο Αγωνιστής των Δρόμων έβαζε υποψηφιότητα για Πολιτειάρχης, όλη η πόλη θα τον ψήφιζε· είναι βέβαιο.»

Η Βατράνια γελούσε. «Ναι.»

«Μη λέτε βλακείες, κουτάβια,» μούγκρισε ο Βασνάρος, αλλά υπομειδιώντας, καθώς έπινε μια γουλιά από το Σεργήλιο κρασί του.

«Οι άνθρωποι των δρόμων οπωσδήποτε θα τον ψήφιζαν,» είπε ο Σκαρλάτος. «Αυτοί όμως που έχουν... άλλα συμφέροντα... δεν ξέρω γι’αυτούς.» Κάπνιζε το τσιγάρο του συλλογισμένα.

Ο Βασνάρος ένευσε. «Ευτυχώς που δεν έχω τέτοιες βλέψεις.»

Η Αριστέα, που ήταν ώς τώρα σιωπηλή, σκούπισε τα χείλη με την πετσέτα της. «*Ευτυχώς*,» είπε, «που φαίνεται να είσαι πιο μυαλωμένος από την κόρη σου.»

«Κόρη μου;»

«Κόρη μας, εννοούσα, φυσικά.»

Διαβάστε

περισσότερες ιστορίες

από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Δωρεάν στο

www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan